

DE STAD AMSTERDAM

3

PANORAMA

18 JUNI 1936 - No. 25

LOSSE NUMMERS

„MOLENLANDSCHAP“
(EIGEN KLEUROPNAME)

LEES ONS NIEUWE FEUILLETON VAN EDGAR WALLACE

DE HUWELIJKSMARKT VAN ECAUSSINNES

„Parlez bien, quand vous parlez d'amour”

Als in den pruiken-tijd een jonkman van Ecaussinnes 'n goed oogje op een meisje had, dan zette hij zijn besten steek niet op en trok er niet officieel met bloemen op uit om haar hand te vragen. Zooiets was hem te simpel. Hij koos een romantischen omweg.

In den nacht, als de uilen waken, sloop hij naar het huis van zijn beminde en plantte vóór haar venster een bloeiend meiboompje; hij slaakte een paar diepe zuchten, legde de hand op 't hart en ging op zijn teenen naar zijn sponde terug. Daar droomde hij dan van zijn idealen.

Eén van deze was natuurlijk dat 't meisje zou begrijpen dat *hij* den boom had geplant.

En bij 't gloren van den ochtend wierp de schoone haar venster open om met de zonnestralen het bekoorlijk raadsel binnen te laten.

Gewoonlijk behoefde ze niet lang na te denken, want ook zonder het meiboompje zou ze wel achter de waarheid gekomen zijn. Zulke dingen blijven niet

Telkenjare op tweeden Pinksterdag komen van heinde en verre jongelieden en zij, die zich nog jong genoeg van hart wanen om hun vrijgezellenbestaan voor een gelukkig huwelijksleven te verwisselen, naar 't Belgische plaatsje Ecaussinnes ten Zuiden van Brussel, waar op dien dag de vermaarde huwelijksmarkt gehouden wordt. Onze teekenaar Herman Moerkerk vervaardigde een aantal humoristische prenten van dit unieke Pinkstergebruik en schreef onderstaande vroolijke reportage.

verborgen. Dan dartelde zij de trap af, zette de koffie klaar en inviteerde op den man af den nachtelijken planter aan den familiedisch. Voor den gelukkige was dit meteen 't bewijs, dat hij welkom was en niet voor niets had gedroomd. Langzamerhand verslapt deze liefelijke gewoonte en verdween de romantiek uit Ecaussinnes.

Totdat ('t werd me verteld door een notabele van 't stadje) in het jaar

1903 zich zulk een overvloed van schoonen over de straten bewoog, dat de vroede vaders de koppen bijeen staken om te overwegen of daár nu niet eens iets voor gedaan kon worden.

Men zegt, dat een oude celibetair het voorstel deed om 't weer eens met de meiboompjes te probeeren en in breeden kring bekend te maken, dat in Ecaussinnes toch zóóveel liefs en schoons te vinden was.

De man kreeg zijn zin en daar stroomden warem pel de trouwlustigen naar het dorpje aan de Sennette om er zoo mogelijk nog denzelfden dag de zaken van hun hart te regelen. Dat gebeurde met groot enthousiasme op den 2den Pinksterdag, voor 't eerst in 1903, en nu herhaalt zich deze charmante geschiedenis ieder jaar bij fanfaregeschetter en dans en met de vriendelijke gastvrijheid, waarvan het Zuiden alleen 't geheim kent.

Men behoeft zich slechts te herinneren op welke wijze de burgemeester en de leden van het feestcomité een gast rondleiden, om opnieuw onder de bekoring van deze vriendelijkheid te komen.

Het feestcomité: de Association Matrimoniale kiest jaarlijks 'n présidente, die de woordvoerster der jonge meisjes is en in haar naam receptie houdt.

Dit jaar was de keus gevallen op mademoiselle Jeanne Smoos 'n aardige blondine, die alle celibatairs gevangen hield in een nooit eindigenden glimlach.

Ze begon den dag om 10 uur in 't huis van den burgemeester met een glimlach en eindigde ermee bij de „Galop final des Célibataires récalcitrants”.

Zij noodigde de celibatairs uit, ontving hen, schonk hun souvenirs en nam met voorbeeldig geduld ontelbare zoenen in ontvangst, officieele en andere, maar

Mademoiselle la présidente.

ze bezat de tegenwoordigheid van geest om er geen enkelen terug te geven....

Daar komt Emile Séverin, 'n celibetair uit Charleroi met hoogen hoed en witte broek, 'n bloemtuitje in zijn oude hand, voor de 29e maal naar Ecaussinnes op 2en Pinksterdag, om de présidente een kus te geven. Hij is verstokt en als zoodanig voorzitter der oude celibatairs.

Hij wijkt geen oogenblik van de zijde van mademoiselle Smoos, springt zelfs in den landauer, die haar naar 't stadhuis rijdt. Emile heeft een jong hart en een paar oogjes, die pinkelen en iedere gelegenheid grijpt hij aan om in zijn qualiteit van „verstokt celibetair” zoenen uit te delen. Daar is géén jeugdig candidaat in Ecaussinnes, die er zóó kwistig mee omspringt als Emile Séverin.

Ecaussinnes is een schilderachtig gelegen dorp.

Daar komt een heer uit de buurt van Nice, honderden kilometers ver, om een kans te wagen. . . . Je kunt 't niet weten. . . . Misschien brengt dit jaar de groote oplossing van zijn leven. Hij is hoog van gestalte en loert onder den rand van zijn hoed rond, zoekend naar. . . ja, naar wie? Dat is juist de charme van het geval, zegt hij, dat je van huis gaat met een leeg, maar wijd open hart en dat je terug kunt keeren met een dat vol is tot den rand. Hij buigt zich lenig naar de donkerblonde krullen van de présidente en geeft haar plechtig een kus. Dan kijkt hij naar boven en leest de spreuk op de banderol, die de straat versiert:

„Entre deux c'est la vie
L'amour c'est l'immortalité!”

Hij is op weg naar de onsterfelijkheid.

Zoodra de présidente en haar eere-dames het Gulden boek in 't Stadhuis hebben geteekend, rijden ze naar 't station waar de stoet der trouwlustige mannen wordt gevormd.

Dan komen ze in breede rijen, in regenjassen, met matelots à la Chevalier, in pull-overs; jonge, middelbare en oude celibatairs. Met hoge kuiven, met Baskische petjes, met hoge hoeden en met krullen, die tegen den rand van hun flam-bards omhoog klimmen. Door den regen schijnt de zon en alles blinkt en schittert. De fanfare van het Comité matrimonial gaat voorop, aangevoerd door monsieur Dubois, een Bohème-achtig dirigent, die zijn trombone op en neer schuift met geweldige rukken.

De meisjes van Ecaussinnes en elders dansen en huppelen mee in den stoet. Ze lachen den lach der verwachting! De hoop straalt in haar oogen. Ze lachen tegen iedereen die langs den weg staat. Arm in arm gaan ze voort op 't rythme der fanfare: „Tout va bien, madame la marquise. . . .”

Een defilé onder de hooggepluimde boomen, langs het „Château fort,” over de „Pont des Soupirs,” door de weiden waar de koeien nieuwsgierig komen

Z66 tintelt het feest in Ecaussinnes terwijl de zon schijnt en de regen stroomt.

Monsieur le maire Georges Soupard heeft de leiding, rustig, kalm en glimlachend. Hij is overal, geeft nu en dan eenigszins aarzeland 'n officieelen zoen omdat 'n film-operateur het hem vraagt en kijkt naar de duizenden, die zijn gemeente allicht geen kwaad zullen doen vandaag.

Om 3 uur recipieert 't Comité op deftige wijze, maar die Zuidelijke deftigheid heeft iets onbezorgds, dat zich weinig om den vorm bekommert.

Zulk een receptie is warm, gezellig en vermakelijk omdat er geen protocol is, dat voorschrijft, maar alles van 'n leien dakje gaat. Je moogt er bij zingen en rooken, je moogt er zooveel bij lachen als je wilt en je moét er bij zoenen. Ja, dat is het eenige voorschrift waaraan de celibatairs zich stipt houden.

En nu gaan we eens kijken naar een klein stadspleintje waar 'n podium is getimmerd bij de tafels, die voor het Gouter matrimonial zijn klaar gezet.

In den achtergrond verheft zich als een rots het geweldige „Château fort,” dat heel Ecaussinnes beheerscht. Op dit plein zal de présidente een redevoering houden tot de celibatairs.

In de verte volgt de stoet. Daarboven uit de optimistische koetsier en 't frêle figuurtje der présidente, die in den landauer staat. Nóg hooger 't blauwe vaandel der fanfare en nóg hooger de eerepoorten met opschriften:

„Sur les bords de la Sennette
Fleurissent nos amourettes”.

„Tout par l'amour, rien par force!”

Opdat alles door de liefde zou geschieden en niets door geweld, staan twee gendarmes een sigaret te rooken bij het podium, verteederd door de gebeurtenissen van dezen dag, kuiltjes in hun wangen, een „soupir” onder hun cape:

„Rien n'est plus ennuyeux
Que de n'avoir pas d'amoureux.”

Ze lezen 't boven hun hoofd en ze kijken elkaar aan.

Het zijn twee dichters geworden, gereed om in naam der liefde en niet in naam der wet nog deze nacht ergens 'n Meiboom te gaan planten. Wat kunnen gendarmes, als ze verteederd worden, ontroerend sentimenteel kijken!

De stoet nadert, de landauer houdt stil voor 't podium en de présidente begint haar discours, dat als muziek klinkt over 't pleintje en dat er op gemaakt is om de meest versteende celibatairsharten in een oogwenk te doen smelten. Dit smelten is duidelijk te constateeren. Zie slechts naar de aandacht, de overgave waarmee al die jonge en oudere celibatairs aan de presidentiele lippen hangen en luister slechts naar de zuchten en uitroepen.

„Notre programme est court,” zegt Mademoiselle Smoos, „mais combien grande est sa signification. Il ne sera pas dit qu'aux Ecaussinnes les jeunes filles coifferont Ste Catherine.”

Waarmee de présidente zeggen wil, dat de meisjes van Ecaussinnes er geen plezier in hebben om oude vrijsters te worden.

„L'amour, l'unique et seul point qui soit à l'ordre du jour de cette fête.”

Niet de muziek, niet de dans en de illuminatie, niets, niets van dat alles. . . alleen maar: l'amour!

Ze zit in de lucht, ze hangt aan

Een vrijgezel op jaren in confectie.

Emile Séverin, celibataire uit Charleroi.

kijken, onder de banderollen met de poëtische verzuchting:

„Profitez de ce jour
Par gagner notre amour!”

„Cherchez le chemin du coeur!”

en het triomfantelijke: „Aimons, la nature est en fleurs!”

Een eere-dame der présidente.

de guirlandes, ze kruipt langs de daken en klinkt door de luidsprekers. L'amour.

Is er nog wat anders?

Vraag het aan den burgemeester, aan de fanfare en aan de gendarmes. „Rien que l'amour.”

„Messieurs les célibataires,” zegt de présidente, „celle qui vous apportera le bonheur, celle là . . . est ici aujourd'hui.”

De celibatairs kijken rond. Waar? Waar zit ze? En als de laatste woorden klinken:

„Je souhaite à tous: bonne chance et bon amusement!” dan gaan de celibatairs rond door de menigte om te zoeken, als ze nog niet gevonden hebben.

De fanfare van 't Comité.

HERMAN MOERGEN

Elegante, modieuze zijn er bij, die zoeken met zeemleerhandschoenen, donker getinte Walen en blonde Vlamingen. Getailleerde jongelingen en celibatairs op jaren in confectie. Franschen met 'n pittig kneveltje en Limburgers met blauwe oogen. Dikke, ronde Antwerpenaars, buigzame Luike-naars en 'n enkele koele Nederlander met 'n uilenbril.

Daar zijn er, die eerst zoeken en dan zoenen en daar zijn er die eerst een zoen geven en blijven zoeken.

De oude Emile Séverin houdt generale repetitie op het podium en zoent heel den hofstaat van de présidente.

En 't is alsof, 'l'amour' ook hongerig maakt, want de manden met pistolets zijn in een oogwenk leeg.

De koffie dampet op de tafels.

Het goûter, aangeboden door de meisjes van Ecaussinnes, is in vollen gang, bekletst door den regen en bestraald door de zon.

En dan komt de filmoperateur om het „Cherchez le chemi du coeur" te reproduceeren voor de nieuwsgierige wereld. Dit wordt een scène, die moeilijk overtroffen zal worden.

Daar is bijna geen celibataire of hij brengt aan den disch al de spreuken die de straat versieren in practijk. Alleen Séverin is 't met die spreuken niet altijd eens. Hij verstaat 't om de jeugd te overtreffen en is zonder 't zelf te willen of te weten 'n middelpunt geworden; men bewondert zijn vitaliteit en de manier waarop hij zijn rol van celibataire speelt zou veelbelovend zijn als hij een jongeling was in de lente des levens!

... bij 't Goûter matrimonial ...

Maar 't bevalt 'm niet, wat hij leest op de banderol boven zijn hoogen hoed:

„Il ne faut pas courir deux lièvres à la fois", want Séverin vindt zelfs dat er nog veel meer hazen moesten zijn!

't Goûter wordt 'n gezellig geval met snel verdwijnende broodjes en stroomen koffie; de gasten zitten dicht bijeen, soms gearmd of met handen, die verward lijken, zóó vast ineengestrengeld alsof ze nooit meer los zullen raken. ... Er is niet de minste verlegenheid te bespeuren bij de celibatairs en de meisjes stralen van hoop.

Als het kerktoertje vijf uur slaat begint de „bataille des fleurs," een klein sprookje van kinderlijk plezier, en dreunen de luidsprekers voor de „bals populaires." Welk een poëzie in 't programma dat

Monsieur Dubois, directeur der fanfare.

d'orgue. ... Wat is dat anders dan een ingaving van Amor?

En door al die pret huppelt het geestig Fransche liedje van „Madame la Marquise"; we hooren de echo in den „Tunnel des Amoureux", terwijl 't opklateret tegen de „Rochers des Belles Dames."

We raken de melodie niet kwijt en fluiten mee in de hossende rijen van celibatairs — we zijn 't éven verloren in 't gedrang en vangen het weer op uit een luidspreker. ... „Oui, tout est bien, madame la Marquise. ..."

Oui. ... tout est bien! De illumination électrique en vooral de „Galop final des Célibataires récalcitrants. ..."

Alles is licht en vroolijk en charmant.

Op een straathoek, dicht bij de leege tafels van 't goûter, staat een eenzame celibataire. ... Hij buigt zich over zijn eigen leege hand. ... en strijkt eens over zijn leege hart. ... „Bonne chance, monsieur le célibataire, nòu moet je niet aan de crisis denken."

„Jao, jao," zegt ie triestig, „dà zedde-gij, mar 'k heb ginne franc meer in m'ne zak."

„Allez, allez, monsieur le célibataire. ... Aïmons, la nature est en fleurs. ..."

„Jao. ... mar ge ziet van hier da ge zonder francs. ..."

„Oui, mais: Rien n'est plus ennuyeux que de n'avoir pas amoureux. ..."

„'t Is ook waar óók!" roept ie uit en vliegt de straat in, „allez, je vais chercher le chemin du coeur. ...". Misschien vindt ie een hart en verliest ie 't zijne, maar zijn francs vindt ie niet meer terug, die zijn en blijven in Ecaussinnes, dat een gemakkelijke en zeer fijne reclame weet te maken met Amor's merkwaardigheden en dat er op charmante wijze in slaagt de aandacht op zijn jonge dochters te vestigen.

In haar discours ver-

nu den avond vult: Pluie de Baisers, Ballade du Pont des Soupirs. ...

Men hoort 't, dit is het stadje der nachtelijke meiboomplanters. Men zou Ecaussinnes in 'n Arcadisch herderspakje kunnen steken en alles was gereed voor 'n fleurige operette.

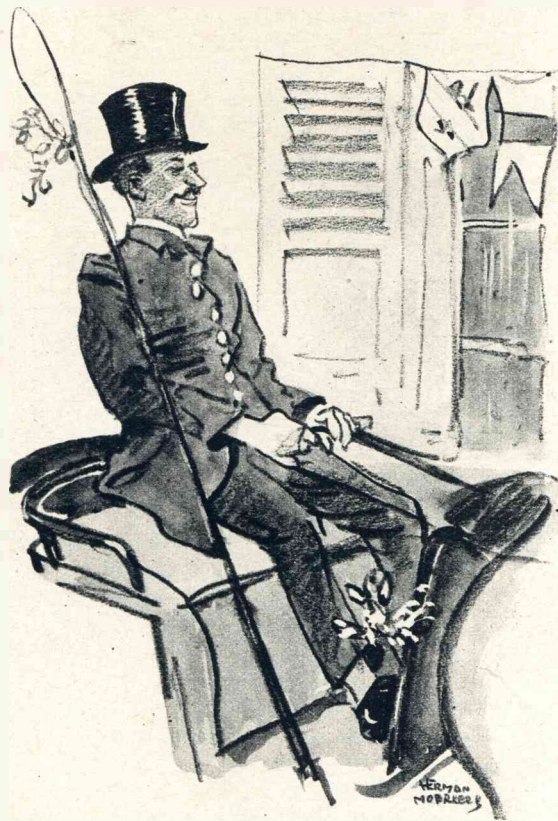
„Paradis Terrestre. ... Tunnel des Amoureux. ... Rocher des Belles Dames, Cité d'Amour."

Met een beetje fantasie zien we Saters en Fauntjes door de straten buitelen, beschotendoor kleine minnegodjes, allemaal weggegaan voor 'n vrijen middag van de friezen, die in Château Fort de deftige zalen sieren.

Amor zit overal, maar in Ecaussinnes voelt hij zich bijzonder op z'n gemak. Wie goed kijkt ziet hem zelfs op de „grosse caisse" zitten, wanneer de lange muzikant haar als een trofee in den optocht draagt.

De trombonist knipt 'n oogje bij iedere point

telt de présidente over de voortreffelijke hoedanigheden der meisjes van Ecaussinnes. „Ge zult die leeren kennen," zegt ze, „en vernemen uit den mond van haar, die u wacht; zij zal 't u vertellen op haar liefste wijze in de schilderachtige omgeving van ons mooie land. ...". En dan vervolgt zij alsof 't gezongen werd:

De koetsier van de présidente.

„Zij, wier eenig ideaal is u lief te hebben, die voor u een troostende engel zal zijn in oogenblikken van beproeving, zij, die uitmunt in liefelijkheid en teederheid, zij, die u gelukkig zal maken. ...! Zij. ... enfin. ... zij is hier, vandaag. ... in Ecaussinnes!"

HERMAN MOERKERK.

Emile heeft een jong hart.

ZINGENDE STERREN

Grace Moore

Niet iedere zangeres valt de eer te beurt, onder Willem Mengelberg te mogen zingen, evenmin als iedere dirigent er zich op kan beroemen Grace Moore te hebben bedirgeerd. Want al evenaart de reputatie van een Grace Moore niet die van een Mengelberg, dat neemt toch niet weg, dat deze zangeres in den betrekkelijk korten tijd, dien zij voor de film speelt, over de geheele wereld een legio aantal bewonderaars heeft gekregen, een aantal, dat waarschijnlijk alleen door de gramfoonplatenfabrikanten kan worden geschat.

Grace Moore is een Amerikaansche, die te Jellico in Tennessee uit een streng godsdienstige, doch tevens uiterst muzikale familie voortspoot. Evenals haar vijf broers en zusters maakte zij deel uit van een plaatselijk kerkkoor en waarschijnlijk zou zij haar geboorteplaats nooit verlaten hebben, indien zij op een goeden dag niet de wereldberoemde zangeres Mary Garden gehoord had. De zang van deze prachtige sopraan maakte zoo'n geweldigen indruk op haar, dat zij met de familietraditie brak, haar woonplaats vaarwel zei en met een vriendin naar New York trok.

Om haar brood te verdienen en tevens haar zanglessen te kunnen betalen, zong zij in een café en leidde verder een zeer armoedig bestaan. Eerst een half jaar later gelukte het haar vader, om haar verblijfplaats op te sporen, doch zij weigerde hem naar huis te vergezellen.

Toen kreeg zij haar eerste rol in een „Musical comedy”, alwaar zij een geweldig succes had. De eischen, welke zij echter aan haar stem stelde, waren zoo hoog, dat zij die op een gegeven oogenblik volkomen verloor. Na haar stem, op advies van een specialist, zes maanden volledige rust te hebben geschonken, in welke periode zij zelfs weinig of

heelemaal niet sprak, was 't euvel verholpen en trad zij in talrijke revues op. Dat werk bevredigde haar echter niet. Op een gegeven oogenblik vertrok zij naar Parijs, alwaar zij in contact kwam met Irving Berlin, die haar de hoofdrol in zijn „Musical Box Revue” aanbod. Van dat moment af volgde het eene groote succes op 't andere, en toen zij na geruimen tijd weer in de Vereenigde Staten terugkwam, kon zij zich een bekende persoonlijkheid noemen. De Metropolitan Opera in New York, die reeds vele jeugdige krachten tot wereldvermaardheid had gebracht, bood haar zelfs een contract aan, dat zij gretig accepteerde, daar het steeds haar innigste wensch was geweest, eens aan die opera verbonden te zijn. Die overeenkomst was echter niet van langen duur. Toen zij meende dat het salaris niet toereikend was, verbrak zij haar contract en trok naar Italië, waar de Mary Garden van haar kinderjaren zangleerares was. Daar studeerde zij een jaar lang heel serieus in de zangtechniek en na die periode had haar stem een graad van volmaaktheid bereikt, zooals slechts weinigen bezitten.

Ten tweeden male verbond zij zich nu aan de Metropolitan en debuteerde in „La Bohème”. Twee jaar lang bleef zij daar en accepteerde toen een aanbod van de „Opéra Comique” te Parijs voor het geven van een aantal gastvoorstellingen. Ook kreeg zij toen haar kans voor de film, doch het succes was uiterst miniem, wat in hoofdzaak te wijten was aan het feit, dat de rollen haar niet lagen. Het enthousiasme kwam eerst bij de films: „One night of love” en „Love me forever”.

De belangrijkste gebeurtenis in haar leven vond op een oceaanstoomer plaats. Daar ontmoette zij namelijk den Spaanschen filmacteur Valentin Parera, bijgenaamd „De Ronald Colman van Spanje”. Het duurde niet lang, of zij vormden weldra 'n gelukkig paar en dat is tot op den dag van heden zoo gebleven.

„De oorzaak hiervan is waarschijnlijk, dat we elkaar bij 't werk steunen en er genoeg in schep- pen,” zegt Grace. „Zou hij echter willen, dat ik niet meer optrad, dan zou ik er oogenblikkelijk mijn carrière aan geven.”

Imperio Argentina

Deze begaafde zangeres en tevens voortreffelijke danseres is in haar land minstens even beroemd als Grace Moore dat over de heele wereld is. Haar werkelijke naam hield Magdalena Nile del Rio en haar geboortestad is Buenos Aires. Haar vader was een uitstekend gitaarspeler, zijn dochter begeleidde steeds, als hij in variété's moest optreden. Toen zij twee jaar oud was, vertrokken haar ouders naar Spanje en wel naar Malaga. Reeds in haar prilste kinderjaren toonde Magdalena een

Grace Moore en haar echtgenoot, de Spaansche film-acteur Valentin Parera.

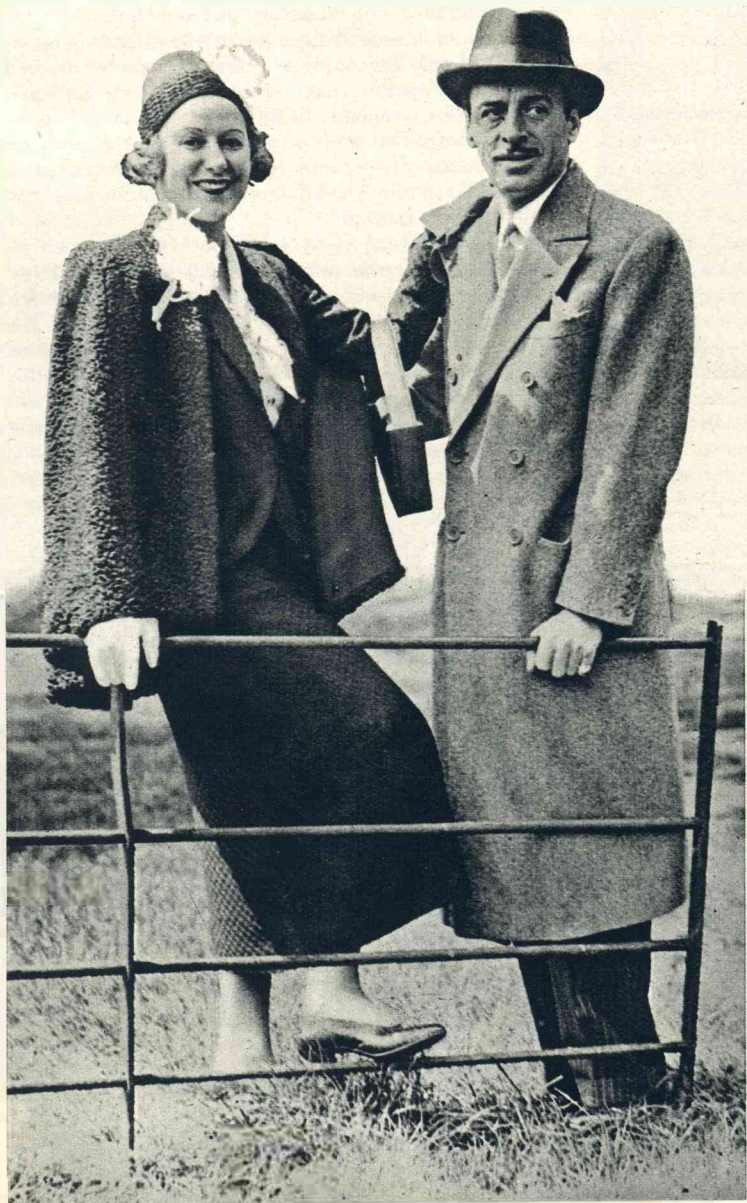
Imperio Argentina.

buitengewonen aanleg voor den dans en zelfs toen ze nauwelijks kon spreken, maakte zij al danspassen van eigen vinding, op klassieke muziek, die ze gehoord had.

De buitengewone voorkeur voor den dans, als ook voor den zang, bleek bij alle mogelijke gelegenheden, welke zich maar voordeden en het kon dan ook niet anders, of het moest in het milieu van artisten, waarin zij vertoefde, opgemerkt worden. Eens, dat zij weer in Buenos Aires was, trokken haar dansen en haar zang de aandacht van den impresario van het theater „Comedia” en door diens bemiddeling mocht zij voor het eerst in het publiek optreden. Daar zij echter nog geen tooneelnaam had, gaf een zekere Pastora Imperio, die aan hetzelfde theater werkte, haar den naam van „Petite Imperio”, onder welke benaming zij voornamelijk in Spaansch Amerika groote bekendheid verwierf.

Met haar zuster Asunción, toentertijd een bekend danseres, verliet zij Spanje en trok de wereld in. Haar artistennaam veranderde zij in „Imperio Argentina” en het eene engagement volgde op het andere. Haar specialiteit was het zingen van tango's en de meeste ervan werden zoo populair, dat men ze heden ten dage nog overal in Spanje hoort zingen. Eindelijk kreeg zij een contract met het „Romea-theater” in Madrid en daar gold zij als de allervoornaamste attractie van het programma. Sedert dien proclameerde het Spaansche publiek haar tot zijn favoriet en genoot zij overal, waar zij in Spanje optrad, enormen bijval. Toch zou zij waarschijnlijk nooit voor de film zijn gaan spelen, ware het niet, dat Florian Rey, die eveneens aan het Romea-theater verbonden was, een opdracht kreeg voor het maken van de film „La Hermana San Sulpicio” en toen Imperio Argentina aanzocht voor de hoofdrol. Het resultaat was buiten alle verwachting en in eenige jaren tijd trad zij in niet minder dan 14 groote Spaansche films op, daar Paramount haar onder contract geplaatst had. Toen haar filmcarrière gemaakt was, trouwde zij met haar promotor Florian Rey en sedert April is zij nu de gelukkige moeder van een kleinen jongen.

Hoewel op de wereldmarkt voor Spaansche films geen bijzondere aftrek was, zoo blijkt men toch vrij algemeen groote interesse te hebben voor films, waarin zij de hoofdrol speelt en het zal dan ook wel niet lang meer duren, of ook hier in Holland zal de eerste film met Imperio Argentina in de hoofdrol vertoond worden. Immers, Lumina heeft bereids de rechten van de specifiek Spaansche film „Nobleza Baturra” aangekocht en de hoofdrol hierin wordt door haar vertolkt.

DE REUS EN DE DWERG

De hemden van den reus Cajanus en den dwerg Paap bevinden zich in het Frans Halsmuseum te Haarlem.

Er was eens een reus en er was eens een dwerg.

Hoewel zij elkaar nimmer gekend hebben — want de reus stierf in 1749 en de dwerg werd geboren in 1789 — worden zij toch meestal in één adem genoemd.

Dit is hoofdzakelijk toe te schrijven aan het feit, dat eenige kledingstukken en documenten dezer „wonderen van hun tijd” bij elkaar in een vertrek van het Frans Hals Museum te Haarlem bewaard worden. De reus Cajanus en de dwerg Paap zijn bij het tegenwoordige geslacht een beetje in het vergeetboek geraakt, maar tijdens hun leven en ook nog vele jaren daarna hadden zij bij jong en oud 'n vermaardheid, waarop menig bekend man van wetenschap of kunst jaloersch kon zijn.

Hun namen waren destijds niet alleen in Nederland maar ook ver buiten de grenzen populair. De reus had het gebracht tot de respectabele lengte van ruim twee meter en drie en zestig centimeter! Hij kon negen voet en twee duim vadem en toen hij zich op een keer liet wegen, bleek het, dat hij driehonderd

en zestig pond woog! Toch was hij vrij normaal geproportionneerd. Alleen waren zijn armen wat lang, zoo lang zelfs, dat hij, zittend op een stoel, een voorwerp van den grond kon oprapen zonder het lichaam te buigen. Een bravourstukje, waarop hij gaarne de stamgasten in de herberg „Blauw Jan” te Amsterdam onthaalde, als er bij het damspel een schijf op den vloer gevallen was. De reus stond bekend als een meester in het dammen, maar bovendien was hij, zooals we kunnen lezen, „zachtzinnig van aard en hupsch in den omgang”, zoodat hij zich hier vele vrienden wist te maken, onder wie zich tal van aanzienlijke burgers bevonden. Hoewel Cajanus, wat zijn geest betreft, een middelmatig mensch was, heeft hij toch eenige ge-

dichten gemaakt, die niet onverdienstelijk zijn. Natuurlijk moeten we bij het lezen van die hoogdravende verzen in aanmerking nemen, dat de dichters en rijmelaars uit dien tijd bij voorkeur zich bedienden van gezwollen stadhuistaal.

De reus was geboren in Cajana, een stadje in Finland, waar zijn vader het ambt van Luthersch predikant bekleedde. Hij bezocht de lagere en hogere scholen en later trad hij in dienst van koning Augustus II van Polen, in wiens leger hij tot cornet werd benoemd. Nadat hij dezen dienst had verlaten, reisde hij door Europa. Op kermissen, in herbergen en zelfs aan hoven liet hij zich als rareit tegen betaling kijken. Zoo leerde hij ook ons land kennen en... waardeeren. Dikwijls kwam hij in Amsterdam en in Haarlem.

Ten slotte vestigde hij zich in laatstgenoemde stad, waar hij zich, tegen een bedrag van f 2800, in het Proveniershuis kost en inwoning kocht. De Haarlemmers konden hem nu dagelijks van nabij zien, als hij een wandeling door de stad maakte. In zijn kleurige kledij moet hij een schilderachtigen indruk gemaakt hebben. Meestal droeg hij een rood of blauw Poolsch kleeid, een hoed met een gouden rand en een deftige pruik, terwijl hij ook vaak een rotting in de hand had.

Wie hem in de verte tusschen 'n menigte zag staan, kon gemakkelijk denken, dat zich daar tusschen het volk een ruiter bevond, die hoog te paard zat. In het stadhuis te Haarlem hangt een door Brand geschilderd portret van den reus, waarnaar de graveur Reekers later een prent gemaakt heeft. Als versiering van deze prent heeft Reekers daarbij een lantaarn en een pijp geteekend, waarmee hij heeft willen zeggen, dat de reus zijn pijp aan een straatlantaarn kon aansteken. Daniël Cajanus heeft echter maar enkele jaren van zijn rust in Haarlem geprofiteerd. Reeds in 1749 stierf hij op zes en veertig-jarigen leeftijd. Eenige dagen later, op den derden Maart werd hij in de groote Kerk begraven. Er was een speciale rouwkoets en ook een aparte roef voor hem gemaakt. Vijf en zestig paren volgden de lijkkoets en er waren duizenden nieuwsgierigen op de been. Dit was het einde van den beroemden reus.

De reus Cajanus wordt weleens met een confrater verward, die eveneens in de buurt van Haarlem gewoond heeft. Dat was de Spaarnwouder reus Klaas van Kieten, maar deze leefde in de dertiende en veertiende eeuw en hij heeft dus nooit iets met Cajanus te maken gehad.

Van den dwerg Paap bezit het Haarlemsche gemeentearchief een aardige, gekleurde afbeelding, waarop wij zien, dat, als hij rechtop stond, zijn hoofd nog niet eens den onderkant van de tafel raakte. Dat was geen wonder, want Paap's lengte bedroeg slechts zes en zeventig en een halven centimeter. Na zijn derde jaar was hij niet meer gegroeid. Ook deze kleine Zandvoorter heeft als „bezienswaardigheid” zijn geld verdiend. Daardoor kwam hij vrij

De kledingstukken van den dwerg Paap worden in het Frans Hals-museum te Haarlem bewaard.

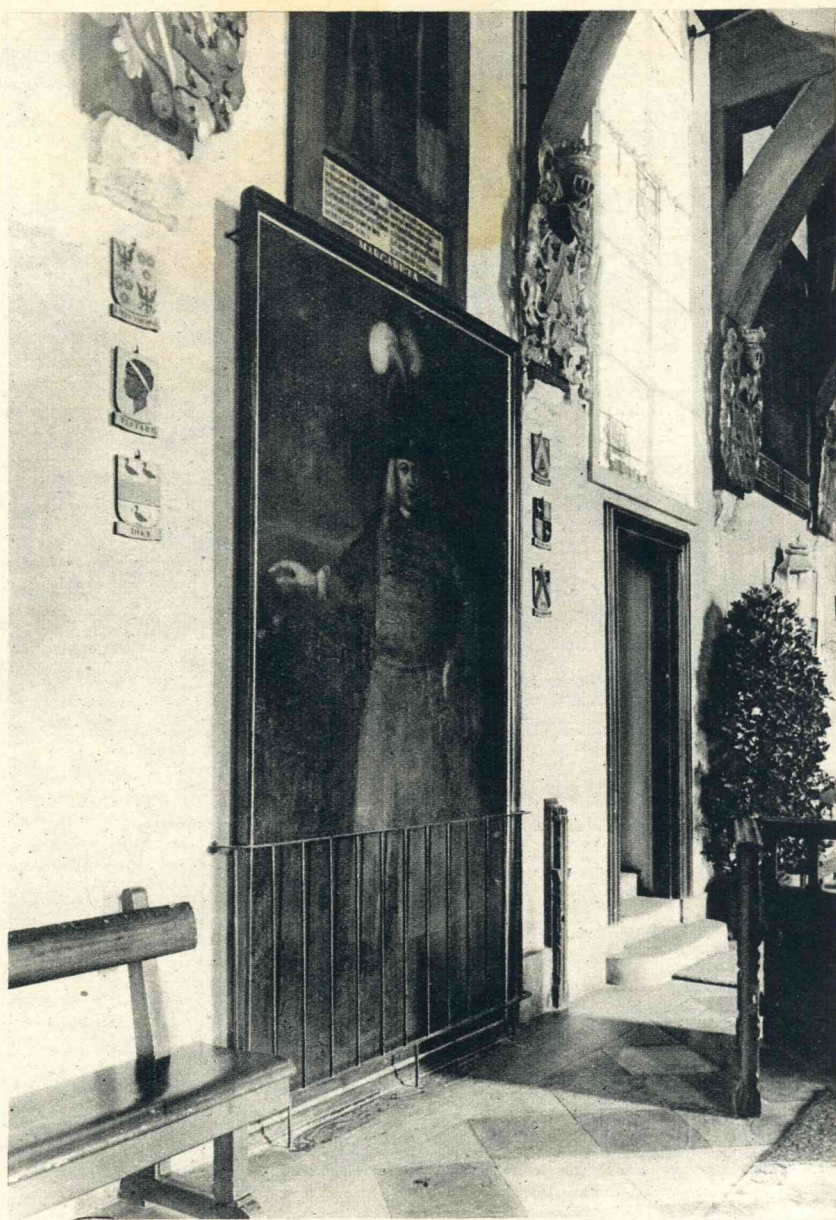
dikwijls in het buitenland, zoodat hij eenigszins met vreemde talen op de hoogte raakte. Hij sprak vrij goed Fransch en leerde ook een beetje Engelsch. In het jaar 1815 bezocht hij Engeland, waar hij op Windsor Castle aan de koninklijke familie werd voorgesteld. Paap heeft een zwervend leven en een tragischen dood gehad. Want toen hij — zooals verteld wordt — zich op een keer op de kermis in Dendermonde liet kijken, was daar een kleine concurrent, die echter een paar centimeter grooter dan onze Paap bleek te zijn en het dus tegen hem moest afleggen. De manager van Paap's tegenstander ondervond hierdoor zoo veel schade, dat hij besloot

Het schilderij van den reus Cajanus in het stadhuis te Haarlem.

den Zandvoorter uit den weg te ruimen. Op een gegeven moment kreeg hij hem te pakken en wierp hem zoo hoog hij kon de lucht in. Met een smak kwam het arme ventje op den grond terecht, brak den nek en stierf spoedig daarop. Op 2 December 1828 is hij, bijna veertig jaar oud, gestorven. Tien dagen later werd hij in de Zandvoortsche kerk begraven. Maar ook het stoffelijk overschot van den ongelukigen dwerg gunde het noodlot geen rust. Op 6 Mei 1829 werd het lijkje weer opgegraven en in een ander graf naast den preekstoel ter aarde besteld. Boven het graf metselde men in den muur van de kerk een steen, met een grafschrift. Deze steen had men even lang gemaakt als de lichaamslengte van Paap. Het geraamte van Paap is tenslotte echter op geheimzinnige wijze verdwenen, want toen prof. Broers omstreeks 1839 het stoffelijk omhulsel wilde koopen, kwam men tot de ontdekking, dat dit gestolen was en dat de dieven er de overblijfselen van een kind van zes of zeven jaar voor in de plaats hadden gelegd! Nimmer is men te weten gekomen waar het kleine geraamte zich bevindt.

De dwerg Paap uit Zandvoort was slechts 70½ cm. groot. Hij werd door den impresario van een anderen dwerg op de kermis te Dendermonde vermoord, omdat hij een paar cm. kleiner dan z'n tegenstander was.

Deze prestatie, dit voorbeeld van kunnen, dwingt een ieder respect af. Dit geweldige werk heeft ons aller vertrouwen.

In zijn ruim 38-jarig bestaan heeft ook Aspirin het vertrouwen van het publiek weten te winnen, en wel door:

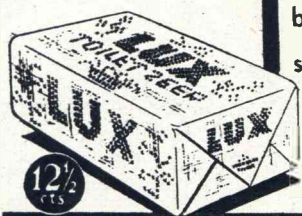
- 1e zijn voortreffelijke werking bij verkoudheid, reumatiek, hoofd- en kiespijn;
- 2e zijn absolute onschadelijkheid;
- 3e de zuiverheid van zijn grondstoffen en zijn altijd gelijkzijnde samenstelling.

ASPIRIN

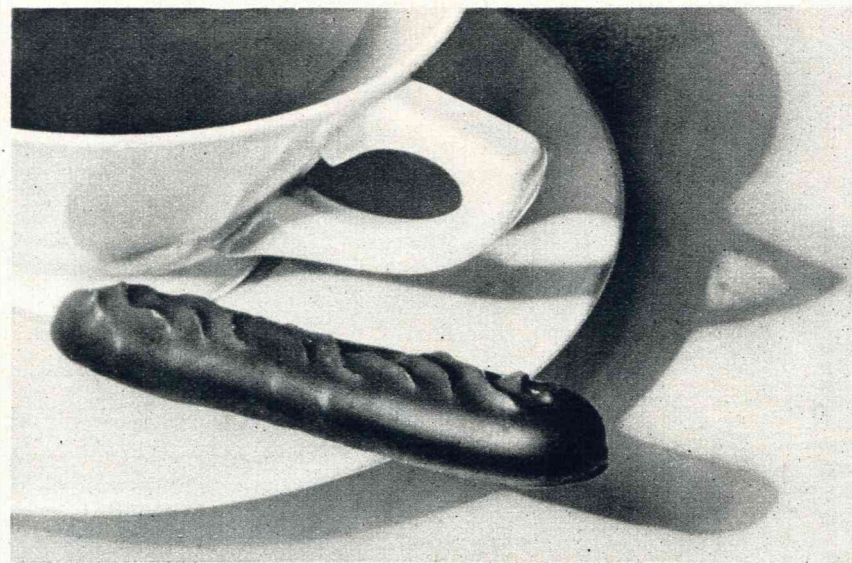
HET PRODUCT VAN VERTROUWEN.

Alleen een huid, die op de juiste wijze gereinigd wordt tot in de poriën, blijft fris en jeugdig. Gebruik daarom voor de verzorging van Uw uiterlijk steeds Lux Toilet Zeep, die speciaal vervaardigd wordt voor het gelaat en afdoende beschermt tegen „vermoeide huid”. Behoud een stralend en jeugdig uiterlijk met Lux Toilet Zeep.

LUX TOILET ZEEP

Bij de thee

smaakt een Chobisco bijzonder lekker. Fijne Verkade's chocolade met croquant gebak er in. De juiste combinatie, zoo gewild bij thee. 't Is een vondst van Verkade

2 ons voor 25 cent

VERKADE'S

Chobisco

Twintig jaar opgeknapt

door Phobus Fogg

In den ondoordringbaar dichten mist was het een heksentoeer het eenzame huisje aan den voet van het gebergte terug te vinden. Juanez Camillo had er echter vanachter de tralies van het gevangenisvenster zoo vaak en zoo lang naar gestaard, dat zijn geestesoog hem als het ware op den goeden weg hield.

Het was ver na middernacht, toen hij het huisje besloep. Zijn hand tastte in zijn gevangenisbuis en toen hij haar weer te voorschijn haalde, besloeg de mist den glinsterenden loop van een zware revolver. Alles was stil en donker daarbinnen — hol dreunde het kloppen van Camillo's vuist door de gang.

„Wie is daar?” vroeg een brommerige stem achter de deur.

„Verdwaald volk, dat den weg naar Santiago zoekt, senior,” antwoordde Camillo.

Daarbinnen werd een grendel weggeschoven en het volgend oogenblik vertoonde zich een oude man met een barsch uiterlijk in de gang. Camillo hief snel de revolver op.

„Geen kik en anders is je laatste uur geslagen!” zei hij dreigend.

De oude man scheen meer verbluft dan verschrikt. Zijn blik gleed langs Camillo's gevangenskleeven en eensklaps begon hij te grinniken.

„Zoo, had je er genoeg van, maat? Kom binnen en doe dat schietijzer maar weg. Daar heb ik vaker mee gespeeld dan jij, en je brengt me er dus niet mee van streek. 't Is anders een goed merk — gouvernementsmodel, hè?”

Nog altijd grinnikend trad hij terug en Camillo, een beetje verbaasd over die kalme ontvangst, volgde hem de gang in en een kleine huiskamer binnen. De oude man ontstak het licht en keek hem nieuwsgierig aan.

„Nee, ik ken je niet — je bent daar zeker niet lang geweest?” hernam hij, met een gebaar in de richting van de staatsgevangenis, die een half uur loopen verderop lag. „'t Is nou — laat 'ns kijken — bijna drie jaar geleden, dat ik er was en je moet dus ná dien tijd gekomen zijn.”

Camillo wierp hem een wantrouwend blik toe — de revolver hield hij altijd nog dreigend voor zich uit gericht. „Twee jaar geleden,” antwoordde hij barsch. „Ben je 'r ook geweest?”

„Oók geweest?” grinnikte de ander. „Ik heb er maa'r twintig jaar opgeknapt. Dat is 'n beetje langer dan 'n blauwe Maandag, hè? Ja, man, je hoeft er mij niks van te vertellen. Tabak en sigarettenpapier achter de luchtroosters, hè? En briefjes voor je vrienden in de leeg waterkruiken. Haha, ik weet er alles van. Is bewaker Alvaros altijd nog zoo'n dienstklapper? Nummer 24 heeft 'm beloofd, dat ie 'm wel krijgen zou, als ie los is — wist je dat al? En ligt die blauwe kei altijd nog voor de verspering? Als de een of ander een eisch door wilde drijven, dan gaf ie daár altijd een krijtstreep op, dan wisten de anderen, dat ze in hongerstaking moesten gaan. Haha, ik heb er wat meege-maakt.”

De oude man sloeg zich van plezier op zijn magere knieën. Camillo had de revolver laten zakken en stemde met zijn lachen in. Hij had er niet het flauwste vermoeden van gehad, dat het huisje bewoond werd door zoo'n ouden boef.

„Zeg eens, hoe kom je aan dat schietijzer?” ging de ander vertrouwelijk voort. „Dat is er een van 'n bewaker — heb ie d'r eentje om koud gemaakt?”

„'t Scheelde weinig, geloof ik,” grinnikte Camillo.

„Maar hij leeft toch nog. Ken je 'm — Pizarra?”

„Of ik 'm kén — die met die groote snor. Oók zoo'n dienstklapper. Hoe heb je 't hem geleverd?”

Camillo vergat dat hij haast had. Plezierig begon hij te vertellen, hoe hij kans had gezien te ontvluchten. Een paar dagen geleden had hij hevige pijnen in zijn maag gesimuleerd, waarop de dokter hem ter observatie in de ziekenzaal had opgenomen. Deze nacht had hij even na twaalfven om den bewaker gescheld en toen deze binnentrad, hem onverhoeds overvallen. Pizarra had zelfs geen tijd gehad, om aan zijn revolver te denken — met één goedgemikt slag op z'n kin had hij hem knocked-out geslagen. Daarop had hij hem stevig gebonden en hem de sleutels en de revolver ontnomen. De rest was maar kinderspel geweest en nu was hij van plan naar Santiago te gaan.

De oude man gaf herhaaldelijk zijn goedkeuring te kennen — 't was knap gedaan. „En nou ben je om kleeven gekomen,” zei hij eensklaps voortvarend. „Veel bijzonders heb ik niet, maar toch kan ik je helpen. Hoofdzaak is, dat je dien rommel van je lijf kwijt bent, nietwaar?” Hij wees naar de bruinengrijze gestreepte gevangenskleding en vervolgde: „Wat had je nog tegoe?”

„Tien jaar,” zei Camillo huiverend, terwijl hij de revolver voor zich op tafel legde. „Te vlug geweest met 'n schietijzer, begrijp je? 'k Voel er niets voor, nog tien jaar lang achter de tralies te gaan zitten koekeloeren. 'k Zal wel zien uit de voeten te komen — Pizarra hoeft er ten minste niet op te rekenen, dat ie me dien klap nog eens betaald zal kunnen zetten...”

De wandklok in het vertrek sloeg half twee en gejaagd vervolgde hij: „Heb je die kleeven bij de hand? Het zou me plezier hebben gedaan, als ik hier oók nog een paar dollars had kunnen vinden. Maar die heb ie zeker niet te misseen?”

Hij keek loerend naar een kast in den hoek en de oude man krabde zich even het hoofd.

„Nou, voor óns soort jongens... tien dollar zou ik wel kunnen missen,” zei hij goedig. „Maar ik zal eerst een oud pak halen — wacht even...”

Hij verliet het vertrek en keerde een oogenblik later met een oud costuum terug. Hij legde 't op 'n stoel in den hoek en ging vervolgens naar de kast. Camillo trok vlug zijn gevangenskleeven uit, wierp ze op een hoop en liep naar den stoel in den hoek. Nauwelijks echter had hij de pantalon van den ouden man aangetrokken, of zijn instinct waarschuwde hem voor een gevaar. Verontrust keerde hij zich om en eensklaps ontsnapte hem een vloek. De oude man stond met de revolver in de hand achter de tafel en keek hem boosaardig aan.

„En nou is het mijn beurt, maat,” zei hij spottend. „Wat zou je denken van een gezellig wandelingetje naar de plaats, waar je vandaan gekomen bent? Neen, houd je handen maar aan dien broekband — daar zitten ze goed en dan zakt je pantalon ten minste niet af. Klaar? Voorwaarts, marsch, dan! En denk erom, dat ik met dit soort schietijzers ráák weet te schieten. Ik heb daarginds wel twintig jaar opgeknapt, maar dat was als cipier, begrijp je?...”

Camillo begreep hem en wandelde, zoo hard als het oude mannetje loopen kon, gehoorzaam den weg weer terug, dien hij gekomen was.

DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262 - AMSTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 33170 - GIRONUMMER 97946

DE TIJD VAN HET STRAND BREEKT WEER AAN

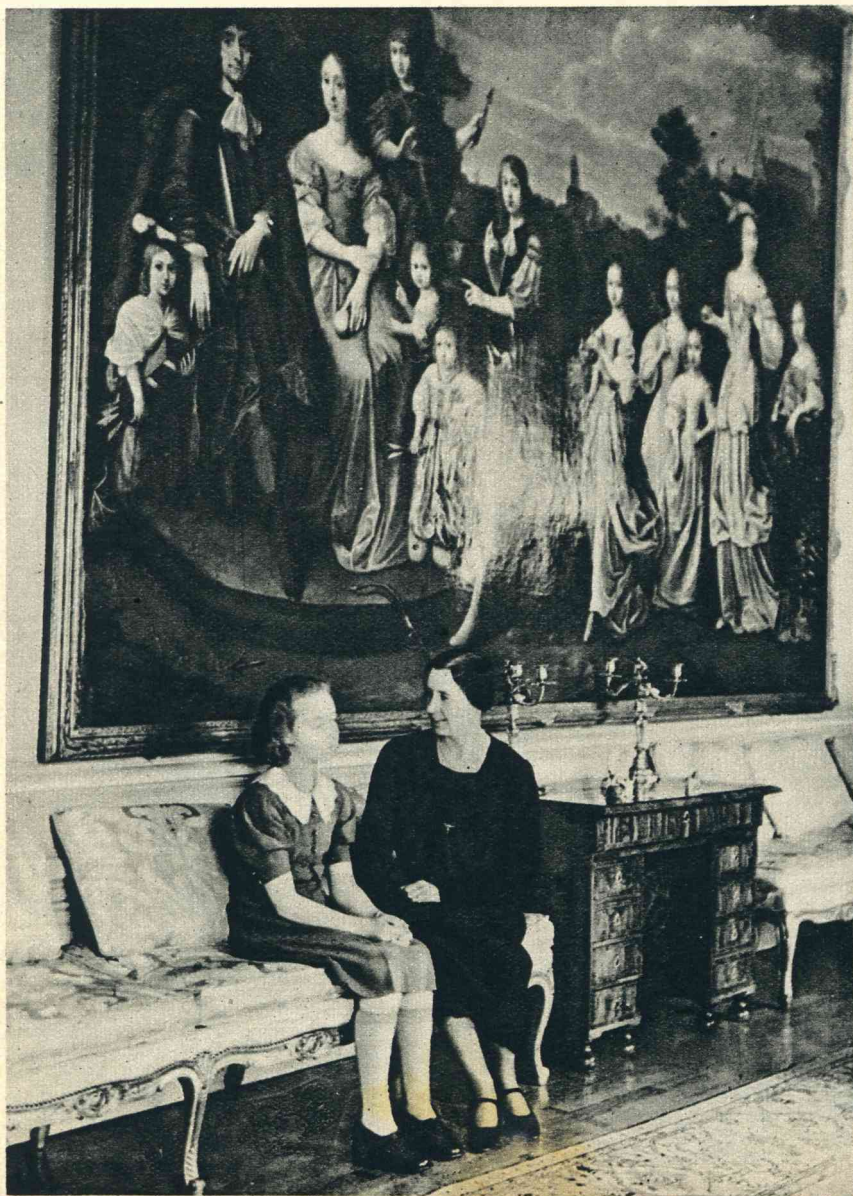
Jhr. A. W. L. Tjarda van Starkenborgh Stachouwer en zijn gezin, gefotografeerd in het Nederlandsche gezantschapsgebouw te Brussel. Een onverwoestbare vitaliteit geeft den achtenveertigjarigen landvoogd het uiterlijk van een nog geen veertigjarige.

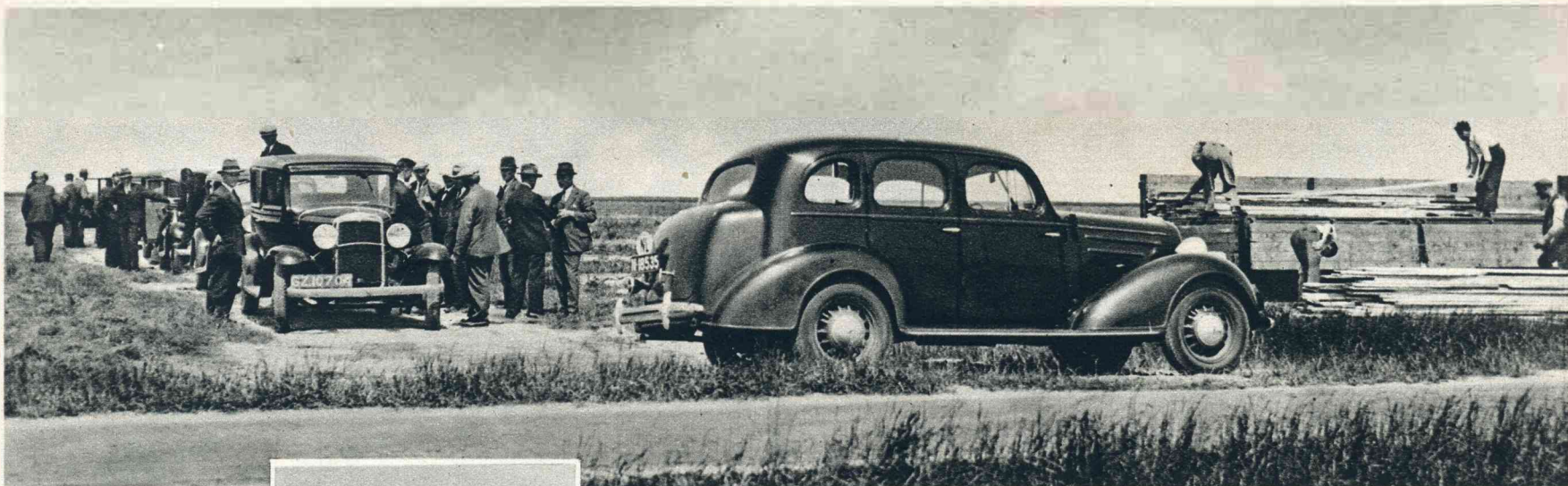
DE NIEUWE LANDVOOGD

Opnieuw neemt in den persoon van jhr. mr. Alidius Warmoldus Lambertus Tjarda van Starkenborgh Stachouwer een diplomaat bezit van den Buitenzorgschen troon. Dat hij de verschillende rangen van den Nederlandschen diplomatieken dienst doorliep in zoo verscheidene gewichtige centra der wereldpolitiek heeft hem de gelegenheid geboden, een veelzijdig en diep inzicht te verwerven in de problemen, die het huidige tijdvak juist rondom den Pacific beheerschen. Dat hij ondertusschen een aantal jaren als opvolger van zijn vader werkzaam was als commissaris der Koningin in de provincie Groningen, heeft bovendien zijn erfelijke regenten-kwaliteiten getoond en tot ontwikkeling gebracht. Snel en scherp onderscheidingsvermogen, hardnekkige vasthoudendheid en doorzetting, naast beminlijkheid en tact zijn de eigenschappen, die hem in zijn vorige functies zijn welslagen verzekerden, en die voor vruchtbaar werk op zijn nieuwen post onmisbaar zijn. Zijn voorkeur voor de economische en financiële zijde der bestuurs-taak zal in het van de crisis langzaam herstellende Oost-Indië met ingenomenheid worden begroet.

Mevrouw Tjarda van Starkenborgh Stachouwer, geb. Christine Marburg, is de dochter van den vroegere gezant der Vereenigde Staten te Brussel. Op onze foto (links) in het gezantschapsgebouw te Brussel zien wij haar met de jongste der beide dochters van het echtpaar Tjarda.

De nieuwe landvoogd met zijn echtgenote bij de porcelein-collectie in het Brusselsche gezantschapsgebouw.

Groot is de animo voor 't pachten van een nieuwe boerderij in de Wieringermeer. Nauwelijks heeft 'n aannemer het materiaal aangevoerd om 'n nieuwe boerderij te bouwen, of uit alle deelen van het land komen liefhebbers voor de pacht er heen.

Rechts: De heer A. Slager is benoemd tot burgemeester van Wormerveer.

IN NOORD-HOLLAND

In vijf maanden hebben jeugdige werklozen het Volkspark te Zaandam opgeknapt en verfraaid. Met zorg werd de laatste hand er aan gelegd vóór de officiële opening door den burgemeester.

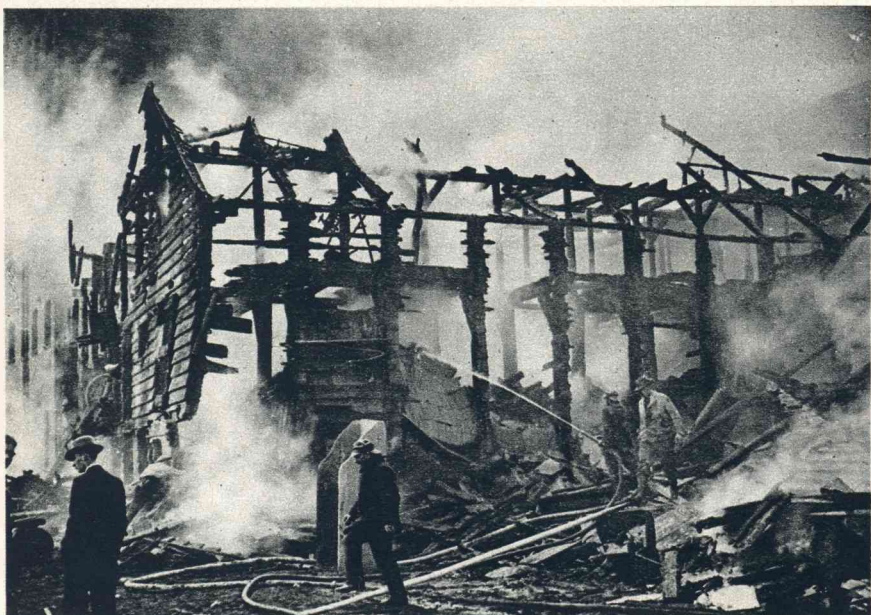

Het Harmoniecorps Crescendo te Purmerend organiseert aldaar op 21 en 28 Juni een muziekconcours, waaraan 27 corpsen deelnemen.

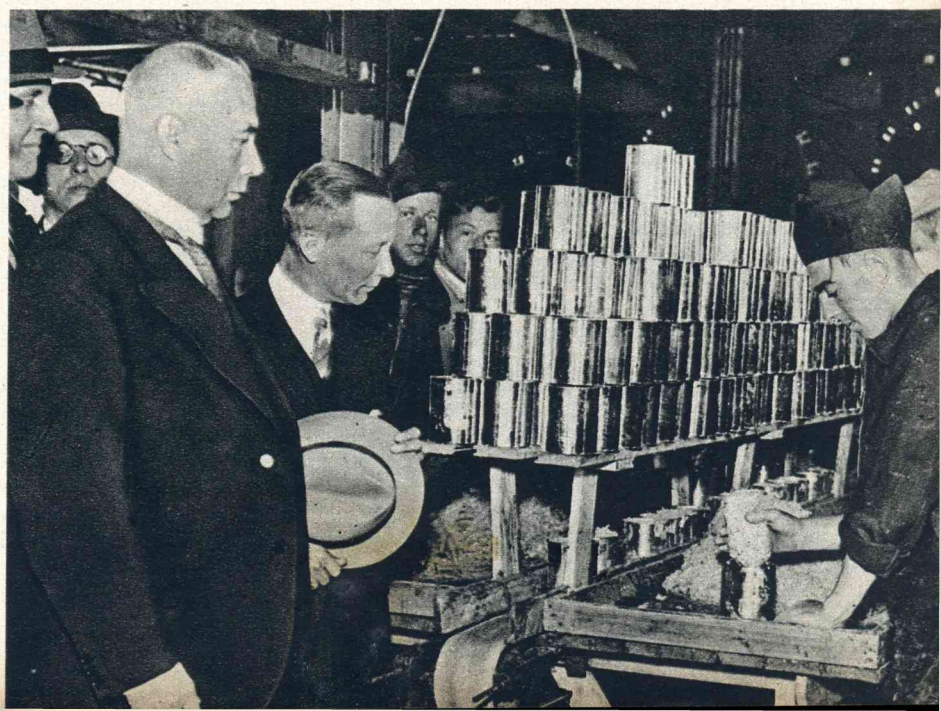

Links: Te Zaandam werd een werklozen-voetbal-tournoi gehouden. Burgemeester ter Laan en de heer Groen, directeur der Arbeidsbeurs, gaven blijk van hun belangstelling.

Z. Exc. minister Slingenberg bracht een bezoek aan de N.V. Nederl. Vleesch-industrie te IJmuiden, waar het gehakt in blik gefabriceerd wordt. De minister nam met belangstelling het gcheele bedrijf in oogenschouw.

Te Wormerveer brak brand uit in een pakhuis van de fabriek der firma Bloemendaal en Laan. De brand, die in het pakhuis overvloedig voedsel vond, liet slechts een puinloop over.

EN WIE DENK JE, DAT ME WEER VOOR WAS? DIE LAMME SCOTTY VAN HIERNAAST HAD M'N BEEN OPGEGRAVEN!

SIKKO OP AVONTUUR

door Emma Lindsay Squier

Ik heb 't lang genoeg onder m'n leeren halsband gehouden — nu moet ik 't maar 'ns kwijt. Ik ben zoo teleurgesteld in m'n Menschen, dat ik wel onder de maan zou willen kruipen om 't daar op een janken te zetten.

Natuurlijk neem ik 't ze niet erg kwalijk. Ze zijn heel lief en aardig voor me. Federe hond zal je kunnen vertellen, hoe prettig 't is, als je 'n baas hebt, op wien je bouwen kan. Hij vertrouwt je en voor geen been in de wereld zou je willen, dat 'm iets ergs overkwam. Je voelt je verantwoordelijk voor 'm. Maar ze hebben allemaal hun eigenaardigheden — zooals wij honden ze óók hebben — en soms verliezen ze 't hoofd er wel 'ns bij.

't Begon toen Mannie (dat is de baas) tegen Vrouwtje (zoo noemen Mannie en ik haar) zei, dat er een paar dolle honden in de stad gevangen waren, die een ouwen man en een kind gebeten hadden. In den loop van 't gesprek hadden ze 't herhaaldelijk over iemand met een heel gekken naam — Vaccinatie — en keken dan naar me. Hun blikken stonden mij heelemaal niet aan. Daar kan niets goeds van komen, dacht ik en ging daarom maar den tuin in om een oud been op te graven, dat ik 'n poos geleden achter een boom verstopt had.

En wie denk je, dat me weer vóór was? Die lamme Scotty van hiernaast. Vrouwtje noemt 'm altijd „mispunt”, omdat ie geregeld onze boomen gebruikt, terwijl ie er plenty in z'n eigen tuin heeft. „Alleen een Schotsche hond zou op dat idee komen,” zei ze den laatsten keer nog tegen Mannie.

Ik kan Scotty zelf ook niet luchten of zien. Hij kent geen fatsoen en als er andere honden uit de buurt bij zijn, maakt ie altijd opmerkingen over m'n krullende haren. Ik doe op de hondententoonstelling voor geen anderen patrijshond onder, maar als ik dat mispunt van een Scotty tegenkom, voel ik me zoo peuterig als 'n schoothondje en worden m'n zenuwen me de baas. Ik begin dan meestal te

krabben, hoewel ik anders nooit last van vlooiën heb.

Hij had m'n been opgegraven. Op 't eerste moment was ik zóó boos, dat ik 'm wel in z'n stoppelige haren had willen vliegen. Maar hij keek me met z'n scherpe tanden zóó vuil aan, dat ik me nog bijtijds inhield. Ik deed net, alsof ik z'n gemeene facie niet zag en begon mezelf verwoed te krabben. Hij nam m'n been tusschen z'n kaken, rukte een paar viooltjes van Vrouwtje uit den grond en trippelde toen naar z'n eigen tuin terug. Ik staarde hem na en wenschte, dat m'n vader een bull-terrier of wolfshond geweest was. M'n fatsoenlijk komaf is soms een ellendige handicap voor me.

Op dat oogenblik kwam Mannie den tuin ingestapt en riep me. Eerst dacht ik, dat ie een wandeling met me wou maken. Doch toen ik de voordeur uitholde, bemerkte ik, dat de auto buiten voorstond en uit pure vreugde sprong ik tegen Mannie op. Ik ben dol gelukkig, als ik een toertje in den wagen mag maken. Maar ik kwam ditmaal van een koude kermis thuis. De auto bracht ons naar een groot huis, waar 't naar honderden katten en honden rook. Ik vertikte 't gloeiend naar binnen te gaan, zoodat Mannie me moest oppakken. Een man in een witte jas porde me tusschen m'n ribben en onderzocht me van boven tot onder. Hij praatte óók al over dien meneer Vaccinatie — 't scheen, dat die rare snuiter erg van Serum hield; zoo heette 't vreemde goedje, als ik me wel herinner.

„'t Wordt van konijnenhersen gemaakt, weet u,” vertelde hij Mannie... en bliksems-nog-toe als ie geen heel fleschje in m'n body pompte!

Konijnenhersen! Werd ik me daar eventjes vernederd! Konijnenhersen in een zwart-wit gevlekt patrijshond met een stamboek van wel 'n paar vellen lang.

De gedachte aan die konijnenhersen liet me niet los, zelfs toen we weer lang en breed thuis waren. Ik voelde m'n ooren langer worden. Ik dorst me niet

meer in den tuin te laten zien. Stel je 'ns voor, dat ik als 'n konijntje in 't rond ging huppelen en die akelige Scotty zou me in de gaten krijgen! Ik besloot daarom den heuvel op te gaan en 't geval met Trixie te bepraten. Ze mag me altijd bijzonder graag en denkt ik-weet-niet-wat van me! Ze is een kort-harige blondine.

Bij haar moest ik ook al niet aankomen. Ik vond haar omringd door een aantal krielende jonkies met lange ooren, juist op 'n oogenblik, dat ik er zoo'n hevige behoefte aan had m'n hart voor haar uit te storten. Ze keek me met haar tauden grimmig door 't hek aan en zei: „Zoo ben je er eindelijk? 'k Heb je nu niet meer noodig. Hoepel op — ik kan nu geen pottekijkers gebruiken.”

Toen ze dat zei, wist ik, dat ik gauw m'n biezen moest pakken. Trixie kan gemeen van ziel afbijten.

Diep gekrenkt ging ik heen. Ik voelde weinig voor huis. Eerst m'n Menschen en nu Trixie; iedereen scheen een hekel aan me te hebben. Zelfs m'n been was verdwenen en ik had konijnenhersen in m'n body. Moedeloos slenterde ik voort en rook nu en dan weifeleud aan 'n straatput.

Langzamerhand kreeg ik 'n eigenaardig gevoel over me. Alsof ik door iets gevolgd werd. Ik keerde me achterdochtig om. En jawel hoor — een kleine kat met 'n grijs gezicht en een wit befje tippelde netjes achter me aan.

Als regel mag je elke kat, die voor je weg rent, opjagen. Wanneer ze echter stil blijven zitten en naar je blazen, kun je alleen maar tegen ze blaffen. Deze blies niet eens. Ze kwam regelrecht naar me toe en miauwde zoo zacht, dat je 't nauwelijks hooren kon. Ze zag er erg mager en klein uit.

„Oh, mooie hond,” zei ze erbarmelijk. „Ik heb zoo'n honger.”

Ik strekte m'n staart over z'n gansche lengte en probeerde haar door m'n gegrom de stuipen op het

lijf te jagen. 't Gaat me echter nooit goed af, omdat ik zoo onder de krullen zit.

„Waar zie je me voor aan ?” snauwde ik haar toe. „Voor een kluiw soms ?”

Ze begon te spinnen en vlijde zich tegen me aan. „Je ziet er zoo lief en vriendelijk uit en je hebt zulke mooie ooren,” zei ze.

Ik moet toegeven, dat ik me geroerd voelde. 'k Heb al heel wat beledigingen over m'n ooren moeten slikken; ze hangen, wanneer ik stil sta en ze klapperen, wanneer ik 't op een loopen zet. Ik snoof om haar te laten merken, dat ze met vleierij toch niets kon bereiken.

„Ga naar huis !” zei ik.

Ze keek me hulpeloos aan en bleef maar draaien en spinnen.

„Ik heb geen huis !” zei ze flauwtjes.

Dat verbaasde me. Ik dacht dat iedereen een huis had. „Waar zijn je Menschen dan ?” vroeg ik streng.

„Die heb ik ook niet,” antwoordde ze.

't Drong tot me door, dat ze er nog erger aan toe was dan ik. Ik had m'n huis en m'n Menschen, was zeker van een goeden maaltijd per dag, met extra-hapjes voor kunstjes, en zoo nu en dan een vuilnisbak, waar ik het deksel van af kon lichten.

„Vooruit dan maar,” zei ik medelijdend, „ik zal je mee naar huis nemen. Ik kan je geen honger zien lijden. Vrouwtje heeft wel een schoteltje melk voor je. Als je maar weet, dat we je niet houden kunnen. 'k Heb 't altijd erg druk en kan geen katten om me heen hebben.”

„Je bent een lieve hond,” spinde ze verheugd.

Wat er toen gebeurde, ging zóó gauw in z'n werk, dat ik geen tijd had om weg te rennen of te bijten.

Terwijl ik met de kleine kat aan 't praten was, reed een auto vlak langs ons heen en stopte. Ik schonk er geen aandacht aan, toen er eensklaps een net over m'n kop geworpen werd, iemand me oppakte en me te midden van allerlei angstige hondengeuren smeed. Tegelijkertijd hoorde ik een schrillen kreet, gevolgd door een hevig miauwen, en ik wist, dat ze de kleine kat ook te grazen hadden.

In 't eerst was ik te zeer geschrokken om te beseffen wat er gebeurd was. Ik reed in een auto, maar niet in den mooien, glimmenden auto van Mannie. In plaats van op een zacht kussen zat ik op een houten vloer met gaas overal om me heen. Toen bemerkte ik pas, dat ik met nog een anderen hond in dit rijdende kippenhok was opgesloten. Hij zag er erg lang, mager en vuil uit en hij rook naar sloppes en vuilnisbakken. Hij had iets over 'm, dat je wel imponeerde — hij was een hond van de wereld. Hoe geschrokken ik ook was, zag ik toch met den eersten oogopslag, dat ie een avontuurlijk leven achter den rug had.

„Wees maar niet bang, krulnek,” zei hij vriendelijk, „'t is alleen maar de auto van den hondeneipper.”

„Dat begreep ik al,” antwoordde ik heel gewoon, ofschoon ik allesbehalve op m'n gemak was.

Hij keek me aan, alsof ik uit een dierentuin wegge-

WANNEER JE MET 'N VRIEND EEN GESPREK VAN HOND-TOT-HOND HEBT, KUN JE NU EENMAAL GEEN KATTEN OM JE HEEN VELEN.

lopen was. „Zijn dat je eigen ooren ?” vroeg ie. „of gebruik je valsche haar ?”

„Natuurlijk zijn 't m'n eigen haren,” snauwde ik en voelde me zoo beleedigd, dat ik m'n schrik er door vergat. „Kun je niet eens een patrijshond van een St. Bernard onderscheiden ?”

Hij schudde z'n kop. „'t Is vandaag voor 't eerst dat ik er een zie. Ik dacht, dat jullie alleen maar in boeken bestonden.”

„Ik sta ook in een boek,” zei ik haastig, „een stamboek !”

„O ja ?” gromde hij, niet erg beleefd. „Ik houd er wel duizend stamboeken op na.”

„Werkelijk ?” vroeg ik verbaasd, omdat ik me zoo in hem vergist had.

„En,” ging ie door, terwijl ie met z'n linkerachterpoot in z'n nek begon te krabben, „ik ben er nog nooit prat op gegaan. Wat word je er per saldo beter van ?”

De auto had nu gestopt en ik zag, dat we ons blijkbaar op 't erf van een grooten kennel bevonden.

De gekste geurtjes zweefden je van alle kanten tegemoet. Overal in 't rond waren kippenhokken gebouwd, die nu door honden bewoond werden. Ze keften en blaften om er gek van te worden en in een paar hokken werd zelfs hevig gevochten. Ik was blij, toen de vuile hond in het hok naast 't mijne gestopt werd, want de kouwe rillingen kropen over m'n rug.

„Maak je niet zoo dik,” zei hij, gapend. „Ze doen je hier niks. Zulke prentenboek-honden, zoals jij, zullen ze heusch niet verwaarlozen. Vandaag of morgen komt er een of andere gek opdagen, die je „o zoo'n lief beestje” vindt, en dan nemen ze je mee naar een ander huis.”

„Ik wil niet naar een ander huis,” mompelde ik verdrietig. „Ik wil m'n eigen huis en m'n eigen Menschen terug hebben. En als je soms denkt, dat ik bang ben, dan heb je 't glad mis. Ik ril zoo, omdat ze 'n serum in me gepompt hebben. De konijnenhersen beginnen waarschijnlijk te werken.”

„De konijnenhersen ?” echode hij, en staarde me stomverbaasd aan. „Dus je bent toch geen hond ?”

Ik vertelde hem alles wat ik over meneer Vaccinatie en het serum wist. Je kon zien, dat ie er erg van onder den indruk was. Hij keek me bijna eerbiedig aan.

„HOEPEL OP,” ZEI TRIXIE, „IK KAN NU GEEN POTTEKIJKERS GEBRUIKEN !”

„Ben je hier wel 'ns eerder geweest ?” informeerde ik belangstellend.

„Jawel,” antwoordde hij langzaam. „Ik had toen m'n eigen Menschen, en een halsband met een penning. Ik kon weliswaar geen aanspraak maken op konijnenhersen of andere waardevolle eigenschappen, maar ze vonden me toch goed genoeg om me zoo lang te blikken te geven, tot er iemand kwam, die me wel voor waakhond in een koeienstal wilde gebruiken.”

„Beviel 't je daar niet ?” vroeg ik, zoo beleefd mogelijk.

„Neen. De koeien prikten me elken keer met de stoppels in hun kop. 't Begon me gauw te vervelen en in een onbewaakt oogenblik wipte ik er lekker tusschen uit. Ik kreeg toen een anderen baas — Zuipap noemden de jongens 'm — maar ze stopten hem in een grooten kennel voor Menschen en ik stond plotseling weer op straat. Eigenlijk gezegd was ik blij, dat ik 'm kwijt was. Ik kreeg zelden te eten en hij sloeg me elken dag bont en blauw. Als ik weer vrij kom, weet ik wel wat ik doen ga !”

„O ja ? Wat dan ?”

„Trouwen ! Ik ken een aardige, kort-harige blonde : Trixie heet ze.”

„Wat ?” riep ik uit en liet m'n ooren bijna rechtop staan. „Woont ze in een huis met een grooten vuilnisbak buiten de poort zonder deksel ?”

„Ja !” zei hij wantrouwig. „Ken je haar soms ?”

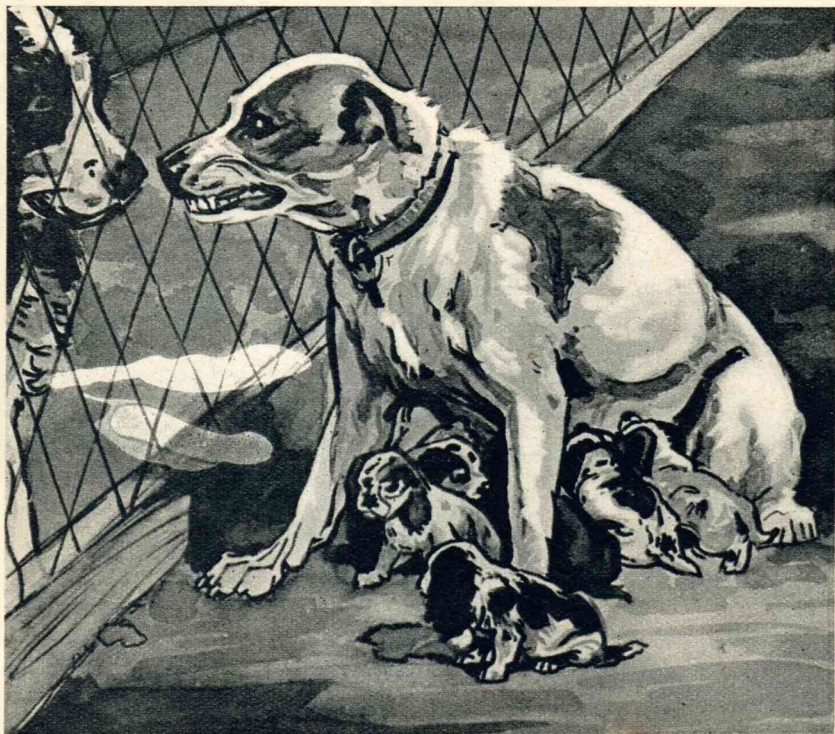
„Alleen maar van aanzien !” antwoordde ik snel. „We zijn toevallig stamgasten aan denzelfden boom !”

Hij scheen weer gerustgesteld. Niettemin bleef hij langen tijd somber voor zich uitstaren. Ik had erg veel medelijden met 'm.

„Weet je wat ik doe ?” zei ik enthousiast. „Als Mannie en Vrouwtje me komen halen, vraag ik, of je bij ons mag wonen.”

„Meen je 't heusch ?” vroeg hij heesch. „Denk je, dat ze me wel aardig vinden ? Als dat 'ns waar kon zijn !”

„Wacht maar stilletjes af,” zei ik grootmoedig. „Mannie en Vrouwtje zijn altijd reuze-lief voor me en ze doen precies wat ik ze zeg.”

Er klonk een zacht gemiauw achter me en ik zag de kleine kat van daar straks door 't gaas van m'n hok kruipen. Haar gezicht en beffe en pooten waren zwart geworden van 't vuil.

„Waar kom jij zoo ineens vandaan?” vroeg ik geërgerd. Wanneer je met een vriend een gesprek van hond-tot-hond hebt, kun je nu eenmaal geen katten om je heen velen.

„Van 't hok aan den overkant,” zei ze beschroomd, vlijde zich brutaalweg tegen me aan en begon met d'r poot over d'r gezicht te strijken. „Ik kroop door 't gaas en kwam gauw naar je toe. Ik was zoo bang, Sikko, en ik wist dat jij me beschermen zou.”

Ze zag er heelemaal niet bang uit. Maar ik voelde me door haar woorden groot en sterk worden. Voor 't eerst in m'n leven riep iemand m'n bescherming in — meestal vinden ze me geen klap voor m'n neus waard, omdat ik er altijd zoo goedaardig uitzie.

De vuile hond keek haar met z'n tanden vijandig aan. Z'n nekharen stonden van venijn overeind. De kleine kat mocht van geluk spreken, dat ie door 't gaas niet bij haar kon komen.

„Een kennis van je?” vroeg ie hatelijk.

„k Wist werkelijk niet, wat ik daar op antwoorden moest. „Wel,” zei ik, haastig naar woorden zoekend, „'t geval zit zóó in mekaar. Ik...”

„Ik mag je wel,” vervolgde de vuile hond langzaam, zonder naar me te luisteren. „k Gelooft, dat we 't best met mekaar vinden zouden, ondanks je flapooren en die gekke krulletjes op je borst, maar ik vertik 't om met een kat onder één dak te wonen. Als je dat maar vooruit weet! Ik ben m'n leven lang een kattenhater geweest en vóór m'n tijd m'n vader en die zijn ouwe heer ook al, en ik denk er eenvoudig niet aan om voor jou bevriend met ze te worden. 't Zit in m'n bloed, zooals jij konijnenhersen in je bloed hebt. Ik vang ze, schud ze door mekaar en bijt ze dan dood.”

Hij wierp een woedenden blik op de kleine kat. Ze had haar staart dik opgeblazen en staarde hem met haar spleetogjes peinzend aan. 't Gaas was sterk genoeg om hem tegen te houden.

„Ze zou alleen maar met me meegaan om een schoeltje melk te drinken,” zei ik verontschuldigend. „Katten moeten óók leven.”

„Nergens voor nodig,” zei hij met een grauw. „En zeker niet als ik in de buurt ben.”

Wat moest ik daar nu op zeggen? Ik dacht er nog steeds over na, hoe ik hem van meening kon doen veranderen, toen de deur van den kennel plotseling geopend werd en Mannie en Vrouwtje 't erf opkwamen. Ik vloog naar 't gaas en begon er dol van vreugde tegen op te springen. Ik probeerde zoo gewoon mogelijk te blaffen, doch ik kon niet anders dan een klagend gejam uitbrengen. Jongen, jongen! wat was ik blij, dat ze mij uit deze ellende kwamen verlossen!

Ze omhelsden en bekeven me, en ik likte ze allebei met m'n tong en maakte meer lawaai dan alle honden en katten tezamen. De hondenmepper liet ons 't erf afgaan — en ik stond reeds op 't punt in Mannie's wagen te springen, toen ik me eensklaps m'n belofte aan den vuilen hond herinnerde.

Ik rende terug en begon aan de deur van den kennel te krabbelen. Mannie en Vrouwtje riepen me, doch ik wou niet naar hen luisteren. Ik liep halverwege naar den auto en vloog dan weer terug. De hondenmepper schudde verbaasd z'n hoofd. Hij had nog nooit een hond gezien, zei-die, die zóó

graag in z'n kippenhok wou zitten. Mannie kreeg er eindelijk genoeg van; hij pakte me op en stopte me in den wagen.

Ik wriemelde me nog juist bijtijds los en schoot als een hazenwind naar de deur van den kennel. Ik bleef er tegen op springen, tot ik er warm van werd en nauwelijks meer adem kon halen. M'n vertrouwen in de Menschen was leelijk geschokt. Wat had ik niet gesnoefd, dat ze me altijd onmiddellijk begrepen als ik hun iets zeggen wilde, en nu kon ik ze niet eens aan hun verstand brengen, dat ik 'n vriend in den kennel gevonden had, dien ik graag uit de narigheid wou helpen.

Vrouwtje kreeg me eindelijk door.

„Hij schijnt iets vergeten te hebben,” zei ze. „Misschien wel 'n been!”

Een been. Kun je daar nou bij?

Ten slotte opende de hondenmepper de deur en ik rende naar 't erf waar de kippenhokken waren, met Mannie en Vrouwtje vlak achter me. Ik holde naar 't hok, waarin ik gevangen had gezeten en blafte zoo hard als ik kon. 't Hok er naast was leeg. De vuile hond was er niet meer. Ik kreeg een verschrikkelijk gevoel in m'n binnenste.

„Vuile hond! Vuile hond!” riep ik.

„Sik-ko!” miauwde een dun stemmetje. 't Was de kleine kat. Ze wrong zich door het gaas van m'n hok.

„Scheer je weg!” zei ik, haar nauwelijks een blik gunnend. „Ik heb 't niet tegen jou — ik roep den vuilen hond.”

Ze liet zich niet afschrikken en vlijde zich bedeesd tegen me aan. „De man heeft 'm weggehaald,” zei ze. „Hij bracht 'm in 't kleine huisje naast de deur; er zitten een heeleboel hokjes met glazen deurtjes in en 't ruikt er vreeselijk naar gas. Ik hoorde 'm nog even janken en toen was 't stil.”

De schrik sloeg me om 't hart! De kleine kat liep tusschen m'n beenen en zei klagend: „Je hebt mij toch ook nog, Sikko?” Alsof zij me wat schelen kon!

En toen gebeurde 't. Vrouwtje greep Mannie eensklaps bij z'n arm en riep:

„O schat, kijk 'ns! Hij wilde dat katje niet in den steek laten. 't Arme beest! Hij wil, dat we 't mee naar huis nemen.”

Kun je daar nu met je verstand bij?

Ze droegen ons alle twee in den auto en streelden en vertroetelden ons zóó erg, dat 't net leek, alsof we den eersten prijs op de hondententoonstelling gewonnen hadden.

Toen we thuis kwamen, opende Vrouwtje meteen de deur van de provisiekast. De kleine kat dronk zooveel warme melk, dat ze aan alle kanten uitpilde en ik kreeg een groote, sappige klui, waarmee ik aanstonds den tuin inging.

Toch voelde ik me nog erg ongelukkig. Ik was in m'n belofte aan den vuilen hond te kort geschoten. Ze hadden 'm naar dat kleine huisje met die nare gaslucht gebracht. In plaats dat ik een vriend had, die een hond van de wereld was, zat ik nu opgescheept met een halfbakken kat en een spiksplinternieuwe klui. En die klui moest eerst een maand lang begraven worden, voordat je er eigenlijk eerst je tanden in kon zetten. 'k Kon wel op m'n teenen natellen, dat dat mispunt van een Scotty 'm voor dien tijd te pakken zou hebben. Scotty geeft er geen zier om hoe nieuw een klui is, zoo lang ie ze maar voor niks kan krijgen.

Daar kwam ie aan, nadat ie een van onze boomen

zooals gewoonlijk met een bezoek vereerd had. Toen ie de klui in m'n bek zag, zei ie boosaardig: „Verstop ze maar waar je wil. Ik vind ze toch wel!”

Ik ging op m'n hurken zitten en hield de klui stevig in m'n bek geklemd. Ik dacht, dat ie 'm direct wel smeren zou. Maar hij snoof in de lucht en kwam toen plotseling regelrecht op me toe.

„Eigenlijk heb ik er nou trek in,” zei ie. „Geef op die klui!” M'n hart zonk in m'n achterpooten. Ik zou er voor moeten vechten. Geen hond die zichzelf respecteert, laat zich zonder strijd een klui ontfutselen. En ik wist dat ik niet tegen 'm op kon. Hij zou me ongenadig op m'n falie geven...

Halverwege bleef ie staan en keek met z'n tanden langs me heen. Ik keerde me om en zag de kleine kat uit de keuken komen.

„Sapperdekriek... een kat!” juichte Scotty, en vloog als de weerga op haar af.

Ik liet m'n klui vallen om haar te beschermen. Afgezien van 't feit, dat ze een kat was, woonde ze nu in mijn huis en ik voelde me voor haar verantwoordelijk. Doch ze kon me missen als kiespijn. Ze verloorde geen vin en gaf 'm een fikschen haal over z'n neus. Meteen daarop sprong ze op z'n rug en beet 'm, met haar klauwen achter z'n ooren.

Goeie genade, wat kon die Scotty te keer gaan! Hij trachtte haar van zich af te schudden, maar ze bleef als een klit aan 'm vast hangen. Mannie en Vrouwtje renden hals-over-kop naar buiten en toen ze de kleine kat op Scotty's rug zagen, vlogen ze in elkaars armen van 't lachen.

Ik achtte nu 't oogenblik gekomen om de kleine kat een handje te helpen. 'k Viel 'm onverwacht in de flank aan en zette m'n tanden in z'n ruige vel. Hij gilde, alsof ie door duizend vlooiën tegelijk gebeten werd, rolde in een bed met viooltjes en slaagde er eindelijk in, de kleine kat van zich af te schudden.

Bliksemsnel krabbelde hij overeind en rende als een razende naar z'n huis. Ik zat 'm vlak op z'n hielen.

Bij z'n stoep hield ik mezelf in en staarde hem dreigend aan. „Als je nog 'ns 't lef hebt in onzen tuin te komen,” zei ik met een vlammenden blik in m'n oogen, „maak ik van je huid een paar pantoffeltjes voor den winter.”

Je had Mannie en Vrouwtje moeten hooren schateren! Ik deed, alsof 't de gewoonste zaak van de wereld was en trippelde doodkalm naar onzen eigen tuin terug.

De kleine kat had d'r hoogen rug weer ingetrokken, maar d'r staart zag er nog geducht uit. Ze huppelde me vrolijk tegemoet en wreef zich zachtjes tegen me aan. „Oh, Sikko,” zei ze, luidop spinnend, „ik wist niet, dat je zóó sterk was!”

Ik kon haar toen moeilijk nog zeggen, dat er bij ons thuis geen plaats voor d'r was. Ze waardeerde me tenminste en 'k had er zoo'n flauw idee van, dat Scotty 't wel uit z'n lijf zou laten, nog 'ns in onzen tuin te komen en m'n kluiven te gappen, zoolang zij in de buurt was.

Hiermee is m'n verhaal geëindigd. En nu begrijpen jullie meteen, waarom ik 't zoo warm onder m'n leeren Halsband krijg, als Mannie en Vrouwtje aan hun gasten vertellen, hoe ik de kleine kat uit de handen van den hondenmepper „gered” heb!

METEEN SPRONG ZE OP
Z'N RUG EN BEET 'M,
MET HAAR KLAUWEN
ACHTER Z'N OOREN.

KAPITEIN PHILIP BRAND

door William Atcock

Ja, van de „Zuiderkruis” zou ik je een aardig verhaaltje kunnen vertellen,” zei bootsman Flint, toen ik hem den laatsten keer in Plymouth ontmoette. „Er is heel wat gebeurd in een korten tijd. En toch is er eigenlijk maar weinig veranderd aan boord. De bark zit nog best in haar tuig, we zijn nog steeds met ons tien en de kapitein heet altijd nog Philip Brand. En verder hebben we weer een kapiteinsche aan boord en doen we het nog steeds zonder radio. Wat dat betreft, is er dus niet veel veranderd — alleen hebben we een andere kapiteinsche en drinkt kapitein Brand gecondenseerde melk in plaats van rum. Enfin, laat ik liever geregeld vertellen...”

De geschiedenis gaat over een reis of drie terug. De „Zuiderkruis” had een vrachtje van Donegal naar Lerwick en voor het eerst sinds ze getrouwd waren, was de vrouw van kapitein Brand in Donegal aan den wal gebleven. Om het maar kort en bondig te zeggen — Philip Brand verwachtte een stamhouder en hij was er niet zuinig grootsch mee.

Om Philip Brand te verrassen als het zoo uitkwam, hadden we onder elkaar een aardigheidje bedacht. Onze kok hield een paar postduiven aan boord en die had hij voor dezen keer in Donegal achtergelaten. De juffrouw, bij wie de kapiteinsche in huis was, zou ze met een briefje aan d'r poot loslaten, als er iets bijzonders te schrijven was, maar Philip Brand zelf wist daar niets van.

Enfin, om kort te gaan, we hadden in Lerwick gelost en weer geladen en met een labberkoelte voeren we terug. Op de hoogte van het Noorderkanaal, toen we nog maar een paar dagen van huis af waren, kregen we echter de volle laag. De lucht begon 's middags aan te smeren, er kwam jacht in de wolken en het weerglas begon zienderoogen te zakken.

„Nou krijgen we de poppen aan 't dansen,” zei Philip Brand, toen ie de zaak eens goed bekeken had. We minderden zeil, keken de sjorrings na en maakten de schuit van boven tot onder stormklaar. En toen brak de hel plotseling los — een storm uit het Noord-Westen, die ons nog lang heugen zal. We moesten bijleggen om den storm af te rijden en

paar zeetjes door waren opgelopen, gebeurde het. De schuit kreeg een windstoot en Dick Carry, die bezig was aan het voorste stagzeil, werd als 'n veertje opgenomen en overboord gesmaakt.

„Man over boord!” brulde er een.

We zagen Philip Brand zoo wit worden als een laken. Dick Carry was pas getrouwd en hij kon niet zwemmen. Aan het uitzetten van 'n boot viel niet te denken en we dachten dus niet anders, of we hadden Dick voor den laatsten keer gezien. Maar toen stormde Philip Brand plotseling naar voren.

„Een lijntje en een reddingsboei overboord!” schreeuwde hij ons toe. In een oogenblik had hij zijn oliegoed uitgetrokken en nog vóór we eigenlijk goed begrepen wat hij van plan was, sprong hij overboord.

Aanvankelijk scheen het, dat Brand het zou klaren. Hij had de reddingsboei én Dick Carry te pakken en wij trokken hen snel aan boord. En we dachten reeds, dat we 't gewonnen hadden, toen er plotseling zoo'n vervloekte roller aan kwam zetten. Het water liep op als een berg, de „Zuiderkruis” werd omhoog getild en Brand en Dick Carry als kurkenzakken tegen stuurboord aangekwakt. Met man en macht wisten we ze binnenboord te krijgen — en toen hadden wij moeite onze tranen in te houden. Dick Carry mankeerde niets, maar Philip Brand was bewusteloos en bloedde uit zijn mond, zijn oogen en zijn ooren. En toen we dat zagen, begrepen we, dat hij z'n menschievende daad niet lang meer overleven zou.

Het kwam uit, zooals wij vreesden. Dienzelfden avond, toen de storm was gaan liggen en we het Noorderkanaal uitliepen, zagen we, dat het afliet met Philip Brand. Om beurten hielden we met ons drieën de wacht bij zijn bed, hopen dat hij nog eens tot bewustzijn zou komen.

Om ongeveer zeven uur 's avonds sloeg hij inderdaad zijn oogen op. Hij sprak niet en gaf zelfs geen teken, dat hij ons verstond. Roerloos lag hij naar de deur van de kajuit te staren — net alsof hij iets of iemand verwachtte. En inderdaad zou je zeggen, dat een soort voorgevoel hem zijn bewustzijn nog even teruggaf — hoewel dat zijn natuurlijke oorzaak wel zal hebben gehad. Maar het was niettemin erg toe-

Philip Brand gaf order, om de fok en de stormbaan op de stootgarens gereed te maken. En net, toen we tusschen een

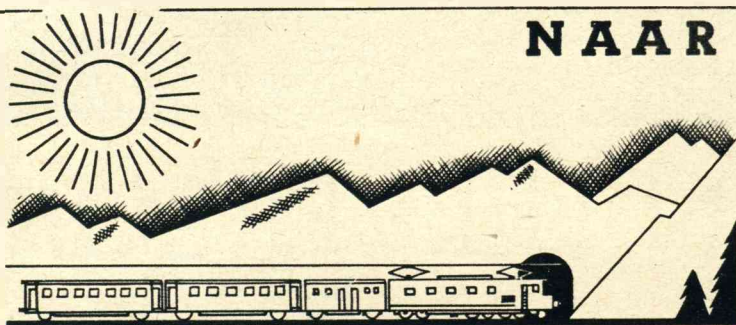
vallig, dat juist op dat oogenblik John Bower binnenkwam. Hij had een duif bij zich en een briefje en hij kwam ermee vlak voor de kooi staan.

„Kapitein Brand,” begon hij schor, „we hebben duivenpost ontvangen. U hebt een zoon — hij is Philip genoemd. Een flinke jongen en de vrouw maakt het goed...”

We hoorden twee snikken — Brand lag te knip-oogen en John Bower beet zijn lippen tot bloed. En toen was het plotseling gedaan met Philip Brand. Hij knipperde nog één keer met zijn oogen, keek ons alle vier een oogenblik aan en daarop viel zijn hoofd op zij. We hoorden zelfs z'n laatsten zucht niet, maar in den dood glimlachte hij nog en daaruit maakten wij op, dat hij Bower's boodschap verstaan had.

Met die boodschap was het echter niet heelemaal in orde. Toen Bower ons het briefje liet zien, begrepen we, dat hij Philip Brand nog 'n enkel gelukkig oogenblik in zijn stervensuur had willen gunnen. „Bereid kapitein voorzichtig voor, als dat mogelijk is,” lazen we. „Hij heeft een welgeschapen zoon, maar zijn vrouw is gestorven...”

Ja, wat valt er nog meer van die geschiedenis te vertellen,” besloot bootsman Flint zijn verhaaltje van de „Zuiderkruis”. „Twee dagen later liepen we Donegal binnen — met de vlag halfstok. En den dag daarop werden ze allebei begraven. Ze liggen in één graf en onder één steen. En op dien steen hebben we laten beitelen: „Hier rusten kapitein Philip Brand, gebleven op 8° O.L. en 56° 2' N.B. — en zijn vrouw Anna Wichers, gebleven op 8° 16' O.L. en 54° 44' N.B.” Dat laatste is zoowat de lengte en breedte, waarop Donegal ligt volgens de kaart. begrijp je. Nou — en verder is de kleine Philip Brand op het oogenblik kapitein van de „Zuiderkruis”. We varen in zijn dienst en krijgen van hem onze gage, begrijp je? En alles wat we verdienen met de schuit is natuurlijk voor hem. Hij is nou acht maanden oud en heeft al drie reizen meegemaakt. Hij woont in de kajuit van zijn vader en moeder en de vrouw van Dick Carry is nou zooveel als kapiteinsche aan boord. Zij zorgt voor zijn natje en droogje — net als de vorige kapiteinsche voor haar man. Ik kan dus eigenlijk niet zeggen, dat er iets veranderd is aan boord, al is er heel wat gebeurd. Alleen wat ik zooveel al zei — kapitein Philip Brand drinkt nou gecondenseerde melk in plaats van rum...”

NAAR

ZWITSERLAND

GOEDKOOP EN GOED, AAN
KWALITEIT NIETS INGEBOET

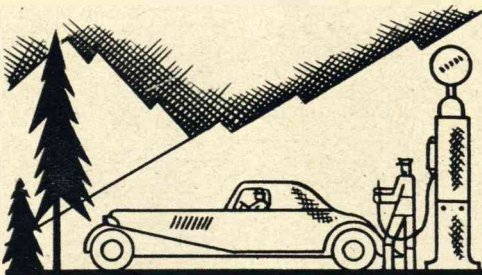
Vacanties in Zwitserland — het toeristenland bij uitnemendheid — zijn dit jaar **weer goedkooper** geworden,

De spoorwegen geven 30-45 % reductie

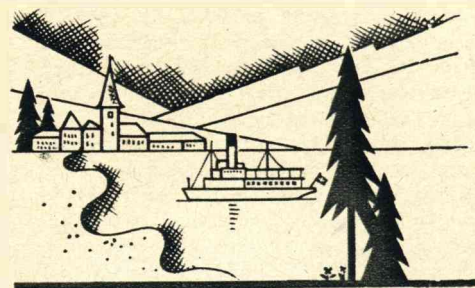
bij een verblijf van ten minste zes dagen. De prijzen voor de 8- en 15-daagsche algemeene **abonnementen** zijn kort geleden opnieuw verlaagd. Zij kosten nu 3e klasse Frs. 45.— voor acht en Frs. 63.— voor vijftien dagen.

Toeristenbenzine

Buitenlandsche automobilisten kunnen bij een verblijf in Zwitserland van tenminste drie dagen, tot een maximum van 300 liter, hun benzine krijgen tegen **30 centimes per liter**; dit is goedkooper dan in enig ander toeristenland.

Voor volledige inlichtingen, prospectussen en biljetten gelieve U zich te wenden tot het **Zwitsersche Verkeersbureau**, Officieel Reisbureau der Zwits. Bondsspoorw. Koningsplein 11, Amsterdam, Tel. 32380 en 34080 en tot de erkende reisbureaux

Hotelprijzen

De goedkope en zoo aantrekkelijke „Pauschalreizen”, alles inbegrepen, voor halve of heele dagen, of voor 3 en 7 dagen verblijf in Zwitserland, zijn bij alle erkende reisbureaux verkrijgbaar gesteld.

Daarom dit jaar naar Zwitserland, het land der heerlijke bergen en meren

DE HERDER VAN HILVERSUM

Weet u wat een van de aardigste en interessantste uitstapjes is voor de Amsterdammers en de andere Nederlanders in den omtrek van deze schoone stad?

Vroeger moest men er een lange reis voor maken, naar de Veluwe of, nog beter, naar Drente, waar op de uitgestrekte heidevlakten en magere weidjes datgene te zien was, wat altijd gegolden heeft als een der meest gebruikte symbolen van landelijkheid en rust, van eenvoudige arbeidzaamheid en weldadige, verkwikkende kalmte tegenover de malle haast en jachterigheid in de stad: de herder met zijn kudde. In ons land is de herder een zeldzaamheid geworden, en in het Westen zal het lange jaren geleden zijn, dat de laatste kudde uittrok. Ook daarom kan het als een bijzonderheid gelden, dat niet te ver van de hoofdstad dit vredige schouwspel te zien is.

Zooals men weet heeft de Vereeniging „Vrienden van het Gooische Natuurreservaat” het vorig jaar in de heide bij Hilversum de dieren geplaatst, die er op de eerste plaats hooren: schapen. Toen deze plannen nog niet uitgevoerd waren, hoorde de heer J. de Heus ervan; hij sprak crover, omdat hij er als herder belang in stelde, en bij dit gesprek bleek, dat hij de man was, dien men zocht. Want herders zijn niet talrijk in ons land en al zal menige leek denken, dat het al een zeer eenvoudig beroep is, zoo zou die leek toch veel moeite hebben om een bekwamen herder te vinden, indien hij dien noodig had. Er is nog iets anders voor noodig dan 's morgens de deur van de kooi open te zetten en 's avonds de dieren terug te brengen. Er moet op gelet worden, dat de schapen genoeg voedsel krijgen, dus naar de goede wei-

plaatsen geleid worden, en dat ze ondertusschen ook hun nuttig werk doen op de heide (zij verhinderen o.a., dat de hei na verloop van jaren in een bosch verandert); kreupele en zieke dieren moeten geholpen worden, de Hilversumsche herder heeft zelf zijn hond gedresseerd, hij is tegenwoordig geweest bij de geboorte van alle zestig lammeren, welke de kudde op het oogenblik telt, enz. Een gesprek met hem maakt u gauw duidelijk, dat het niet raadzaam zou zijn, zelf een uurtje het herderswerk over te nemen. Het zou geen succes worden.

Wij ondervonden, dat het niet gemakkelijk is, de Hilversumsche kudde te vinden. De herder heeft zijn werkterrein bij het sanatorium van „Zonnestraal” aan den Loosdrechtscheweg, doch dat werkterrein is tamelijk uitgestrekt. Op de heide, waar de stal voor de dieren is gemaakt, was geen kudde; op het prachtige heideveld tusschen Loosdrechtscheweg en Utrechtscheweg was geen kudde; op de heide achter Zonnestraal was geen kudde, en toen wij den herder dan eindelijk vonden, was het niet op de heide, doch op een weiland bij het kanaal! Waaruit dus te leeren valt, dat schapen niet noodzakelijk op heideveld moeten weiden. Het verhaal van onzen langen speurtocht werd beantwoord met 'n laconiek „De herder zwerft heen en weer,” waartegen niets in te brengen was. Hij stelde ons echter graag in de gelegenheid om de kudde te fotografeeren in de traditioneele omgeving van de heide. Daar hadden wij geluk mee,

Herder de Heus, die na jarenlang verblijf in het buitenland zijn oude beroep in zijn geboortestreek weer uitoefent

In een vluggen ren rondom de kudde heeft Leeuw, de herdershond, de schapen bij elkaar gebracht.

Op weg naar een goede wei-plaats.

want dat verzoek kan niet steeds ingewilligd worden ; het belang van de kudde staat natuurlijk vóór, en als de schapen gedurende den dag nog niet voldoende voer gevonden hebben, zooals nu wel het geval was, dan kunnen zij niet een-twee-drie naar een ander plekje gebracht worden ten gerieve van een bezoeker, die eens zien wil, hoe dat nu eigenlijk gaat. Nu, zoo op het oog gaat het zeer eenvoudig ; de dieren grazen verspreid, de hond krijgt een bevel van den herder, hij rent in een grooten cirkel rond de schapen, en — het is een merkwaardig gezicht — in minder dan geen tijd is de kudde dicht op elkaar gedrongen bijeen. Onderweg behoeft geen schaap af te dwalen, want de hond is er dadelijk bij om duidelijk te maken, dat een kuddedier bij de kudde behoort te blijven.

Wij zeiden, dat een uitstapje naar de Hilversumsche kudde een van de aardigste is voor wie naar het Gooi trekt ; de herder zal er waarschijnlijk geen bezwaar tegen hebben, dat er belangstelling voor deze levende stoffeering van de heide bestaat, maar al te belangstellende bezoekers, die in den weg loopen, ziet hij liever niet dan wel. De schapen mogen er bij hun voornaamste en eenige werk : eten, geen hinder

van hebben, en de arbeid van den herder mag niet bemoeilijkt worden. Dat is bijv. wel het geval, als de kudde den drukken Loosdrecht-scheweg moet oversteken en de dieren onrustig worden door lastige bezoekers, die elkaar toeroepen, dat zij niet in den weg moeten staan, maar het ondertusschen zelf doen, zoodat de herder geen oog op de schapen heeft. Het is daar toch al moeilijk genoeg om alle dieren te behoeden tegen noodlottige kennismaking met het moderne verkeer.

Reeds dit eerste jaar heeft de kudde zich op gelukkige wijze uitgebreid, waarmede men dichter bij het doel is gekomen, dat men zich gesteld heeft : zooveel schapen te krijgen, dat op alle punten rondom de Gooische hoofdstad een kudde de heide zal sieren.

H. K.

Een beeld van klassieke rust en vrede langs het kanaal van Hilversum.

Geen mooier gezicht op de heide dan een herder met zijn kudde.

De gevolgen van Tandfilm -

ONOOGLIJKE KLEUR

Verwijder de **TANDFILM** op de volgende wijze, om schoone, gezonde tanden te krijgen.

Het behoud Uwer tanden hangt af van de wijze, waarop tandfilm verwijderd wordt. Waarom zoudt ge risico nemen met onafdoende methoden, waar tandfilm zulke ernstige gevolgen kan hebben? Stel het kostbare glazuur Uwer tanden niet bloot aan iedere willekeurige tandpasta.

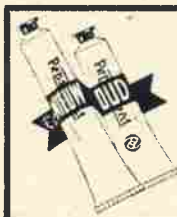
21 jaar geleden ontdekte men een wetenschappelijk feit, n.l. dat het noodzakelijk is voor het behoud van schoone en gezonde tanden en tandvleesch, tandfilm te verwijderen. Een speciale formule werd vastgesteld, welke steeds verbetering heeft ondergaan, hetzelfde doel werd evenwel steeds voor ogen gehouden, n.l. om tandfilm op onschadelijke wijze te verwijderen.

PEPSODENT

De tandpasta, die de tandfilm verwijderd.

12-P-H

Pepsodent is ongeëvenaard in de wijze, waarop het tandfilm, dat de bacteriën in voortdurend contact met de tanden houdt, verwijderd. Het polijst de tanden tot ze op natuurlijke wijze blinken, zonder ze in het minst te beschadigen, want Pepsodent bevat geen schurende bestanddeelen, die het tandglazuur kunnen aantasten. Om witte, blinkende en gezonde tanden te krijgen, moet men dus Pepsodent, de tandpasta die tondaanslag verwijderd, gebruiken.

NU in
NIEUWE
10%
GROOTERE
TUBES

HET PROBLEEM

door Philip Cooper

Ongeveer halverwege Old Bailey bleef de heer Edward Plugs stilstaan. Langzaam en duidelijk begon hij zijn onzichtbaar gehoor toe te spreken.

„Dames en heeren luisteraars, het is mij een voorrecht u bekend te maken met het nieuwste snuffje van de B.B.C. U luistert op het oogenblik naar den wandelenden omroeper. Dat wil zeggen, dat ik dit praatje al wandelend uitzend door middel van een vernuftig verborgen draagbaar zendstation, dat niet meer dan elf ons weegt.

De energie van het apparaat is echter niet groot, dames en heeren. Daarom word ik op straat gevolgd door een auto van onze B.B.C., die de zwakke geluidsgolven opvangt, versterkt en weer doorgeeft. Ik stel mij voor u een en ander te vertellen van wat ik opmerk langs mijn weg — ik hoop, dat het mij ook nog gelukt, u op een interview te vergasten. Dames en heeren, ik vang nu mijn wandeling aan...

Meneer Plugs liep langzaam door. Behalve een aluminiumstaafje op zijn hoed was er niets bijzonders aan hem te zien. In een gordel onder zijn vest droeg hij een hoogspanningsbatterij, een kleinere batterij voor de microfoon en een modulator verborgen. De zender zat in zijn hoed en de microfoon droeg hij in den vorm van een aster in de revers van zijn jacquet. Dat alles was onderling verbonden met een draad, die alleen boven zijn boord even zichtbaar was. De auto-versterker volgde hem op honderd meter — alles was zóó onopvallend, dat niemand er ook maar het minste vermoeden van kon hebben, dat meneer Plugs al wandelend in verbinding stond met miljoenen luisteraars in Engeland.

Aan het eind van Old Bailey bleef meneer Plugs staan.

„Dames en heeren, ik bevind mij op het oogenblik op den hoek van Old Bailey en Newgate-street. Het is negen uur. Op straat is het niet druk; men kan goed bespeuren, dat de kantoren en scholen reeds aangevangen zijn. Ziedaar — in Newgate-street gaat de poort van de Newgate-gevangenis toevallig open. Er treedt een sjofel gekleede man uit — hij is ongeveer veertig jaar oud. Dames en heeren, ik zal trachten een praatje met hem aan te knopen...

De sjofel gekleede gevangenis-klant kwam langzaam nader.

„Goedenmorgen, meneer Brown,” begon meneer Plugs vriendelijk.

„Ik heet geen Brown,” zei meneer Brown achterdochtig.

„Dat doet er niet toe — ik noem u meneer Brown,” glimlachte meneer Plugs. „Ik wil niet zoo indiscreet zijn, naar uw juisten naam te vragen, begrijpt u? U bent in gesprek met den wandelenden omroeper en elk woord wat u zegt, wordt door heel Engeland verstaan.”

Meneer Brown sperde zijn oogen open van verbazing. „Verstaán — door dien pijpsteen op uw hoed?” vroeg hij verbluft.

„Dat is de antenne, meneer Brown. Hier in mijn knoopsgat bevindt zich de microfoon. En nu, meneer Brown, zou ik u iets willen vragen. Ik was er toevallig getuige van, dat u dit akelige verblijf hier verliet. Ik veronderstel, dat u daar niet bepaald voor uw plezier verbleef hebt.”

„Voor m'n plezier — nee, vást niet,” grinnikte meneer Brown. „Voor je plezier ga je naar een bruiloft en niet naar het spinhuis. Maar wat doe je eraan, zeg ik maar. Als je 't met die gepruikte

heeren hierbinnen aan den stok krijgt, vecht je altijd tegen de bierkaai.”

„Zoo, zoo, meneer Brown,” hernam de heer Plugs voorzichtig. „Enne, als ik vragen mag — hebt u lang...?”

„Nee, dat ging dezen keer gelukkig nogal,” vond meneer Brown. „'t Was maar voor drie jaar.”

„Máár — máár voor drie jaar,”.... stamelde de heer Plugs. „Maar is dat geen vreeselijk lange tijd?”

„Och, lang, lang... als je dood bent, duurt het langer,” antwoordde meneer Brown met een grijns. „Zie je, dat moet je van den wijsbegeerigen kant bekijken, zal ik maar zeggen. Ik neem het altijd zóó: het eerste jaar kóm je d'r, het tweede jaar bén je d'r en het derde jaar ga je weer weg...”

„Habaha... zeer origineel bekeken,” lachte meneer Plugs. „En wat gaat u nu beginnen, meneer Brown?”

Meneer Brown krabde zich ongegeneerd onder zijn pet, maar dat bleef verborgen voor de luisteraars. „Beginnen? Ja, als ik dát wist...! Dát is nou juist — hoe zal ik het zeggen...”

„Het probleem, bedoelt u,” vulde meneer Plugs voorkomend aan.

„Precies — het probleem. Hoe kom je aan den kost? Hoe kom je aan je natje en je droogje — dát is het probleem. Ik weet er op het oogenblik nog geen raad op — u soms...?”

„Het spijt me, meneer Brown, maar ik weet er evenmin een oplossing voor,” zei meneer Plugs gereserveerd. „Ik hoop echter, dat u er zich doorheen zult weten te slaan. Enne...”

Hij brak den zin plotseling af — meneer Brown had hem bij zijn jas gegrepen. „Laat me óók eens wat zeggen in dat ding,” verzocht hij grinnikend, terwijl hij jas én microfoon naar zich toetrok. „Eh... frische morgen, dames en heeren luisteraars — met meneer Brown zélf, zal ik maar zeggen. 't Is me zeer aangenaam geweest, zooals van morgen de directeur tegen me zei. En nou voor de rest veel plezier vandaag — ik heb de eer je te groeten...”

Met een grijns op zijn ongeschoren gezicht ging hij heen en meneer Plugs sprak zijn hoorders opnieuw toe.

„Dames en heeren luisteraars, meneer Brown is doorgestaan met zijn probleem. De uitzending begint nu bekijks te krijgen, het luide gesprek valt den voorbijgangers op. Ik steek nu over naar Giltspur Street...”

Meneer Plugs stak de straat over en bleef voor St. Bartholomeus Hospital opnieuw staan. „Daar komt een dame op me toe, dames en heeren — vermoedelijk wil zij mij iets vragen...”

Inderdaad stak er een juffrouw de straat over. „Meneer, kunt u mij misschien ook zeggen, of er spoedig een bus komt voor Hampstead?”

„Zeker, dame — om half tien ongeveer,” antwoordde de heer Plugs beleefd. „U zult nog even moeten wachten — het is nu...”

Hij greep naar zijn horloge — en tóén klonk het eensklaps nijdig door den aether: „Bliksems — neem me niet kwalijk, dames en heeren... Dónders — neem me niet kwalijk, dames en heere... Ik bedoel eigenlijk, dat de duivel dien meneer Brown voor mijn part mag halen, dames en heeren. Hebt u gehoord van dat probleem van zijn natje en droogje? Welnu, dat heeft hij voorloopig opgelost. Terwijl hij u toesprak, heeft hij m'n portefeuille met dertig pond en mijn gouden remontoir gerold...”

BIJ DE
DAGELIJKSCHE
BABY-VERZORGING
HOORT

“VASELINE
CHESEBROUGH”

Sinds meer dan 50 jaar gebruiken talloze moeders “Vaseline Chesebrough” wanneer baby's huid is geïrriteerd of verwond. Daarom is dit beroemd product onontbeerlijk in elk gezin met kinderen. “Vaseline Chesebrough” is verkrijgbaar in potjes, doosjes en tubes.

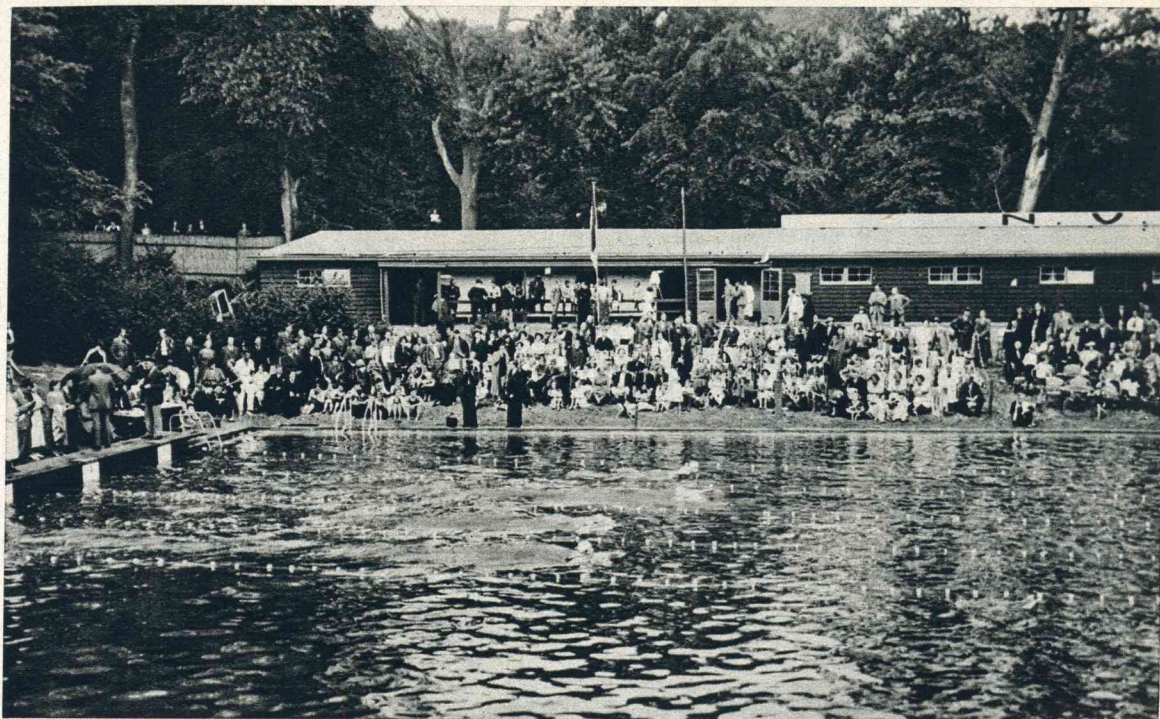
“VASELINE
CHESEBROUGH”

WETTIG GEDEPONEERD

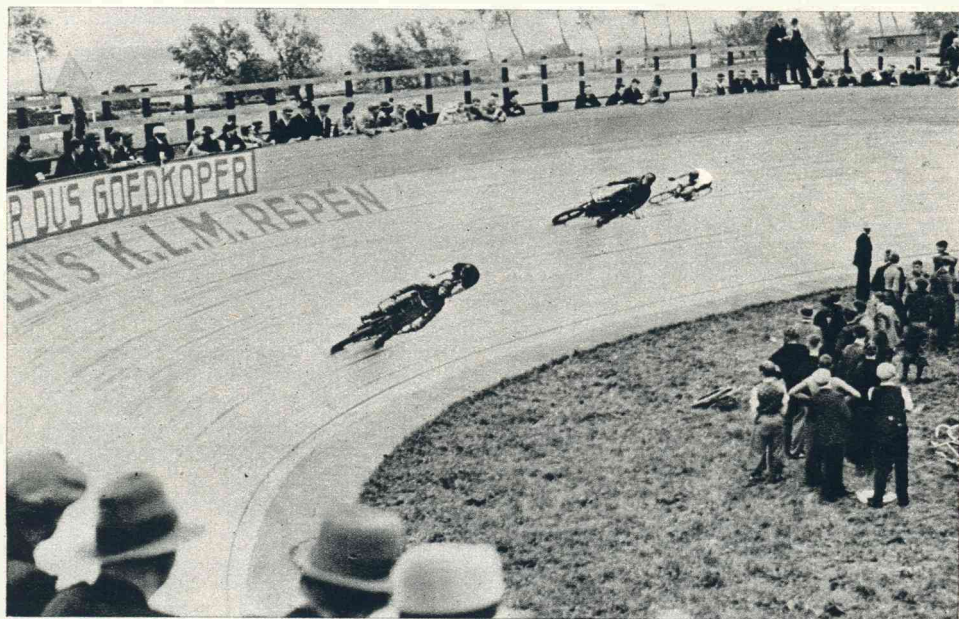
R. Brasser (A.A.C.) die bij de in Rijswijk gehouden athletiekwedstrijden in het nummer hoogspringen eerste werd met een sprong van 1.90 M.

In het natuurbad „Velserend” te Santpoort werd Zaterdag een Olympisch Zwemfeest gehouden, waaraan door vele bekende zwemsters en zwemmers werd deelgenomen. Ook de belangstelling viel mee, getuige deze foto.

SPORT VAN DE WEEK

Op de Heemsteedsche Wielersbaan vonden voor de eerste maal wedstrijden achter lichte motoren plaats. De rijders in de baan.

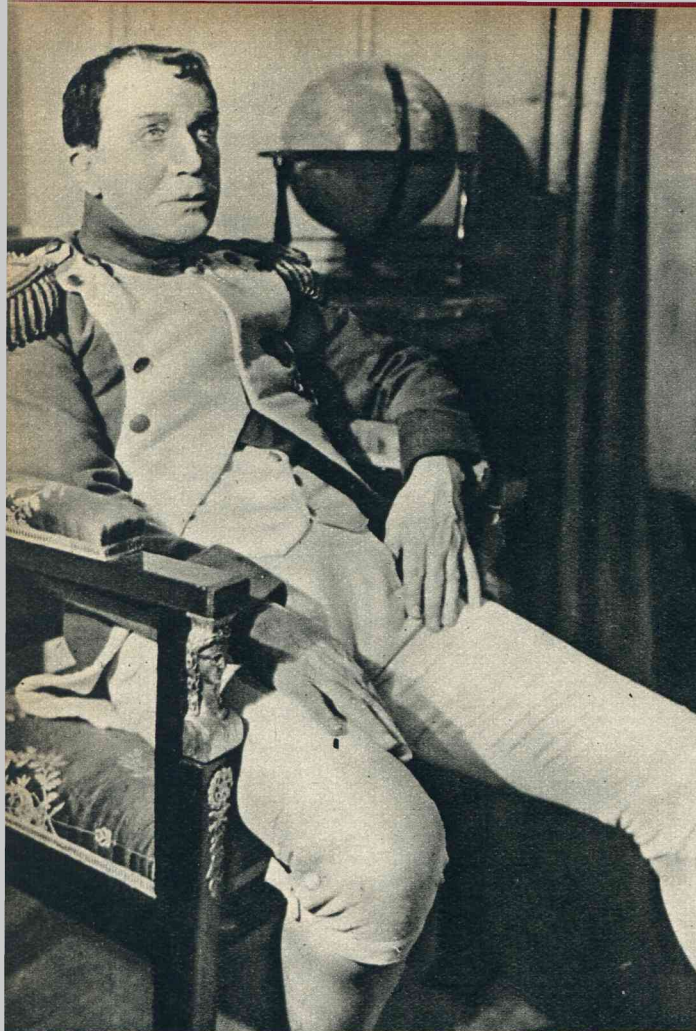

Ajax deed verrassend goed werk, door in de kampioenscompetitie Feyenoord in Rotterdam met 6-3 te kloppen. De Amsterdammers scoren hun 2e doelpunt.

De motorraces op het Gemeentelijk Sportpark te Alkmaar mochten zich Zondag weer in een drukke belangstelling verheugen. De deelnemers in de 500 c.m.³-klasse voor senioren zijn zoo juist gestart.

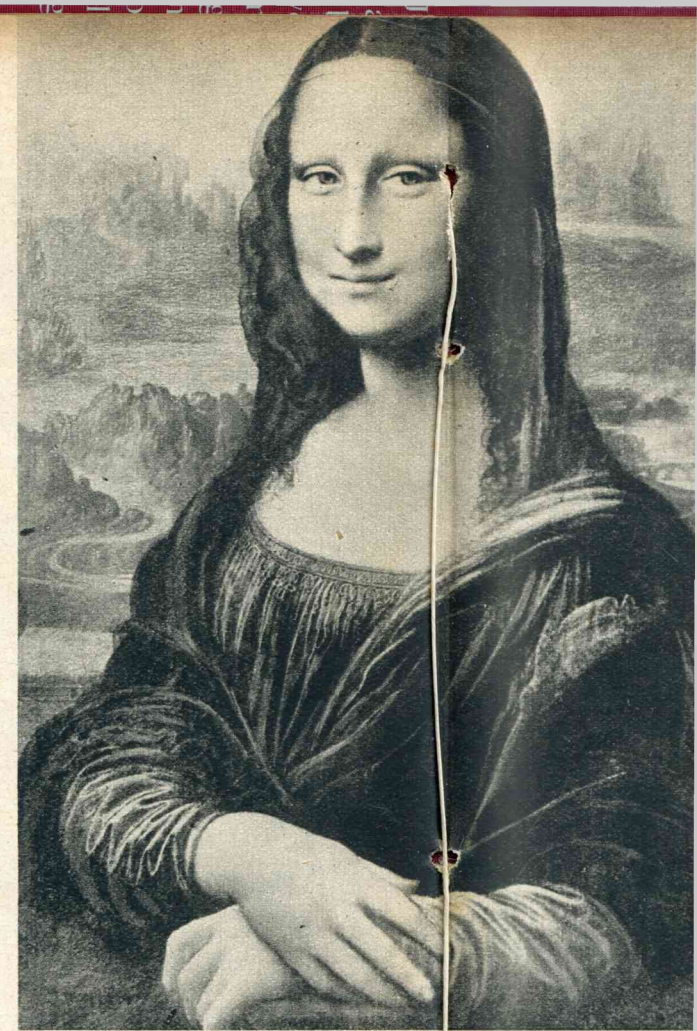
De korfbalwedstrijd Blauw Wit-Deetos om het kampioenschap van Nederland eindigde te Amsterdam met 2-2 gelijk. Een aardige overzichtsfoto uit deze ontmoeting.

Cor van der Lugt Melsert's jongste creatie van Napoleon.

Het historisch portret van Napoleon na den slag bij Waterloo.

Leonardo da Vinci's onsterfelijke Mona Lisa.

DE DUBBELGANGERS

Het is gemakkelijk genoeg, te verzekeren, dat de kunst van grimeeren zoo oud is als het menschedom zelf. Of het nu was om als vriend vermoord in vijandige nederzettingen door te dringen, of wanneer het ging om het voorstellen van geesten of legendarische figuren in spelen en bij religieuze plechtigheden: ook de eerste mensch, die een ander heeft willen schijnen dan hij was, heeft daarvoor hulpmiddelen noodig gehad.

Die vinden wij heden ten dage nog in de simpelste vormen terug bij primitieve volken als de Patagoniërs, die hun gelaat met kalk insmeren om geesten voor te stellen. En ook oude cultuurvolken als Chineezers en Japanners gebruiken nog behalve de kunstvolste maskers ook eenvoudig een laag blauwe, groene, okergele, witte of vermillioenroode kleurstof op het gelaat om

verschillende soorten van geesten uit te beelden.

Maar zelfs bij ons was het pas in de vorige eeuw, dat aan de kunst van een natuurgetrouwe grime, het werkelijk copieeren van uit te beelden personen en figuren, serieuze studie en zorgvuldige technieken werden gewijd.

Om den Shylock te spelen bijvoorbeeld, was het nog in de achttiende eeuw voldoende, den lachlust van het publiek te wekken met een vuurroode pruik en baard, zooals de beroemde Engelsche Shylock-acteur Doggett gewoon was. De eerste, die

deze rol boven het kluchtig die een sinistren, zwart Shylock maakte, zoo als men van Shakespeare. Nieuw historische figuur natuurdenkbaar, zooals ook de interpretatie, die Bouwmeester vestigde: en zijn overtuigend genoeg.

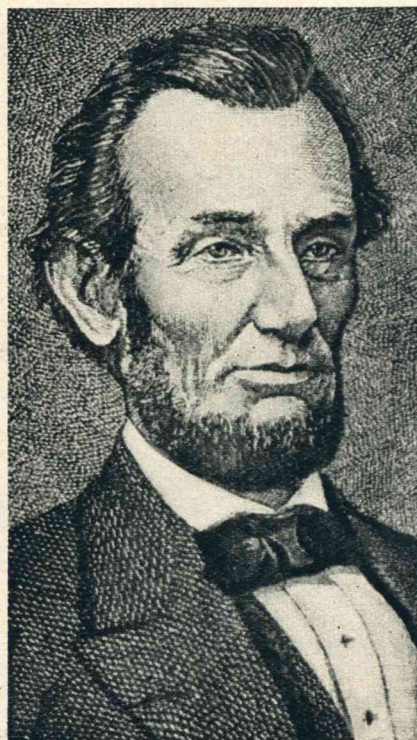
Maar zelfs Bouwmeester de min of meer geïnterpreteert alleen het gebruik van verf en vermommingen, creëren, caricaturale, geïnterpreteert en materialen vereischte bereiken.

Een werkelijk realistische grime mogelijk bij de felle traditie een steeds vermeerderde materialen en van niet te vergeten: ook

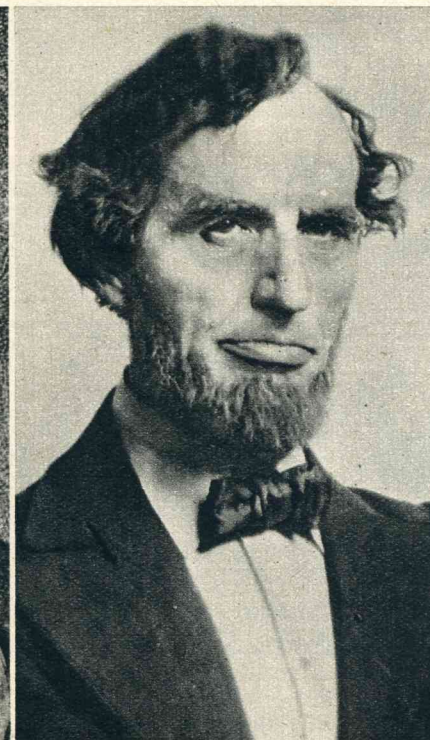
Toen kwam de film, die lichtsterkten, waarmee hooger eischen stelde a

De Deutsche tooneelspeler Eugen Burg in zijn prachtige creatie van keizer Franz Joseph.

Een gravure van den Amerikaanschen president Abraham Lincoln.

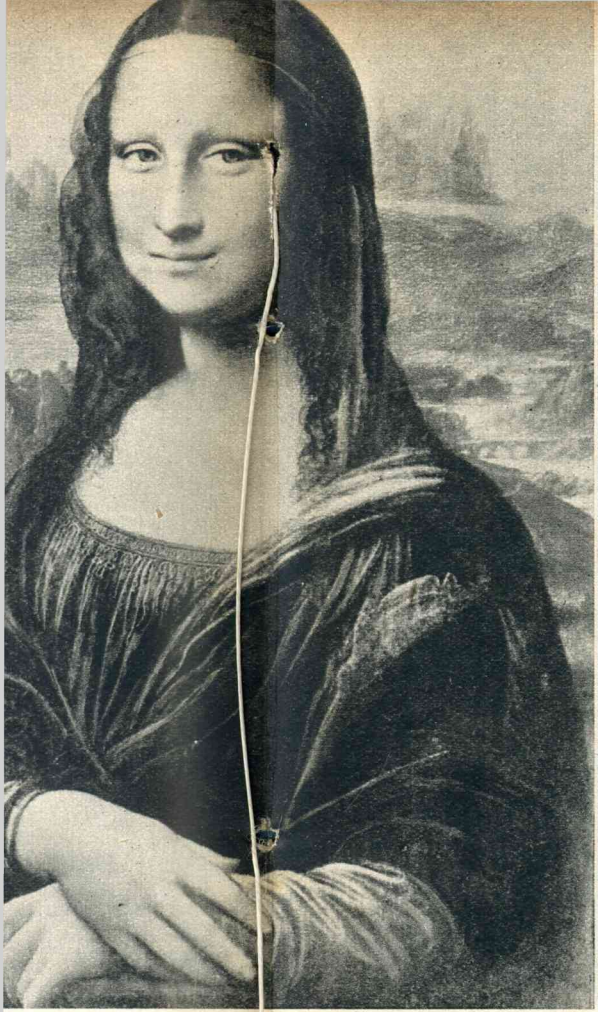
Georg Billings in zijn trouwe weergave van den Amerikaanschen staatsman.

De IJzeren Kanselier, vorst von Bismarck.

Franz geschnit

Leonardo da Vinci's onsterfelijke Mona Lisa.

Trude von Molo in de hoofdrol van: Der Raub der Mona Lisa.

S

zoo oud is als
indige nederzet-
teesten of legen-
ste mensch, die
n noodig gehad.

esten uit te beelden.
as in de vorige eeuw,
tuurgetrouwe grime,
te beelden personen
n zorgvuldige tech-

ijvoorbeeld, was het
doende, den lachlust
met een vuurroode
beroemde Engelsche
n was. De eerste, die

leze rol boven het kluchtige uittrok, was Macklin, die een sinistren, zwart en spits gebaarden kop van Shylock maakte, zóó als die opdoemt achter de verzen van Shakespeare. Nu zijn er van zulk een niet-historische figuur natuurlijk nog andere vertolkingen denkbaar, zooals ook de ieder bekende, groteske interpretatie, die Bouwmeester's internationalen roem vestigde: en zijn grime was suggestief en overtuigend genoeg.

Maar zelfs Bouwmeester werkte nog in den tijd, toen de min of meer gebrekkige tooneelverlichting niet alleen het gebruik van primitiever, grover, ruwer vermommingen toestond, maar zelfs overdreven, caricaturale, gechargeerde kleuren, lijnen en materialen vereischte om het noodige effect te bereiken.

Een werkelijk realistische, natuurlijke grime werd pas mogelijk bij de felle elektrische verlichting: en nu trad een steeds verder gaande verfijning van kleurmateriaal en van het gebruik daarvan in, en niet te vergeten: ook van de pruiken.

Toen kwam de film, die niet alleen bij de ongeken- de lichtsterkten, waarmee zij werken moest, nog veel hooger eischen stelde aan kwaliteit en toepassing

van schminkstoffen, maar die bovendien de gelegenheid gaf om op haar fotografisch materiaal nauwkeurig en diepgaand het effect van kleuren en kleurstoffen te bestudeeren; zij sprak het laatste woord in de kunst en de techniek van het grimeeren.

Zoo hebben we in een enkele eeuw, eigenlijk pas in de laatste tientallen van jaren, die oneindige verfijning van hulpmiddelen en vaardigheden bereikt, die den acteur in staat stellen, zijn zielkundig door-dachte en doorvoelde uitbeelding van een figuur te onderstrepen met een volledig daarmee overeenstemmend uiterlijk; van historische figuren maakt hij zich tot het sprekend evenbeeld, den bedrieglijksten dubbelganger. Verrassend illustreeren dat de koppen van hedendaagsche acteurs, die wij hier afbeelden naast de portretten van door hen weergegeven historische persoonlijkheden; hier is soms niet meer uit te maken, wat voorbeeld en wat imitatie is.

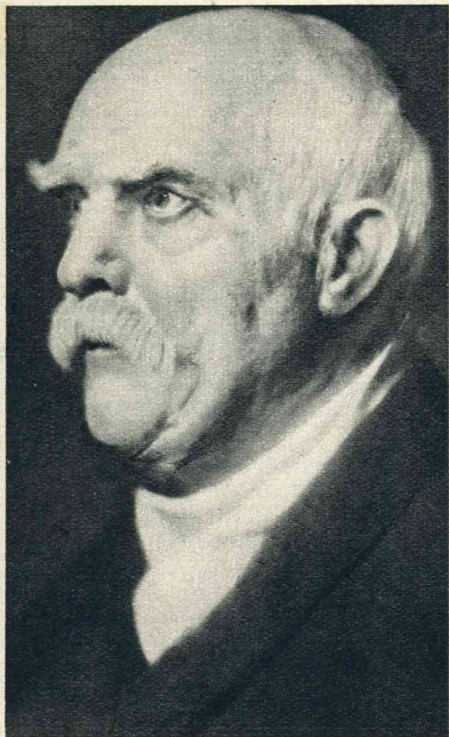
Otto Gebühr in de rol van Frederik den Grooten. *Fridericus Rex*.

Napoleon III, keizer van Frankrijk. Daaronder zijn dubbelganger Carl de Vogt.

Het door Zisenis geschilderde portret van den Pruisischen koning Frederik den Grooten.

De IJzeren Kanselier, vorst von Bismarck.

Franz Ludwig als Bismarck, geschminkt door Karl Schenker.

MENEER BEENTJES EN ZIJN TYPISTE

DOOR

EDGAR WALLACE

*

Twee heeren zonder hoeden liepen de drukke straat door, met de handen in de broekzakken en de gladde, rijkelijk van brillantine voorziene hoofden neerslachtig gebogen.

Zij spraken geen woord, en liepen in den pas met de strakke nauwkeurigheid van soldaten. Samen passeerden zij de open deuren van het gebouw Handelstrust, samen gingen zij linksaf de lift in, en tegelijk hieven zij de hoofden, om naar het zoldertje te kijken, alsof er op die plankjes een orakelhoodschap moest staan, de oplossing van het raadsel, hun door de tijdsomstandigheden opgegeven.

Zij lieten tegelijk de hoofden weer zakken en met droeve oogen zagen zij toe, terwijl de liftjongen op zijn gemak 't hekje opende. Zij stapten uit en liepen achter elkaar naar een serie kantoorvertrekken, gewaarmerkt: „Gebr. Pole, Makelaars” en daaronder: „De Vereenigde Reederijen”, en zij gingen door een deur, waarop, behalve deze inlichtingen, de aantekening „Privé” stond.

Nu splitste zich het gelid: zij gingen ieder naar een kant van een groot dubbel-bureau. Met de

handen nog steeds diep in de zakken lieten zij zich beïndrukken, als op commando, in een stoel met een kussen vallen, en over het

**Beentjes drijft
groote zaken**

bureau heen keken zij elkaar aan.

Het waren welgedane jongemannen half in de dertig, gladgeschoren en blozend. In wijlen den oorlog hadden zij hun land gediend, en menig offer hadden zij gebracht voor de zaak van het algemeen. De een had uniform gedragen en de ander niet. Joe had op een of ander geheimzinnig bureau gezeten — daar had hij de onderscheidingsteekenen van kapitein mogen, ja moeten dragen, maar zijn geboorteland uit mocht hij niet. De ander had een klein medailletje met een erg langen titel veroverd als inkoop van schoenen voor de Geallieerden. Zij hadden beiden ruim ingeschreven op de oorlogsleeningen, en kregen ieder half jaar een souvenirkje aan dat offer op het altaar der vrijheid op de bank.

Afgezien van die souvenirjes was de oorlog met zijn gruwelen, zijn lange avonden, zijn nachtelijke reizen in treinen, waarin men voor geen geld van de wereld een slaap-compartiment kon krijgen, met zijn broodkaarten en lijsten van extra-baten, in het verleden verzonken. Het heden had zijn eigen folterend leed, waarbij zelfs in het niet verzonk dat adembeklemmend schrikkelijk oogenblik, toen vrede kwam, en de firma met een half verkochte Feeën-reederij zat, met ongeteekende contracten, met scheepvaartandeelen, die in ijle hoge ruimten hadden gezweefd, en nu mat naar den bodem neerfladderden.

De Feeën-reederij was geen groote maatschappij. Integendeel, 't was maar een klein maatschappijtje. Het was te koop geweest voor tweehonderdduizend pond, en bijna verkocht. Nu kon men het krijgen voor honderdvijftigduizend, en geen mensch wou het hebben.

„Joe,” zei de oudste heer Pole, met een stem, die uit zijn lakschoenen kwam, „we moeten iets doen met de Feeën.”

„Die vervloekte oorlog!” zei Joe met een vlakke, koelbloedige stem. „Die vervloekte keizer! Zoo'n slappeling had toch nog best een maandje door kunnen zetten! Die vervloekte scheepsbouwerij in Amerika, dat vervloekte...”

„Vloeken helpt niets, Joe,” zei de dikke jongeman aan den overkant van het bureau, droef het hoofd schuddend. „Dat ze schepen bouwden wisten we, maar 't leek me een goed zaakje. Als Turkije niet af was geknetterd en al die scheepvaart...”

„Ik vervloek Turkije,” zei de ander zeer kalm. „Ik vervloek den sultan en Enver en Taalat, en Bulgarije en Ferdinand...”

„Doe de Bolsjewieken er ook meteen maar bij,” sprak zijn broer. „Zullen ze last van hebben! Begin

maar niet over Oostenrijk, anders moeten we de Joego-Slaven ook nog vervloeken.”

Hij zuchtte diep, tuitte zijn lippen, en keek strak naar zijn schrijfbloc.

Joe en Fred Pole hadden vele gebreken, waar zij rond voor uitkwamen; hun edelmoedigheid bijvoorbeeld, hun onbekookte goedhartigheid, hun bereidwilligheid, om hun grootsten vijanden 'n dienst te bewijzen, enzovoort. Zij hadden óók gebreken, waar zij niet voor uitkwamen, maar die hunnen bevooroordeelden tijdgenooten toch evenzeer in 't oog sprongen.

Maar buitendien hadden zij bewonderenswaardige deugden. Noemen we slechts hun onvoorwaardelijke trouw jegens elkaar, hun standvastige wederzijdsche bewondering en hulpvaardigheid. Sloeg Joe een slechten slag, dan rustte Fred niet, voor hij alle voordeel aan de handen van de tegenpartij had ontworpen. Betaalde Fred in een zwak oogenblik een hooger prijs voor een goed dan hij als tussenpersoon wagen kon, dan ging Joe met den slimmen verkooper uit dineeren en wist hij dien, door redeneering, overreding en onbewimpelde uitingen van vriendschap jegens den stakker, een deel van diens kwalijk-verkregen winst te ontrukken.

„Ik ben hard bang,” zei Joe, van de ceremonie der vervloekingen afstappend en een sigaar nemend uit het zilveren kistje, dat midden tusschen hen in stond, „ik ben hard bang, dat we dat contract nooit uit Billing z'n handen krijgen. Heb je er al met Cole over gesproken?”

Fred knikte langzaam.

„Billing is heelemaal niet gebonden, zegt Cole. Hij praatte over koopen, en hij scheen echt wel zin in de schepen te hebben; maar als je 't voor 't gerecht gooit, zegt Cole, gooit de rechter 'n liniaal naar je hoofd.”

„Zou 't?” vroeg Joe, tot wiens gebreken ook behoorde, dat hij alles letterlijk opnam. „Maar als je hem nu eens mee uit eten nam...”

„Billing is vegetariër, Joe,” Fred nam ook een sigaar, knipte de punt af en nam vuur. „En hij is doof. Nee, we moeten 't een of andere uilskuiken op zien te duiken. De Fee May en de Fee Belle kan ik verkopen: dat zijn kleine dingetjes, die altijd hun geld opbrengen. De kaaihuur kan ik overdoen en de kantoorhuur en de goodwill...”

„Op hoeveel schat je de goodwill?” vroeg Joe.

„Een stuiver of drie,” zei de zwaartillende Fred. „Dat kan ik allemaal kwijt, maar met de Fee Mary en de Fee Tilda zitten we vast. En toch zijn 't de eenige twee schepen van die tonnemaat op de markt! Zoek maar eens twee andere met dezelfde ruimte en zwaarte — je krijgt ze nog voor geen miljoen! Dus 't schijnen bar slechte schepen te zijn.”

Dat had Joe ook al gedacht.

„Ik heb ze aan Saddler, van 't Witte Anker, aangeboden,” ging Fred voort, „en als hij ooit rareiteiten ging verzamelen, zou hij om me denken, zei hij. Toen heb ik 't bij de Kustvrachtvaart geprobeerd — prachtschepen om op Newcastle en op de Theems te varen — maar hij dacht er niet over, nu de tijd van de onderzeeërs voorbij was, zei hij. Bij Lopping ben ik ook geweest — die wil op de Westkust gaan varen — maar die zegt, dat ie niet in Feeën en in Sinterklaas en zoo gelooft.”

Er was stilte.

„Wie heeft ze eigenlijk Fee Mary en Fee Tilda gedoopt?” vroeg Joe benieuwd.

„Geen kwaadspreken over dooden,” vermaande

Fred. „De man, die ze gebouwd heeft, is niet meer. Een mensch sterft niet van vreugde zeggen ze, Joe, maar dan weten ze er niets van. Hij stierf twee dagen nadat we ze overgenomen hadden — en nu heeft zijn neef de duiten... onze duiten.”

„Dat wist ik niet,” zei Joe, en hij kwam recht zitten.

„Ik heb 't ook pas gehoord — toen ik met 't koopecontract bij Cole was, om te zien, of we er geen gaatje in konden vinden. Ik heb hem een telegram gestuurd.”

„Cole?”

„Nee, dat neefje. Konden we hem maar...”

De zin werd niet voltooid, maar er was begripen en eenparige ontroering in de twee paar oogen, die elkaar vonden.

„Is 't iets?” vroeg Joe niet zeer duidelijk.

Fred knipte de asch van zijn sigaar en knikte. „Iemand met een half miljoen is altijd iets,” zei hij ernstig. „Die knaap heeft gediend. Hij is er nu uit, en hij heeft een zaak — N. V. Plannen noemt hij 't. Een massa lui kennen hem — lui van de vaart op Afrika. Hij heeft een afschuwelijken bijnaam.”

„Wat dan?”

„Beentjes,” zei Fred, met een bijpassend knekelhuis-geluid. „En ik vind 't best een beentje om naar te happen.”

Er was nog een kantoor in die groote zorgelijke zakenwijk. Misschien kon men het eer een boudoir dan een kantoor noemen, want het was op hooger peil ingericht door een beroemde firma, die in dure bladen adverteerde met een koninklijk wapen en een foto van een Queen-Anne-stoel en verder alleen een achternaam. De inrichting was met zoo voortreffelijken smaak geschied, dat men geen plaatsing van een bank, geen lijn van een gordijn kon prijzen of afkeuren.

De verzilverde haard, de Perzische kleeden, het rozenhouten bureau met de bloemvaas van Venetiaansch glas, vormden een zuivere harmonie met de besloten wanden, de deftige klok die op den schoorsteenmantel bedaard stond te tikken, de 18de-eeuwsche stoelen, de zilveren — of schijnbaar zilveren — muurlantarens, de elegante lichtkroon met de ballet-rokjes van purperen zijde.

Al deze dingen getuigden voor de zorgvuldige opleiding en den kunstsmaak des jongen mans, die „schetste” voor de befaamde firma Worrows, Hofleverancier van Z.M. den koning van Smyrna enz. enz.

De jonge man, die op den mooisten stoel zat, de voeten omhoog en rustend op het olijfgroene leer van het rozenhouten bureau, was allang gewend aan de pracht, waarbinnen hij leefde en zich bewoog. Hij zat op een duren ivooren briefopener te kauwen, niet omdat hij honger had, maar omdat hij zich verveelde. Hij had zijn koninkrijk betreden met een overloop van zelfvertrouwen en met ongedachte duizenden ponden op zijn bank.

Hij had een lichtblauw boek meegebracht, met stevigen band en koperen sloten, en daar stond op geschreven het woord „Plannen”.

Dit boek stond vol aantekeningen in een zeer persoonlijk schrift en vol wilde berekeningen, die schuin over bladzijden heen stonden; bijvoorbeeld:

Oude huizen koopen	omtrent 2.000 pond
Ze afbreken	omtrent 500 pond
50 groote flats bouwen	omtrent 10.000 pond
Behang, ferf, ramen enz. ...	omtrent 1.000 pond

totaal ..	omtrent 12.000 pond
50 flats verhuurd à 80 pond per jaar	40.000 p.
Zuivere winst	omtrent 50%.

N.B. Voor beteren middenstand solide soliede menschen. Waarbij waardoor arbeidersklasse gebaat oplossing woningvraagstuk en gelt geld verdienen om aan de armen te verdelen te verdeelen.

De heer August Tibbetts, oud-luitenant van Z. M. Houssa-jagers, werd op 't naambord genoemd als directeur der N. V. Plannen. Hij was een jongmensch

met een streng gezicht, en hij droeg een in goud gevatte monocle op zijn grijs geruite vest, soms ook in zijn linkeroog. Zijn gelaat had die steenroode kleur, die van lang verblijf onder tropische zon getuigt, en als hij stond, kreeg men even den indruk van een verscheiden militarisme.

Hij krulde zijn voeten van het bureau af, nam een brief op en las hem luidop — dat wil zeggen, sommige woorden las hij, andere sloeg hij over, en hij zette eigen uitdrukkingen in de plaats voor al, wat hij niet kon of niet wou uitspreken.

„Hooggeachte Heer,” mompelde hij. „Als oude vrienden van uw goeden oom, etcetera enzovoort, grijpen wij de eerste gelegenheid aan, om kennis tierelierebom... Onze heer Fred Pole zal zoo vrij zijn, u te bezoeken en zich terreretetteret boem — habbeldekwabbelde piefpapfoef. Hoogachtend.”

De heer Tibbetts keek boos naar den brief en sloeg met overbodige kracht op een belknop. Op den drempel verscheen een pracht van een man met een roode broek en een kort groen jasje aan. Op zijn hoofd had hij een donkerroode fez, aan zijn voeten roode pantoffels, en om zijn middel een sjerp vol oosterschen kleurendurf. Zijn gelaat, breed en vreedzaam, was zwart, en ondanks zijn schitterend oostersche kleedij viel er aan zijn negerschap niet te twifelen.

Dat costuum was een der Plannen van den heer Tibbett. Het was een trouwe copie van de dracht, waarin een kleurling in het Wistaria-Restaurant de Turksche koffie ronddiende. Men zou kunnen opmerken, dat een gewoon zakenman nergens een lijfwacht voor noodig heeft, laat staan een, die als een komische Othello aandoet, maar de heer August Tibbetts, hoewel zakenman, was lang niet gewoon.

„Beentjes” — want naar dezen naam luisterde hij gelaten in zijn beperkten vriendenkring — keek gestreng op.

„Ali,” vroeg hij, „heb je 't grootboek gepost?”¹⁾ „Heer,” zei Ali met een diepe buiging, „voorwerp was te omvangrijk, om door opening van brievenbus geschoven te worden, dus heb ik 't aan vrouwelijke dame achter loket der posterijen overhandigd.”

Beentjes sprong op, met groote oogen.

„Allemachtig, ras-idioot... heb je 't gepost... op de post?”

„Heer,” zei Ali verwijtend, „u beval in klare termen boekdeel te posten. Dus heb ik het in omslagen gewikkeld en in bindtouw, en het toever-

trouwd aan de zorgen der post-autoriteiten.”

Beentjes viel terug in zijn stoel.

„'t Is goed, Ali,” zei hij zwaarmoedig. „'t Is jouw schuld niet, arme onbeschaafde wildeman. Ik geloof niet, dat ik je ooit bij krijg. stomkop. Als ik zeg: 't grootboek posten, bedoel ik: al 't geld, dat je voor taxi's uit hebt gegeven, in 't postzegelboek aantekenen. Zonder systeem kun je geen zaak drijven, Ali! Snap je dat, fraaie medemensch? Hoe kunnen de accountants nagaan, waar ik 't geld van mijn dierbaren oom laat, als je 't niet opschrijft? Posten wil zeggen schrijven. Groote hemel” — er daagde in hem een ontzettende gedachte — „aan wien heb je 't gestuurd?”

„Heer,” zei Ali kalm, „het poststuk is voorzien van uw geëerd particulier adres.”

Ali had zijn Europeesche opvoeding opgedaan in het laboratorium van een Engelsch geleerde te Sierra Leone, en door den langdurigen omgang met dien bestudeerden man had hij zich een diepzinnig indrukwekkenden woordenschat eigen gemaakt.

Beentjes zuchtte berustend.

„Dan zal 't...” begon hij, toen een zilverig belgeluid klonk.

Het klonk zilverig, omdat de bel van zilver was. Beentjes keek op, trok zijn vest neer, streek zijn haar naar achter, nam zijn monocle in 't oog en greep een lange vuurroode veeren pen.

„Laat ze maar binnen,” zei hij barsch.

„Ze” was één goedgekleede jonge man met een glanzenden hoogen hoed, dien hij in de hand droeg, toen hij in het heilgdom werd binnengelaten en bedaard nader trad.

„Ah, meneer Pole — meneer Fred Pole.” Beentjes las het kaartje met het booze gezicht, dat hij zich voor zijn kantooruren had aangewend. „Jawel. Gaat u zitten, meneer Pole. Ik zal u niet lang ophouden.”

Hij had den heelen ochtend op meneer Pole gewacht. Hij had droomen gesponnen om het briefhoofd op het postpapier van meneer Pole.

Schepen... schepen... eigen vlag... koperen knopen...

Hij wees meneer Fred een stoel en schreef als een dolleman. Die benauwende drukte van arbeid was een verschijnsel, dat steeds met de komst van een bezoeker samenging. Waarschijnlijk kwam ze voor de helft voort uit zenuwachtigheid, en voor de andere helft uit zijn afkeer van onbekenden. Eindelijk hield hij op, vloede den brief af, stak hem in een envelop, die van een adres werd voorzien en in een la gelegd. Toen nam hij het kaartje ter hand.

„Meneer Pole?” zei hij.

„Pole.” herhaalde die heer.

„Meneer Fred Pole?” vroeg Beentjes met een verbaasd gezicht.

„Fred Pole,” bekende de ander rustig.

Beentjes keek van het kaartje naar den bezoeker, alsof hij zijn oogen niet gelooven kon.

„We hebben ergens een brief van u,” zei hij, op het bureau zoekend. „Ah, daar is hij!” Er lag trouwens geen ander papier. „Ja, ja, precies. Zeer aangenaam!”

Hij stond op, verrichtte een plechtigen handdruk, ging weer zitten en kuchte. Toen nam hij den ivoren briefopener en wou gaan kauwen, maar kuchte, toen hij de fout voelde, en legde het ding met een slag neer.

„Ik dacht, dat ik maar eens bij u aan moest komen, meneer Tibbetts,” zei Fred met zijn aangename stem. „We zijn, om zoo te zeggen, zakenvrienden.”

„O ja?” zei Beentjes. „Oo ja-a?”

„Wijlen uw oom,” vervolgde Fred met een treurig lachje, „heeft ons namelijk zijn schepen verkocht, voor hij zich uit de zaken terugtrok. Een maand later is hij overleden.”

Hij zuchtte en Beentjes zuchtte ook.

„Uw oom was een groot man, meneer Tibbetts,” hernam Fred, „een van de knapste zakenmensen in dit stadje. Wat een man!”

„Ja...” zei Beentjes, klaaglijk het hoofd schud-

dend. Hij had zijn oom nooit gezien en zelden van hem gehoord. Saul Tibbetts had een faam van vrekigheid, en hij was zoo ruw in zijn mond, dat de jeugdige August altijd gauw naar de kinderkamer werd gestuurd, als de oude heer zijn familie eens kwam opzoeken. Zijn erfenis had Beentjes zich zien toevallen als in een droom, waaruit hij nog niet tot de werkelijkheid was ontwaakt.

„Ik moet bekennen, meneer Tibbetts,” zei Fred, „dat mijn geweten heel dikwijls knaagt, als ik aan uw oom denk. Ik ben dan ook meermalen van plan geweest, eens met u te gaan praten. Ik zei vanmorgen nog tegen mijn broer: „Ik moet heusch eens naar Tibbetts, Joe.” Neemt u de familiariteit niet kwalijk, maar zoo praten we over firma's — de Rothschilds en de Morgans en zoo.”

„Natuurlijk, natuurlijk,” bromde Beentjes.

„Ik zei: „Ik blijf er niet langer mee loopen: ik ga naar Tibbetts; als hij die schepen terug wil hebben voor den prijs, dien wij betaald hebben, of zelfs iets minder, kan hij ze krijgen.” „Fred,” zei hij, „jij bent veel te gevoelig voor een zakenman”. „Joe,” zei ik, „m'n geweten heb ik op 't kantoor óók bij me.”

Vervolg op pag. 26

MOOI NEDERLAND · BOERDERIJ TE AMERONGEN

De Marker jeugd bakt poffertjes in de gemeentelijke kinderbewaarplaats, welke de vorige week op het eiland in gebruik werd genomen. De bewaarplaats werd aangelegd door jeugdige werklozen.

In en bij de Hoofdstad

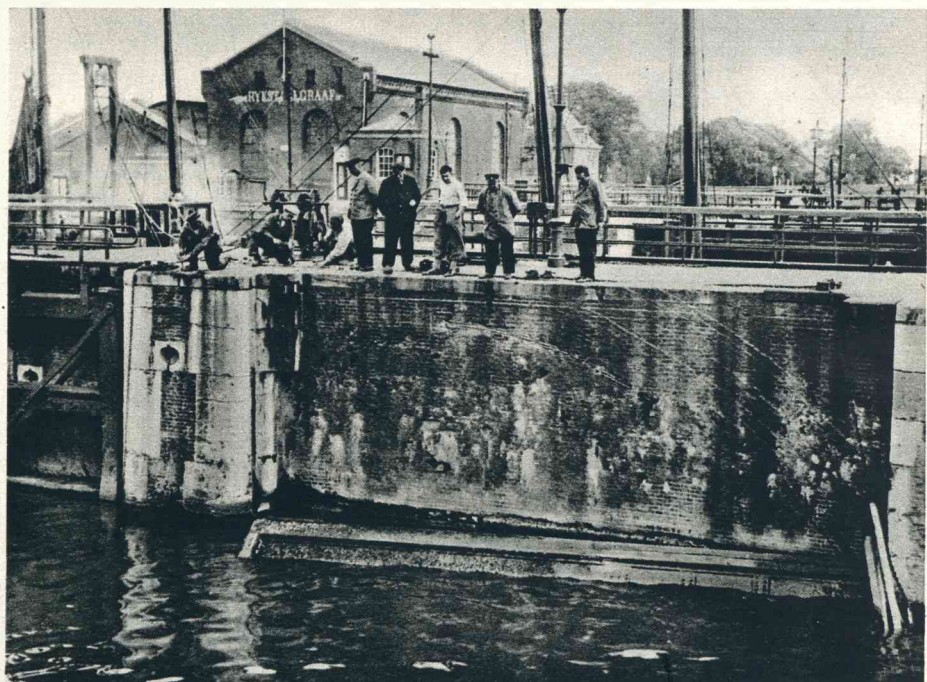
In het Stadion werden de voorbereidselen getroffen voor het internationaal concours hippique, dat tot en met Zondag wordt gehouden. De horden werden geplaatst onder toezicht van majoor C. H. Labouchère (met meetstok).

Te Bussum vierde de beeldhouwer L. Zijl zijn zeventigsten verjaardag. Op de receptie bood de heer C. Lion Cachet, voorzitter van het feestcomité, den jarige een plaquette aan van Zijl's reliëfportret van H. K. H. Prinses Juliana, welke verkocht zal worden voor een te stichten Zijl-fonds ten behoeve van het onderwijs aan schipperskinderen. Geheel rechts ziet men dr. J. Mender da Costa.

Dr. C. Thomassen, de bekende stichter en geneesheer-directeur van het sanatorium Juliana-Oord te Laren, is in den ouderdom van 57 jaar overleden.

Een der deuren van de Oranjesluizen werd door een Veluwe-boot geramd en uit de scharnieren geduwd. Een fietser, die juist over de sluis liep, verdween met de deur in de diepte, doch kon gelukkig gered worden.

Het hippisch feest te Bussum bracht vele mooie en interessante nummers en trok drukke belangstelling. Deze foto geeft een mooi overzicht van het terrein tijdens den jachtrit.

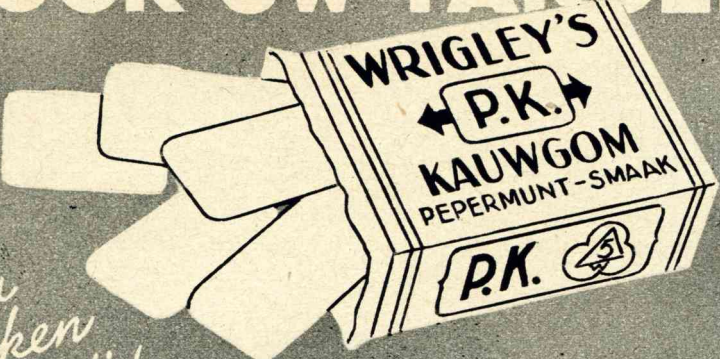
Links: Na den Hubertusrit wordt den jagermeester de traditioneele dronk aangeboden.

Rechts: Luit. P. Ruys de Perez neemt een hindernis.

Een vroolijk gezelschap trok van Amsterdam naar Spijkerboor in het hartje van Noord-Holland. Het was het Artisten Vischcollege „De Leugenaar”, dat er een hengeltournooi hield.

VOOR UW TANDEN

na
elken
maaltijd

5 stuks - 5 cent

HQ9

MENEER BEENTJES EN ZIJN TYPISTE

Vervolg van pag. 26

Er ging Beentjes een licht op, waar-
door hij zichtbaar opklaarde.

„Ja ja, beste Pole,” zei hij bijna
opgewekt, „ik begrijp 't. Je hebt mijn
goeien oom bezwendeld, en nu wil je
't terugbetalen. Fred” — Beentjes
stond op en stak zijn knokige hand uit
— „je bent een sportieve vent — geef
maar op!”

„Ik bedoelde...” begon Fred, nu
in ernst getroffen.

„Nee stil! We zullen er eerst eens
op drinken. Wat wil je hebben —
gemberbier of cider?”

De heer Fred bedwong met moeite
een huivering.

„Een oogenblikje, meneer Tibbetts,”
verzocht hij. „U begrijpt me niet goed,
geloof ik. We hebben uw oom natuurlijk
niet willens en wetens bestolen...”

„Welnee!” zei Beentjes, met een
gezichtsvrekkende, die als knipoogje
moest gelden, „natuurlijk niet! Wij
zakenlui bestellen nooit iemand! Ali,
breng drank!”

„We hebben hem niet bewust tekort
gedaan,” hernam Fred wanhopig. „We
hebben eigenlijk alleen...”

„Wat geleend en niet terugbetaald,
zullen we zeggen! Stouterd!” zei
Beentjes. „Kom op met den kurke-
trekker, Ali! Wat zal 't zijn — melk met
spuit of alcoholvrij bier?”

Fred keek den jongen man lang en
ernstig aan.

„Meneer Tibbetts,” zei hij, en opeens
greep hij de hand van Beentjes, „ik
hoop, dat we vrienden worden. U be-
valt me. Da's een eigenaardigheid van
me — de menschen bevallen me of ze
bevallen me niet. Nu ik u verteld heb,
dat we twee schepen van uw oom
hebben gekocht voor honderdveertig-
duizend pond, terwijl we wisten —
positief wisten — dat ze minstens
twintigduizend pond meer waard waren
— nu ik u dit verteld heb, voel ik me
echt opgelucht.”

„Twintigduizend pond meer?” zei
Beentjes peinzend. Er scheen een
speciale zegen op hem te rusten.

„Absoluut,” bevestigde Fred. „Je kunt
informeeren waar je wilt. Vraag maar
aan Cole — da's de grootste advocaat
voor de scheepvaart hier in de stad —
of aan mijn broer, die waarschijnlijk de
beste kenner van schepen op de heele
wereld is, of... wat heb je eigenlijk
een ander noodig? Je weet 't zelf 't
beste! Als jij geen tweede Saul Tibbetts
bent, als je niet echt den neus en den
blik en de hersens van 'n reeder hebt...
dan wil ik een boon zijn! Niets meer
of minder dan een boon!”

Hij greep zijn hoed en neep zijn lippen
stijf opeen — een gebaar en een trek, die
onwankelbare overtuiging betekenden.

„Wat zijn ze op 't oogenblik waard?”
vroeg Beentjes na een pauze.

„Wat ze op 't oogenblik waard zijn?”
vroeg Fred, met een diep fronsenden
blik naar 't plafond. „Ja, wat zijn ze
op 't oogenblik waard! Ik weet niet
meer, hoeveel we d'r aan uitgegeven
hebben — ze liggen op 't oogenblik in
't dok.”

Nu kneep ook Beentjes zijn lippen
samen.

„Liggen ze op 't oogenblik in 't dok?”
zei hij. Hij krabde zijn neus. „Wat kan
't toch eigenaardig loopen! Hoe wist je,
dat ik in de reederij wou?”

Fred Pole wist niet, dat Beentjes in
de reederij wou, maar hij glimlachte.

„Er gebeurt niet veel hier in stad, of
ik weet 't,” zei hij bescheiden.

„De reederij Tibbetts,” zei Beentjes
welbewust, „zal een vlag voeren van
rood en groen diagonaal — dat wil
zeggen van hoek tot hoek. In den
eenen hoek komt een geel anker in een
blauwen krans en in den anderen een
hoofdletter T in een rooden krans.”

„Zeer origineel,” zei Fred bewonde-
rend verbaasd. „Hoe komt u op 't idee!”

„Ik heb dikwijls ideeën,” bekende
Beentjes blozend, „soms 's nachts en
soms overdag. De vloot” — het woord
beviel Beentjes zoo goed, dat hij 't
nog eens zei — „de vloot zal bestaan
uit de *August*, de *Sanders* — een goeie
kennis van me, die in Hindhead woont
— de *Patricia* — ook een goeie kennis
van me, ook in Hindhead — in 't
zelfde huis... om je de waarheid te
zeggen is ze met 't vorige schip getrouwd.
En dan de *Hamilton* — ook 'n pracht-
mensch, 'n heel, heel, heel goeie vriend
van me, die binnenkort terugkomt...”

„Dus wat doen we, meneer Tibbetts?”
zei Fred, die een afspraak voor de lunch
had. „Wilt u de twee booten koopen
tegen denzelfden prijs, dien wij er uw
oom voor betaald hebben?”

Beentjes belde.

„Ik ben zakenman, Fred,” zei hij
rustig. „Ik hou van afmaken — dus
we beklinnen de zaak — meteen!”

De woestheid, waarmee hij het woord
„meteen” uitsprak, moest het bewijs
leveren van zijn harde, onbuigzame
zakelijkheid.

Na de lunch kwam Fred het privé-
kantoor van Gebr. Pole binnen, en
van zijn gelaat straalde een groot licht
en een vrede, die bijna schoon was.

Maar zóózeer konden de trekken van
Fred niet stralen als het aangezicht
van den reeds aanwezigen Joe. Die
hing achterover in zijn stoel, en zijn
sigaar wees naar het plafond.

„En, Fred?” Er klonk een hymne
in zijn stem.

„Prachtig, Joe,” Fred hing zijn over-
bodige paraplu op.

„Ik heb de Feeën verkocht!”

Joe zei 't en Fred zei 't. Ze zeiden 't
tegelijk. In heider stemmen klonk
dezelfde deining van zegepraal, en beider
glimlachen verdwenen op 't zelfde
moment.

„Jij de Feeën verkocht!” zeiden ze.
Het koor klonk zoo gaaf, alsof zij
het maanden hadden ingeoefend.

„Stil even, Joe,” zei Fred. „Even
uitzoeken dat zaakje. Je zou 't aan
mij overlaten.”

„Zou ik ook; maar ik had zoo'n
goed idee, vond ik, dat ik je vóór wou
zijn. Ik ben natuurlijk niet als gebroe-
ders Pole naar hem toe gegaan...”

„Naar hem? Naar wien?” vroeg Fred,
zwaar ademend.

„Naar dinges... Beentjes.”

Fred haalde zijn blauwzijden zak-
doek uit zijn zak en bette zijn gezicht.

„Ga door, Joe,” zei hij lijdend.

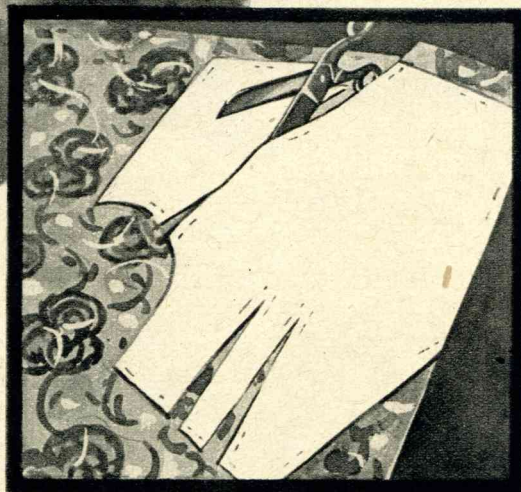
„Ik kreeg hem nog net te pakken
voor hij ging lunchen. Ik had 'n kaartje
van de Vereenigde Reederijen afge-
geven — da's in ieder geval onze firma.
Maar geen letter van gebroeders Pole.”

„Nee nee, natuurlijk niet!” zei Fred.
„En let wel” — dit was blijkaar

Een appel snijden kan iedereen.....

en

een
japon
ook!

Heusch! Maar men moet 'n Kant-en-Klaar-patroon gebruiken.

Moeilijkheden bestaan er dan niet meer.

Raderen of teekenen? Niets van dat alles. U kunt meteen
met knippen beginnen. Een schema geeft aan hoe de
deelen aan elkaar gezet moeten worden. Alles is duidelijk
en overzichtelijk. En wat 'n macht modellen staan tot uw
beschikking, wel 320, allemaal uit „Zomerpracht”.

En wat laag is de prijs:

voor rokken, blouses, kinder-
kleding, enz. **20 cent**

voor japonnen, mantels, man-
telcostuums, enz. **35 cent**

voor complets. **50 cent**

Bestel onmiddellijk 'n patroon en
overtuig U van de makkelijkste ma-
nier om Uw kleding zelf te maken.

Bestellingen kunnen
als volgt geschieden:
door bemiddeling van
uw agent of bezorger;
door girostorting op
No. 142700; doortoe-
zending van het be-
drag per postwissel of
in postzegels (zooveel
mogelijk à 6 ct.) aan
nevenstaand adres.

Patronenkantoor Panora

Nassauplein 1 — Haarlem — Postgiro 142700

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Vrijdags. Tezamen met een der locale weekbladen
De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland —
f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling.
Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te
wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassauplein 1. Tel. Int. 19866. Giro 142700. —

Joe's knapste prestatie, want hij vertelde het feit glunderend — „geen letter van de namen van de twee schepen! Ik heb hem alleen twee stoomboten verkocht, die en die tonnemaat, dat en dat type...”

„Voor hoeveel?”

Fred was zachtvaardig benieuwd. Het was de benieuwdheid van zekeren veroordeelde, die de snede van de bijl wou bevoelen, voor hij onthoofd werd.

„Honderd-twintig mille!” riep Joe opgetogen. „Hij begint aan een vloot, zegt ie. Hij gaat 't Reederij Tibbetts noemen, en hij had vanochtend al een paar schepen gekocht.”

Fred bekeek nauwkeurig het plafond, voor hij sprak.

„Hoor eens, Joe,” zei hij, „is 't een gedane zaak? Zwart op wit?”

„Réken-maar-van-yes,” zei Joe; wat 'n idee, dat hij zoo'n onmisbaar deel der onderhandelingen vergeten zou hebben! „Bij mij ook, Joe,” zei Fred. „Die twee schepen, die hij al gekocht had, waren de Feeën.”

Er was diepe stilte.

„Nou,” zei Joe na een poosje verlegen, „we kunnen wel 'n paar schepen krijgen...”

„Zeg dan maar eens waar! Gisteren gaf je toe, dat er in de heele wereld zoo geen twee waren.”

Weer een lange stilte.

„Ik dacht, dat ik goed deed, Fred.”

Fred knikte.

„Er moet iets gebeuren. We kunnen niet verkoopen, wat we niet hebben. Kun jij niet wat golf gaan spelen vanmiddag? Dan knobbel ik 't zaakje eens kalm uit.”

Joe knikte en stond langzaam op. Hij nam zijn paraplu van een haak en zijn glanzenden hoogen hoed van een anderen haak en verliet op zijn teenen het vertrek.

Van drie tot vier zat de heer Fred Pole in gedachten verdiept; eindelijk, met een langen, zwaren zucht sloot hij de safe open, haalde er zijn chèqueboek uit en stak het in zijn zak.

Beentjes wou juist naar huis gaan, na een zeer bevredigenden arbeidsdag, toen Fred Pole werd aangediend.

Beentjes ontving hem, gelijk men een broeder doet — vatte reeds bij de deur zijn hand, en leidde hem aldus naar een zijner sierlijke stoelen.

„Allemachtig, Fred, vrind,” praatte hij, „da's een goed idee van je, kerel! Reusachtig goed idee. Zaken mogen nergens voor wachten. Ali, mijn chèqueboek!”

„Oogenblikje — één oogenblikje, meneer Beentjes,” verzocht Fred. „Als ik u tenminste bij den naam mag noemen, die reeds bekend is hier in de stad...”

Beentjes keek twijfelachtig.

„Ik voor mij vond Tibbetts aardiger,” zei Fred.

„Ik voor mij óók, Fred,” bekende Beentjes.

„Ik kom met een eigenaardige boodschap,” zei Fred met zoo'n hol geluid, dat Beentjes schrok. „Ik ben namelijk een beetje...”

Hij liet het hoofd hangen, en Beentjes legde een medelijdende hand op zijn schouder.

„Dat kan iedereen overkomen, ouwe pretschopper,” zei hij. „Mij persoonlijk doet drank nooit iets... door dat stelletje ijzeren zenuwtjes van me en zoo...”

„Ik geneer me,” zei Fred.

„Hoef je je héélemaal niet voor te

geneeren!” riep Beentjes in zijn eerlijke dwaling. „Ik heb eens 'n keer gepimpeld...”

„Kunt u als zakenman gevoeligheid door de vingers zien, meneer Tibbetts?” zei Fred dapper.

„Gevoeligheid? Maar kereltje ventje vijgje, ik ben zelf één en al gevoel! Ik kan me gewoon in slaap huilen met zoo'n boek van Charles hoe-heet-ie-ook-weer!”

„'t Is overgevoelig,” zei Fred met gebroken stem, „maar ik kan... ik kan gewoon niet scheiden van die twee schepen, die ik u verkocht heb.”

„Hè?” zei Beentjes.

„Ze zijn van uw oom geweest, maar er zitten voor mijn broer en mij dingen aan vast, die... eh... ik zou 't een ontheiliging vinden, als ik ze noemde. Laten we onze overeenkomst te niet doen, meneer Tibbetts.”

Beentjes snoof en wreef langs zijn neus.

„Hoor eens, Fred,” zei hij, „zaken zijn zaken. In zaken moet je 'n kerel zijn. Ik zou je graag een plezier doen, maar...”

Hij schudde snel het hoofd.

Fred haalde langzaam zijn chèqueboek te voorschijn en legde het op het bureau, zuchtend als iemand, die op 't punt staat, zijn laatste wil te dicteeren.

„U zult er geen schade bij hebben,” zei hij met een stem, die stokte, want hij was waarlijk bedroefd. „Ik moet natuurlijk voor mijn zwakheid betalen. Wat beteekent vijfhonderd pond?”

„Je kunt zelfs zeggen: wat beteekent duizend pond!” zei Beentjes. „Groote goedheid, wat vind ik 't vervelend, dat je terugkrabbelt — ik zal er echt spijt over hebben.”

„Zevenhonderd vijftig?” vroeg Fred, met een pleidooi in zijn oogen.

„Maak er duizend van, Freddy,” zei Beentjes. „Vijftigtallen tellen zoo lastig op.”

Zoo werd — gelijk Fred snel schreef en Beentjes nog sneller onderteekende — „tegen een vergoeding van duizend pond (zegge £ 1000) de overeenkomst, aangegaan tusschen etc. etc.” teniet gedaan, waarna Fred weer de praktische zakenman werd.

„Hoor eens, Fred,” zei Beentjes, de chèque opvouwend en wegstekend, „ik moet je eerlijk beken — oprechtheid is een mijner ondeugden — dat ik haast geen verstand van de reederij heb. Vertel jij me nu eens: waarom verkoopen jullie 's morgens schepen en koopen jullie ze 's middags weer terug?”

„Dat zijn zaken, meneer Tibbetts,” zei Fred glimlachend. „Groote zaken.”

Beentjes bracht een beïnkten vinger naar zijn mond.

„Fijn zaakje voor mij, jog,” zei hij. Duizend pond van jou en duizend van dien anderen knaap, die me twee schepen verkocht had. Als 't zoo door-gaat...”

„Andere knaap?” zei Fred bang. „Iemand van de Vereenigde Reederijen?”

„Precies, dat is 'm,” zei Beentjes.

„En heeft die 't ook afgekocht?”

„Absoluut!” zei Beentjes. „Reuzenaardig ventje. Ik moest maar Joe tegen 'm zeggen, zie je — prachtkerel!”

„Prachtkerel!” zei Fred hem werktuiglijk na, toen hij 't kantoor verliet, en den heelen weg naar huis haalde hij: „Prachtkerel!”

Wordt vervolgd

Het klavertje van vier voor zelf-scheerders

Schuimt snel en overvloedig

Maakt de baardharen soepel

Werkt weldadig na op de huid

Droogt niet in tijdens het scheren

PALMOLIVE shave cream

55¢ PER TUBE

Inderdaad... een klavertje van vier! Doch héél gemakkelijk te vinden. U hoeft bij Uw eerstvolgende aankoop van scheer-crème slechts te vragen naar Palmolive Scheer-crème; U zult dan ondervinden dat het scheren een *geroegeen* kan zijn!

Een der bestanddeelen van Palmolive Scheer-crème is de verzachtende olijfolie. Daardoor geeft zij U deze vier *bizondere voordeelen*, elk afzonderlijk van het grootste gewicht voor hen, die gewend zijn zichzelf te scheren.

Neem ten spoedigste een proef! Wij zijn er zeker van dat ook U tot de regelmatigge gebruikers zult gaan behooren! Palmolive Scheer-crème maakt dat U zich de geheele dag welverzorgd gevoelt.

Normale darm-functie in plaats van ruwe ontlasting

door dit „volume” weer normaal. Normacol is absoluut onschadelijk.

U raakt er niet aan gewoon!

Een tweede euvel van ruw-reinigende laxermiddelen is, dat men er aan gewoon raakt, en dat de grootste dosis op den duur geen resultaat meer heeft.

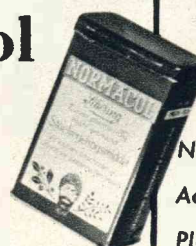
Normacol bevat een kleine hoeveelheid frangula (ook zuiver plantaardig), dat de spieren van den darmwand geregeld doet blijven werken, totdat de normale toestand weer is ingetreden.

Om een snelle oplossing voor verstopping te vinden, worden vaak „ruw-reinigende” laxermiddelen ingenomen, die een opruiming veroorzaken, maar een ongunstigen invloed op de spijsvertering kunnen hebben.

Normacol herstelt de normale darm-functie. De Normacol-korreltjes, bereid uit plantenbark, zwellen in den darminhoud gelatineus op en maken de ontlasting los en gemakkelijk. De darm-lediging wordt

Normacol

Voor
regelmatige
werking

Na ontvangst van onderstaande coupon sturen wij U gratis een monsterbusje Normacol, genoeg voor 2 dagen. Stuur ons de coupon nu en maak een begin aan het einde van Uw constipatie.

Aan C. N. Schmidt, Keizersgracht 31, Amsterdam C. Zend mij gratis en franco een proefbusje Normacol.

Naam: _____

Adres: _____

Plaats: _____

P. 2.

Handige reizigers trachten den zwakkeling te overtuigen van het nut van verschillende voorwerpen en Edward Everett Horton kan nu eenmaal geen „nee” zeggen.

NOG DRIE MAANDEN TE LEVEN

Met **EDWARD EVERETT
HORTON** in de hoofdrol

Van goede komische films is de filmmarkt niet bijster voorzien en daarom dat we graag even aan deze Croeze-Bosman Universal-film, met Edward Everett Horton, de aandacht wijden. Zijn tegenspeelster is 'n nieuweling, zoowel voor deze maatschappij als voor de film in 't algemeen, doch Hollywoodsche deskundigen hebben haar 'n groote toekomst voorspeld.

Horton heeft reeds een lange, succesvolle tooneel- en filmcarrière achter den rug, al treedt hij ook eerst in den laatsten tijd bij de film sterk op den voorgrond. Meestal speelt hij den imbeciel, den man die de klappen krijgt en na twee uur pas lacht om een grap die hem verteld is. Zijn brein is een langzaamwerkend apparaat en onverschillig of hij een deftige lord, of, zooals hier, de leider van een verkoop-afdeeling is, die op de secretaresse van zijn baas verliefd wordt, hij is en blijft de onhandig-aard, die juist altijd datgene doet, wat niet tot een oplossing leidt. Had hij tot nog toe bijna altijd bijkomstige rollen, in deze film is

Links: De bende heeft hem ontvoerd en van zijn bovenste kleedij beroofd, om te verhinderen, dat hij er in 'n onbewaakt oogenblik vandoor zou gaan. En Horton is te veel gentleman om zich in négligé aan de buitenwereld te vertoonen.

Rechts: Door de gevangenis-voile wisselt hij een kus met haar, die van zijn onschuld overtuigd is.

hij de hoofdfiguur, de man waar het om draait. Op een gegeven oogenblik, na een bezoek aan een kwakzalver, die hem nog drie maanden te leven geeft, besluit hij het er maar eens goed van te nemen en slaat hij met de uitverkorene zijns harten aan het fuiven.

Toevallig worden op den dag, dat hij dat besluit genomen heeft, effecten vermist op het kantoor waar hij werkt en als zijn baas hem dan in een duur cabaret ontmoet, is het duidelijk, dat hij voor den

dief wordt aangezien. Zijn gekreukeld benul is niet in staat voor een behoorlijke verdediging te zorgen, en zeker zou hij menig jaartje op staatskosten geleefd hebben, ware het niet, dat de oorspronkelijke misdadigershende voor hem in de bres sprong.

Nu leeft hij nog lang en gelukkig met zijn Peggy, de nieuwe aanwinst van de Universal, een zeer lief-tallig schepseltje, misschien zelfs tè lief-tallig om op zoo'n eigenaardig mensch verliefd te worden. Dat is echter een kwestie van smaak, waarover niet te disputeeren valt, te minder wijl Edward Everett Horton toch werkelijk buitengewoon geestig is, en als acteur zoowel als mensch iedereen voor zich inneemt. Deze film is daar weer een lichtend bewijs van.

ALS ER NIET GESPEELD WORDT

Uren, soms zelfs dagen, duurt het, alvorens acteurs en actrices door den regisseur worden opgeroepen, om hun rol verder te spelen.

Dat hangt af van verschillende technische factoren, die mee en tegen kunnen loopen, en dus moeten de acteurs altijd geheel gereed klaar staan, om op het eerste sein te kunnen optreden. Geen mensch kan zich voorstellen, hoe vermoeiend dat lanterfant in zoo'n atelier of daar buiten is. De schmink en de kleeding verhinderen meestal uitbundige bewegingen, terwijl de gelegenheden om zich te verpozen uit den aard der zaak gering zijn. Daarom brengen sommige spelers hun liefhebberij

mee naar het atelier en temidden van het gedraaf, gehamer en gesjouw geven zij zich daaraan over.

Hierbij zijn eenige opnamen, welke op de terreinen van de Universal werden genomen tijdens de verfilming van „Sutter's Gold”.

Men ziet hier v. l. n. r. Binnie Barnes, tijdens een spelletje bridge met eenige collega's, den hoofdrol-vertolker Edward Arnold, die zich als wijlen Frederik de Groote met het fluitspel bezig houdt, en een actrice, die een meer nuttige bezigheid, een haak-werkje, heeft meegenomen.

Zoo spelen dus de spelers, als zij niet spelen...

WAT ANDEREN ZEGGEN VAN EVERLASTING

Freule M VAN DE POLL

Freule van de Poll is zeer bekend in de hoge kringen der Residentie als breister van bijzonder fraaie kleedingstukken voor dames en kinderen in haar omgeving. Ook heeft de freule enkele malen waardevolle modellen geleverd voor het tijdschrift: „Praten en Breien”. Zij spreekt dus uit eigen ervaring:

De nieuwe Everlasting breiwool vind ik zeer aan te bevelen vooral voor school-truien voor jongens en meisjes, omdat ze zoo zacht is en sterk, dus prettig en doelmatig in 't dragen. Ook de kleuren zijn mooi en frisch. Ik mag graag met Everlasting werken.

Mrs. M. van de Poll

EVERLASTING

CUTEX Nagellak is niet te dik en niet te dun; daarom is het zoo gemakkelijk toe te passen en houdt zoo lang.

GEBRUIKT om de oude lak te verwijderen, het oliehoudende Lak-afneemwater ("Cutex Oily Polish Remover"), dit bevat een olie, die voorkomt dat Uw nagels broos worden en Uw nagelriemen inscheuren.

CUTEX
Manicure Preparaten

Waar hebben die twee
het zoo druk over?

Natuurlijk over 5 Juli,
de groote dag waarop
f 2000.—
verdeeld zal worden
onder de abonné's van
PANORAMA

OVERMATIG ETEN EN VASTEN!

Een vrouw
van tachtig,
die dertig
leek.

*Een oude teekening
van den beroemden
Duitschen veldmaarschalk
Matthias Gallies,
die zóóveel at, dat hij
z'n buik in een krui-
wagentje moest rond-
rijden!*

volgens haar het gevolg zijn van louter toevallige omstandigheden. Geleerden hebben het probleem van

Er is een oud spreekwoord, dat zegt: de mensch is het eenige wezen, dat zich een graf graaft met de tanden! En de moderne wetenschap begint eveneens meer en meer tot deze meening over te hellen. Te veel voedsel verkort ons leven. Eeuwenlang verkeerde het mensdom in de vrees, dat het te weinig voeding kreeg en zou verhongeren. In onzen tijd bestaat er aanleiding om juist voor het tegenovergestelde bang te zijn.

Medische statistieken bewijzen, dat dikke mensen slechts zelden een hoogen ouderdom bereiken. Nog sterker spreken de rapporten, verzameld door de levensverzekering-maatschappijen, over millioenen mensen. Personen, die den middelbaren leeftijd zijn gepasseerd, de gewoonte hebben veel te eten en diensgevolge te zwaar wegen, worden door deze ondernemingen beschouwd als „slechte” risico's. In de jeugd mag er een overwicht bestaan, omdat dit kan dienen als reserve bij ziekteaanvallen. Maar ook in die periode is overmatig eten en een té zwaar gewicht allesbehalve veelbelovend voor een lang leven.

Het vorig jaar heeft een Fransman, Charles Vienot — die zich „verheugde” in een gewicht van 326 pond — in tegenwoordigheid van vele belangstellenden een demonstratie gegeven in het eten, of beter gezegd: in het bunkeren. Hij verwerkte bij die gelegenheid twee en een half pond vleesch, ongeveer een gelijke hoeveelheid boonen, een heele kaas en negenentwintig andere soorten kazen van kleinere afmeting. Hij zette de kroon op het werk door bij wijze van dessert zes complete appeltaarten tusschen zijn kiezen te vermalen. Deze „maaltijd” werd besproeid met vier flesschen wijn en vier flesschen tafelwater. En — de heer Vienot is er niet aan gestorven, tenminste op het oogenblik nog niet. Eén ding staat echter vast — hij hoeft niet te probeeren om een polis te sluiten bij een levensverzekering-maatschappij, want alleen de gedachte hieraan is al voldoende, om iederen gewetensvollen agent een huivering te bezorgen.

De wetenschap staat meestal schouderophalend tegenover zulke persoonlijke voorbeelden. De vroege dood of het lange leven van zoo'n „eetwolf” kan

„eten en lang leven” bestudeerd door te experimenteren met watervlooien.

Billioenen van deze diertjes — die eigenlijk geen insecten zijn, maar verre verwanten van de krabben en kreeften — worden tegenwoordig gekweekt om te dienen als voedsel voor de visschen, die in aquaria leven. De proef, die men heeft genomen, leidde tot opmerkelijke resultaten. Men verdeelde de diertjes in twee groepen. De eene groep kreeg gelegenheid zich zat te eten — en in dit opzicht toonden de arme vlooien al even weinig zelfbeheersching als sommige mensen: ze verslonden alles wat hun werd gegeven. De andere groep mocht honger lijden, ze kreeg net genoeg om in het leven te blijven. Het gevolg was, dat deze arme vlooien nauwelijks konden groeien.

Het duurde niet lang, of het verschil tusschen de beide groepen viel duidelijk in het oog. De „goed-gevoeden” hadden zich veel beter ontwikkeld en wekten zelfs den indruk, dat ze ouder waren of tot een geheel andere soort behoorden. Maar het onderscheid trad nog meer op den voorgrond, toen de datums van geboorte en dood werden nagegaan. De half-verhongerde vlooien slaagden er in, veertien dagen langer te leven dan hun vetgemeste soortgenooten. Hieruit bleek, dat deze laatste weliswaar een prettig, maar geen lang leven hadden genoten. Men durft nu te beweren, dat, indien deze cijfers van toepassing zouden kunnen zijn op de menschheid, de veel-eters een gemiddelden leeftijd van vier en vijftig en de half-verhongerden over het algemeen dit aardsche leven ongeveer vier en negentig jaar zouden kunnen volhouden.

Critici krijgen natuurlijk gelegenheid om op te merken, dat een watervlooi niet mag worden vergeleken met den mensch. En dit is volkomen waar, doch — proefnemingen met kleine zoogdieren, de witte ratten, leverden dezelfde resultaten op.

Ook hier werden twee groepen gevormd. De eene verheugde zich in overvloedige en smakelijke maaltijden, die echter steeds zóó werden uitgezocht, dat de dieren niet onmiddellijk 't slachtoffer werden van hun natuurlijke vraatzucht. De andere kregen precies genoeg om te leven! De gevolgen waren

*Even eenvoudig als het
wasschen van Uw gelaat*

De allerlaatste vinding der wetenschap. Een geparfumeerde toilet-crème, die in drie minuten een eind maakt aan overtollig haar. Scheermessen doen het haar slechts sneller aangroeien. De ouderwetsche ontharingsmiddelen ruiken onaangenaam en zijn gevaarlijk. Deze nieuwe schoonheidscrème, Nieuwe Vieto, doet het haar precies uitvallen. U gebruikt het eenvoudig zooals het uit de tube komt en daarna wast U de plek af met water. De huid blijft zacht, glad en blank, zonder eenig spoor van haar. Geen leelijke, donkere plekken, zooals een scheermes achterlaat, want ook het haar onder de oppervlakte der huid wordt erdoor verwijderd. Nieuwe Vieto is precies een welriekende gelaats-crème en is even gemakkelijk en prettig in gebruik.

VIETO

In tuben van f 0.75 en groote tuben à f 1.25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

Mijn
Maagbezwaren
zijn
verdwenen

Indien gij U, wanneer U van tafel opstaat, bezwaard en licht in uw hoofd gevoelt, indien Uw maag U onbehaaglijk doet gevoelen, indien U een uur daarna last heeft van hoofdpijn of van neiging tot braken, aarzelt dan geen seconde; doet hetgeen deze vroolijke heer doet, gebruik een kleine dosis Gebismureerd Magnesium in een beetje water. Het maagzuur — de oorzaak van de meeste maagbezwaren — houdt onmiddellijk op U last te veroorzaken.

De oprispingen, winden, belemmerd ademen, dat zoo verontrustend is voor Uw omgeving, verdwijnen als bij tooverslag en het gebruik van Gebismureerd Magnesium verzekert de vermindering van de meer ernstige verwikkelingen, die chronisch kunnen worden. Gebismureerd Magnesium is verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.— per flesch, of f 1.75 per groote flesch, die voordeliger is.

**GEBISMUREERD
MAGNESIUM**

dezelfde als bij de watervlooiën — de goed-gevoede rat groeide, dat het een lust was om te zien, maar verwisselde het tijdelijke met het eeuwige eer dan haar hongerige collega, die zonder overdrijving tot de „scharminkels” diende te worden gerekend, maar — langer leefde.

Moderne ouders kunnen trouwens constateeren, dat de wetenschap reeds nauwkeurig weet, welken kwaden invloed té veel voeding kan hebben op zuigelingen. Onze voorouders waren trotsch, indien ze met een dikken, in talrijke doeken gewikkelden baby konden pronken. Iedere kreet, dien een kind slaakte, was voor hen een bewijs, dat hun oogappel honger had. De fatale stoornissen der ingewanden, die hiernit voortkwamen, waren niet te tellen. Thans wordt de hand gehouden aan een bepaalde gewichtstoename per week — wijst de weegschaal, dat het meer is, dan zal de kinderarts het meestal noodig achten om maatregelen te nemen, die remmend werken. Dus voor jonge kinderen is te veel voedsel slecht! Zou een zelfde maatstaf niet gelden voor volwassenen? Ons dunkt, dat het antwoord hierop slechts bevestigend kan luiden. De voorbeelden, die wij aanhaalden — de experimenten met dieren — stelden het eene uiterste tegenover het andere, maar kunnen als bewijsovervoering toch heel goed dienst doen.

Plantkundigen doen dezelfde ervaring op. Planten, die door overmatige voeding als 't ware tot snellen groei worden gedwongen, sterven over het algemeen snel en hun zaad is gering en van slecht gehalte.

Niemand weet eigenlijk hoe lang een mensch zonder voedsel kan blijven. Wel heeft men kunnen vaststellen, dat vasten gedurende een periode van veertig tot zestig dagen fatale gevolgen heeft voor den persoon, die meende een dergelijke demonstratie te moeten geven. Twee à drie weken schijnt een mensch echter te kunnen uithouden, zonder dat zijn gezondheid belangrijk schade lijdt.

Behalve doktoren, die louter om wetenschappelijke beweegredenen eenige weken vasten om aan den lijve den invloed op het lichamelijke organisme vast te stellen, zijn er ook zoogenaamde beroepsvasters, die stijf en strak beweren, dat ze hierdoor hun gezondheid bevorderen en een hoogen leeftijd zullen bereiken. In een kliniek te Moskou bood zich onlangs zoo iemand aan om te bewijzen, dat zijn opvattingen juist waren. Hij werd zóó opgesloten, dat het binnensmokkelen van voedsel beslist was uitgesloten. Dertig dagen lang leefde deze man nitsluitend op water.

Na afloop van den proeftijd werd hij nauwkeurig onderzocht en ontegenzeggelijk moesten de doktoren constateeren, dat zijn gezondheid in die periode eerder was verbeterd dan verslechterd. Een ander moet 'n dergelijk experiment zelfs vijftig dagen hebben volgehouden.

Wij moeten een goed onderscheid maken tusschen deze menschen en hongerstakers. De laatsten geven in de meeste gevallen de voorkeur aan een goeden maaltijd, maar bezitten de wilskracht om uit protest alle voedsel te weigeren. Een zeer bekende figuur onder hen is Gandhi, de leider der Britsch-Indische onafhankelijkheidsbeweging. Hij vormt echter weer een uitzondering in dien zin, dat hij ook in normale omstandigheden een zeer matig mensch is, die zich hoofdzakelijk voedt met geitenmelk.

De „slanke-lijn”-mode, die de laatste jaren onder de dames nogal ingang heeft gevonden, zou dus niet alleen moeten worden beschouwd als een poging om de aantrekkelijkheid te verhoogen, maar tevens als een streven naar bevordering der gezondheid. En hierin heeft het vrouwelijk geslacht een voorgangster, die in dit opzicht weinig bekend is. Ninon de Lenclos, een Française, werd in 1620 geboren en overleed in 1705. Ze bereikte dus den respectabelen leeftijd van 85 jaar. Doch niet hierin verdient zij vermelding. Ze is in haar tijd een gevierde schoonheid geweest en wist deze te bewaren tot aan haar dood. Deze vrouw speelde het klaar om er op haar tachtigsten verjaardag nog uit te zien als een jeugdige verschijning van dertig en wel door haar van nature frisch getinte huid en helderen oogopslag. Hoe bereikte ze dit? Door een uitgezocht, streng volgehouden dieet en door veelvuldig vasten! Zoo luidt althans de overlevering. Of het waar is? Hierop blijven wij het antwoord liever schuldig. Wel staat historisch vast, dat Ninon de Lenclos tot op vergevorderden leeftijd een van de meest geroemde schoonheden bleef aan het Fransche hof.

De bedoeling van deze beschouwing is geenszins om het vasten aan te moedigen en den mensch afkeerig te maken van een met zorg en smaak voorbereiden maaltijd. Maar: steeds weer te veel eten moet op den duur slechte gevolgen hebben. In de eerste plaats is het verre van bevorderlijk voor onze gezondheid en in de tweede plaats kost het ons waarschijnlijk eenige jaren van ons leven. En aangezien wij, menschen, meestal gehecht zijn aan ons oponthoud in dit aardse tranendal, is het wellicht beter aan den veiligen kant te blijven en — te eten met mate!

De kampioen-pannekoeken-eler van Amerika, Jack Skuratosaki uit Newark. Hij at 36 pannekoeken in 45 minuten.

Word zoo SLANK als zij!

Zorg dat Uw middel en heupen reeds

VOLGENDEWEEK
vele centimeters slanker
zullen zijn door het dragen
van het nieuwste
YOUTH O FORM
CORSET

Wij garandeeren
dat het wonderbaarlijke, nieuwe
„YOUTH O FORM” Corset
uw heupen en middel slanker zal maken
en wel

7½ c.M. in 10 dagen;

zoo niet, dan kost het U niets. WIJ WENSCHEN U DE GELEGENHEID TE GEVEN U VAN DE WAARHEID onzer bewering te overtuigen, door dit corset zelf te dragen. Indien het niet de gewenschte uitwerking heeft, moogt U het terugzenden, zonder een enkele verplichting.

Verbeterd uw figuur onmiddellijk.

Het „YOUTH O FORM” Corset verbetert uw figuur zodra U het aantrekt. Het is echter niet alleen een goed ontworpen corset, dat U onmiddellijk slanker doet gelijken, maar het begint U direct te bevrijden van overtollig vet.

Het masseert het vet weg.

Het „YOUTH O FORM” Corset masseert in werkelijkheid uw vet weg en naar mate uw heupen en taille slanker worden, past het zich aan bij Uw nieuwe en betere proporties. Zonder dat U eenige medicijn behoeft in te nemen... zonder dat ge zelf eenig voedsel hebt te ontfangen... zonder eenige inspannende gymnastische oefening verwijdt het geleidelijk uw ontsierende dikte.

Draag het en overtuig U zelf!

Neem ons aanbod aan en overtuig U zelf op gemakkelijke, vlugge en afdoende wijze, door het „YOUTH O FORM” Corset te dragen. Wij bieden U aan het „YOUTH O FORM” Corset en Bustehouder GE-
DURENDE 10 DAGEN TE PROBEEREN, zoodat U het resultaat met eigen oogen zult kunnen zien en het zelf zult kunnen nameten. Binnen 10 dagen kunt ook U een perfect figuur hebben; zoo niet, dan behoeft U alleen maar het corset terug te zenden. Aarzel dus niet, maar vul de coupon direct in en doe uw voordeel met deze buitengewone aanbieding.

COUPON voor 10-daagsche proef.

Aan de „YOUTH O FORM” Girdle Co., Afd. L.,
246, High Holborn, LONDON, W. C. 1., Engeland

Gelieve mij **ZONDER EENIGE VERPLICHTING** mijnerzijds uw boekje te sturen met volledige uiteenzetting en illustraties betreffende het nieuwe „YOUTH O FORM” Corset en Bustehouder, teneinde mij in de gelegenheid te stellen uw 10-dagen-aanbod aan te nemen.

Naam

Adres

Porto naar Engeland: briefkaart 7½ ct., brief 12½ ct.
Correspondentie in het Nederlandsch. Onze Hollandische agenten zorgen voor vrachtorijne toezending.

Creme Mouson verjongt dagelijks
millioenen vrouwen der geheele wereld;
ze doordringt en reinigt de huid en maakt
ze fraai en glad. Creme Mouson geneest
spoedig ruwe en gesprongen handen.

**In de
diepe inwer-
king ligt de
waarde!**

Wat
blief je meer,
m'n hartje,
Zoo'n tube
voor
een kwartje!

Een voordeelige dag! Chlorodont verlaagde de prijzen, behield onveranderd de beproefde kwaliteit en kan zich nu met recht aandienen als de goedkoopste kwaliteits-tandpasta van Nederland. Nu neemt ieder Chlorodont! Voor witter tanden en frisscher adem! Chlorodont voor een gezonden mond!

GROOTE PRIJSVERLAGING
Chlorodont

NU 25 CENT PER TUBE
GROOTE TUBE 45 CENT

Dezelfde goede kwaliteit

FLIT
HET INSECTENMIDDEL
DAT DOODT

Onderschat niet de schade en het gevaar veroorzaakt door insecten. Neemt FLIT. FLIT doodt absoluut alle insecten en... FLIT maakt geen vlekken.

Slechts het gele blik met den soldaat en zwarten band verzekert U de goede kwaliteit.

De FLIT prijzen zijn aanzienlijk verlaagd.

*Dit is een
waarheid
als een
KOE!*

Voor bakken, braden, stoven:
NATUURBOTER
daar gaat niets boven!

Moeten wij U eigenlijk nog zeggen, dat natuurboter niet te vervangen is? Dat weet toch iedereen! Zóó licht verteerbaar is geen ander vet. Voor een goede voeding is natuurboter onmisbaar en ze verfijnt en veredelt den smaak van elk gerecht.

Neerlands Zuivel
voedt u goed!

Vraagt uw leverancier het Zuivel-receptenboekje „Voedt U goed voor weinig geld“.

MELK - NATUURBOTER - KAAS - MELKBROOD

LIEFDE UIT BEREKENING

door William Clifford

Hugh Larris dankte zijn fortuin aan een gelukkig toeval. Hij liep op 'n middag in Boston door Mainstreet, toen hij in de verte 'n hollend paard zag aankomen. Het dier sleepte een slingerende vigelante achter zich aan, waarin een stokoude dame gezeten was. De koetsier was van den bok gevallen en van het publiek, dat meest uit winkelende dames bestond, kwam niemand tot hulp opdagen.

Hugh bedacht zich zelfs geen seconde. In Engeland had hij geleerd met paarden om te gaan en bovendien bezat hij moed genoeg voor twee. Hij wierp zich met één hand om den nek van het paard, rukte met de andere aan de leidsels en bracht het opgewonden dier twintig meter verder tot staan. De hevig geschrokken oude dame viel in zwijm en toen Hugh kalm zijn weg vervolgde, dacht hij niet, dat hij nog ooit iets van de geschiedenis hooren zou.

Dienzelfden middag werd hij echter in het hotel, waar hij werkte, bij den directeur geroepen. „Ben jij de man, die vanmiddag een hollend paard tot stilstand heeft gebracht?“ vroeg deze. En op Hugh's bevestigend antwoord ging hij voort: „Die oude dame was mevrouw Clay, de moeder van den bekenden ijzerfabrikant. Je wordt terstond na afloop van je werk bij haar thuis verwacht.“

Hugh had hoop, dat het nu gedaan zou zijn met bordenwasschen en allerlei andere vuile baantjes. En in die hoop werd hij niet teleurgesteld. Toen hij mevrouw Clay dien avond verliet, was hij tienduizend dollar rijk en kon hij zijn baan eraan geven.

Hugh beging geen buitensporigheden. Voorloopig bleef hij wonen in het heide-scheiden pension, dat hij betrokken had, toen hij een jaar geleden uit Engeland was gekomen. Ook overigens bleef alles bij het oude. Hij keek eens uit naar een zaak, of iets dergelijks — een broodwinning, waar eenig vooruitzicht in zat. En voorts overdacht hij ernstig, hoe hij nu zou doen met Mary Spencer.

Natuurlijk had hij Mary beloofd haar trouw te zullen blijven, toen hij Engeland verliet. Het afscheid had hen beiden nogal aangegrepen. Ze waren een jaar verloofd en als die verwenschte werkloosheid hun plannen niet gedwarsboomd had, zouden ze nu wellicht reeds getrouwd zijn geweest. In den beginne hadden ze druk gecorrespondeerd. Maar later had Mary haar congé gekregen op het atelier, waar zij werkte en toen werd het geld te duur om het aan postzegels te besteden. Zij schreven nog maar eens in de maand en thans had hij zelfs in geen twee maanden iets van haar gehoord.

„Het begint te slijten,“ had Hugh gedacht. En hij had er zich niet eens zoo heel veel van aangetrokken — in zijn pension was een aardig meisje, met wie hij zich heel goed troosten kon, als hij behoefte kreeg aan gezelschap en aanspraak.

Nu hij in zijn rijke dagen was, verscheen de geschiedenis met Mary hem als een moeilijk probleem. Wat moest hij doen: haar óver laten komen en met haar trouwen, of alles zoo maar laten? Hij wist zelf niet recht, wat hij wilde — Mary was wel aardig, maar zoo héél veel scheen ze niet meer om hem te geven. En zijn eigen hart zou er óók al niet van breken, als hij nooit meer iets van haar hoorde. Mabel had een paar spaarduitjes, zij was knap en

ook overigens nogal aantrekkelijk en daarenboven wist hij welhaast zeker, dat zij geen „neen“ zou zeggen, als hij haar vroeg.

Het was een moeilijke kwestie, die hij in geen weken wist te beslissen. Mary liet niets van zich hooren en Mabel liet aan alles merken, dat zij op een woord van hem wachtte.

Op een middag, drie weken nadat hij op zoo'n onverwachte manier aan zijn fortuin gekomen was, kwam er een telegram aan zijn pension. Tot zijn enorme verbazing was het van Mary afkomstig.

„Hoera! ben ik nog welkom?“ telegrafeerde zij.

Hugh's verbazing maakte eensklaps plaats voor vrevel. Hij begreep er alles van. Zij had de geschiedenis met mevr. Clay in de Engelsche bladen gelezen — misschien ook wel de foto gezien, die de kranten in Boston van hem opgenomen hadden. Nu wilde zij hals over kop naar Amerika komen — terwijl zij in geen drie maanden geschreven had. Geld voor een postzegel had zij niet, maar nu zij wist van het fortuintje, dat hem ten deel gevallen was, wist zij wel aan tien dollar voor een telegram te komen. De oude liefde, reeds bijna gedooft, laaide plotseling hóóg op. Jawel, liefde uit berekening, waarvoor hij maar liever „niet thuis“ gaf. . . .

Een uur later bood hij een telegram op het postkantoor aan: „Kom vooral niet hierheen — brief volgt.“ Het stond toen echter reeds bij hem vast, dat hij dien brief nooit schrijven zou.

Dien avond ging hij voor het eerst met Mabel uit. Zij liepen op een stillen weg en de laatste minuten hadden zij niet gesproken. Hugh besloot de kwestie nu ineens maar uit te maken en legde een arm om haar schouder.

„Jij en ik. . .“ vroeg hij teeder.

Mabel maakte zich los uit zijn omarming. „Ik zou eerst wel eens willen weten. . .“ begon zij aarzelend. „Je hebt er mij nooit van verteld, maar vanmiddag hoorde ik thuis, dat je een telegram gekregen had van een meisje uit Engeland. Juffrouw Brown zei, dat je ermee verloofd bent — is dat waar?“

Eén oogenblik aarzelde hij. Toen loochende hij alles — Mary's kussen, hun beloften en haar bittere tranen bij het afscheid. . . .

„Neen,“ zei hij, diep ademhalend. „Ik had wél kennis aan dat meisje, maar ik hoorde al langen tijd niets meer van haar. Vanmiddag telegrafeerde ze me, omdat ze gehoord of gelezen had van m'n fortuintje, maar ik heb haar terug getelegrafeerd, dat ze me maar vergeten moest. Zoo'n liefde uit berekening is niets waard, vind je wel?“

„Neen,“ antwoordde Mabel met een zucht van verlichting en gewillig gaf zij zich aan zijn liefkoozingen over. . . .

Op hetzelfde oogenblik zat in Birmingham Mary Spencer over een brief gebogen. Vóór haar op tafel lag een telegram — in haar oogen blonken een paar tranen, die zij met een dapperen glimlach wegveegde. Toen liet zij vlug de pen over het papier glijden.

„Aan de Heeren Lowe en Zoon, Bankiers te Birmingham.“

„Geachte Heeren, Zekere omstandigheden zijn oorzaak, dat ik teruggekomen ben van mijn besluit naar Amerika te vertrekken. Wilt u zoo goed zijn mij te adviseeren, hoe ik mijn Sweepstakeprijs van vijftigduizend pond zoo voordeelrijk mogelijk beleggen kan?“

OUDE SLUIS TE ZAANDAM
(EIGEN KLEUROPNAME)

Reist in Engeland op deze gemakkelijke manier

Schrijf ons hoeveel tijd U ter beschikking hebt en wat U het liefst zouwt zien. Wij houden dan daarmee rekening bij het ontwerpen van een reisplan, dat U de prettigst-denkbare vakantie verzekert en zenden U dit onverplicht, compleet met hotelprijzen. Onze 220 hotels en inns zijn verspreid over de plaatsen, die het meest voor een bezoek in aanmerking komen; matige prijzen en speciale condities voor rondreizen.

De Trust House-Gids wordt U gratis toegestuurd op aanvraag aan:
Trust Houses Ltd.
Afdeling Holland
81 Piccadilly,
London W. 1.
England

◆ In tegenstelling met gewone lippenstift geeft Tangee Uw lippen een jeugdige, natuurlijke kleur, zonder ze te verven. Tangee is geen verf, maar het bevat een wonderlijk bestanddeel, dat tijdens het gebruik haar kleur doet overgaan in een nuance, die voortreffelijk met Uw teint zal harmonieëren. Dank zij haar speciale crème-basis blijven Uw lippen zacht, jeugdig en aantrekkelijk. Tangee „houdt“ ook uitstekend. Tangee Dag- en Nacht-creme vormen, dagelijks toegepast, een eenvoudige, maar afdoende schoonheidsbehandeling.

ONOPGEMAAKT: Lippen zonder eenige make-up toonen dikwijls bleek en doen U er ouder uitzien.

GEVERFD: Verf geeft Uw mond iets onnatuurlijks en grofs; niemand ziet dit gaarne.

TANGEE: Verhoogt het natuurlijke rose van Uw lippen zonder den indruk van make-up te geven.

TANGEE
World's Most Famous Lipstick
ENDS THAT PAINTED LOOK

Waar niet verkrijgbaar schrijft aan den importeur:
Jacq. Mot Jr., Sarphatistraat 115, Amsterdam

BEDROG IN DE LIEFDE

door J. F. Morrison

Roger Leslie kreeg op zekeren dag plotseling genoeg van de wereld, waarin hij was opgevoed. Nimmer tevoren had hij het ware karakter van zijn omgeving zó goed leeren kennen als de laatste maanden — sinds hij na het overlijden van een onbekenden neef als erfgenaam en opvolger van den hoogbejaarden lord Wembley werd beschouwd.

„Ik moet er eens uit, om tot mezelf te komen,” bekende hij mr. Wavers, zijn zaakwaarnemer, dien hij voor zijn vertrek uit Londen opzocht. „Het hangt me de keel uit door iedereen te worden gevolgd. Morgen vertrek ik naar Clive — wilt u zoo goed zijn mijn adres geheim te houden? Als er iets bijzonders is, verneem ik het wel van u...”

Den volgenden dag verliet hij Londen. Clive was een rustig dorpje dat vergeten lag in een verrukkelijk schoone omgeving. Hij nam er zijn intrek in „De Gouden Hoed”, liet zich inschrijven als Joseph Smith, en bracht zijn dagen door met luieren, wandelen en vissen.

Op een regenachtigen dag in de tweede week van zijn verblijf zag hij een meisje op het dorps hotel toekomen. Zij zoude met een zwaren koffer en was zeer eenvoudig gekleed.

Roger sprong vlug op, toen hij zekerheid had, dat zij in het hotel moest zijn. „Die koffer schijnt zwaar te zijn; mag ik u even helpen?” bood hij haar glimlachend aan.

„Als u zoo goed wilt zijn,” antwoordde het meisje dankbaar, terwijl zij haar last met een zucht van verlichting overgaf. Er ging een zwakke seringen-geur van haar uit, die Roger in weerwil van den vochtigen herfstdag de aangename suggestie gaf, dat de lente aangebroken was.

Roger voelde eensklaps, dat hij hier maar één ding gemist had: het gezelschap van een aardig meisje, dat er geen vermoeden van had wie hij eigenlijk was. Vroolijk wierp hij de deur van de gelagkamer voor haar open.

„Welkom thuis, als ik het zeggen mag,” lachte hij. „Ik ben hier namelijk al bijna veertien dagen en voel me dus heelemaal thuis.”

„Dan hoop ik, dat ik hier óók zal kunnen wennen; veeleischend ben ik nogal niet,” glimlachte het meisje. „Komt u misschien ook uit Londen? Ik heet Jane Trenton — ik ben op kantoor.”

Roger ving een nieuwsgierigen blik van haar op en vrijmoedig met de waarheid omspringend maakte hij haar wijs, dat hij Smith heette en eveneens in Londen op kantoor was. Toen verscheen eindelijk het waardige echtpaar, dat als gastheer en gastvrouw van „De Gouden Hoed” optrad, en dat maakte een eind aan hun eerste gesprek.

Een half uur later zagen zij elkander terug aan het diner. Jane vertelde dat zij nog acht dagen vakantie te goed had gehouden en dat zij dit stille dorp had gekozen, om eens goed tot rust te komen. Roger spelde haar iets dergelijks op de mouw en weldra waren ze vertrouwelijk als oude kennissen.

De dagen in Clive vlógen als het ware voorbij. Het weer was opgeknappt en Roger en Jane genoten een week lang van een koesterend herfstzonnetje. Van den morgen tot den avond waren zij samen en brachten de uren door met wandelen, roeien en vissen. Roger had besloten tegelijk met haar naar

Londen terug te keeren, maar hij had nog met geen woord zijn ware identiteit verraden.

Op den vooravond van hun vertrek zaten ze samen in de veranda — het was reeds donker, maar geen van beiden kwam op de gedachte het licht te onsteken. Het gesprek stakte sinds eenige minuten, het uitgelaten lachen was verstomd en allebei waren ze in vreemde, onrustige gedachten verzonken.

„Dus... morgen...” verbrak Roger eensklaps het zwijgen, dat drukkend begon te worden.

„Morgenavond pas — nog een heelen dag,” antwoordde Jane.

Roger keek haar aan en Jane wendde glimlachend haar gelaat naar hem toe. In de halve duisternis glansden haar oogen als spiegels en eensklaps wist Roger het heel zeker — dit was het meisje, dat zijn vrouw moest worden. Het besluit, dat hij nam, bracht hij niet onder woorden. Hij nam haar hand, boog zich naar haar toe en kustte haar. Zóó bleven zij minutenlang zitten — zwijsend, maar hand in hand.

„Vind je 't niet vreemd,” begon Roger plotseling, zoekend naar een inleiding, om haar te bekenen wie hij was. „We kennen elkaar pas zes dagen en ik voel me zoo geheel eigen met je, dat het is of ik al jaren met je heb omgegaan.”

„Ja, heel vreemd — met mij is het evenzoo,” bekende Jane met een zachte trilling in haar stem. „Dien eersten avond in de veranda voelde ik dat reeds. Jij ook?”

„Ik geloof het wel, maar ik gaf me er toen nog geen rekenschap van,” bekende Roger. Hij pauseerde even en had eensklaps een aanloopje gevonden voor wat hij te zeggen had. „Mijn vrienden zullen er versteld van staan, dat alles zoo gauw gegaan is,” lachte hij. „Zij dachten dat ik vrijgezel zou blijven en ze zullen zich nu maar moeilijk kunnen voorstellen, dat het ernst is.”

„Oh — en bij mij thuis dan?” viel Jane vroolijk uit. „Moeder gelooft er natuurlijk ook niets van, dat het ernstig gemeend is. Ze zal me in ieder geval wel honderd en één dingen van je vragen. En meneer Wavers zal er eveneens van opkijken.”

„Meneer Wavers — wie is dat?” vroeg Roger, zijn wenkbrauwen fronsend.

„Mijn patroon — heb ik je dat nog niet verteld?” antwoordde Jane argeloos. „Hij is zaakwaarnemer, zijn kantoor is in Lincoln's Inn. Ik dacht dat ik je dat den eersten dag reeds gezegd had.”

Het kwam Roger eensklaps voor, dat zich een ijskoude hand om zijn hart legde. Zijn adem stakte een oogenblik. Hij hoefde géén helderziende te zijn, om de intrige te doorgronden, waarvan hij het slachtoffer geworden was. Jane Trenton had vanaf het eerste oogenblik van hun kennismaking geweten wie hij was. Zij was er met nog drie of vier andere typisten getuige van geweest, toen hij Wavers op de hoogte stelde van zijn plannen — en in ieder geval wist zij zijn adres van de brieven, die haar patroon hem nagezonden had. Na zijn vertrek moest dit valsche plannetje bij haar opgekomen zijn — vakantie te nemen en zich te gaan begraven in hetzelfde gehucht, waarheen hij zich begeven had. Het was 'n echt vrouwelijke speculatie — en een waarbij niets te verliezen en alles te winnen was....

Het was Roger gelukt zijn zelfbeheer-

VOORKOMT ALLE REIS ZIEKTEN

Iedereen kan nu ongestoord reizen: over land, ter zee of in de lucht. De kleine Songo capsules voorkomen elke reisziekte, hoe lang het traject, hoe ruw het weer ook zou zijn. Maak zeereizen of auto-tochten, trek waarheen ge wilt en geniet van elk moment. SONGO FAALT NOOIT.

ZEEZIEKTE

Ontzeg U geen enkel ongemak, geen enkelen maaltijd. Gebruik SONGO en ge zult U beter voelen, er beter uitzien dan ooit.

BUSZIEKTE

Al is de route lang en heuvelachtig, niet één reis per auto-car zal U slecht bekomen. SONGO FAALT NOOIT.

WAGENZIEKTE

U kunt er weken lang met den auto op uit gaan en geen moment zult U onwel zijn, dank zij SONGO.

TREINZIEKTE

Ook de langste treinreis zal U niet vermoeien of onpasselijk maken. SONGO FAALT NOOIT.

„... Ik ben weer uit Egypte gekomen bij zeer ruwe zee, maar 't had totaal geen vat op mij. Ik nam slechts een Songo en al mijn maaltijden smaakten mij als in 't gewone doen...”

w. g. Mej. R. Barnes.

Attesten van overal! Marine-officieren, zeelui, piloten; zij allen zeggen 't zelfde: SONGO FAALT NOOIT bij welke soort reis dan ook. Verkrijgbaar bij apotheken en drogisten. Per doos f 0.75 en f 2.10. Imp. Boromag, Heerengracht 258, Amsterdam-C.

SONGO

U proeft het direct

Het is weer Verkade — dus goed en smakelijk. Als er Verkade op een artikel staat, dan kunt U overtuigd zijn, dat het goed is. Dat geldt óók voor chocolade. Proeft U zelf maar.

VERKADE

CHOCOLADE

3 smaken: naturel, melk en hazelnoot.

sching te bewaren. Hij liet haar hand vrij — schijnbaar alleen om een sigaret te kunnen opsteken, doch inderdaad omdat de aanraking hem pijnlijk begon te worden. Hij moest denken aan het fluweelzachte pootje van een poes, waarin scherpe nageltjes verborgen zaten....

„Ik krijg het koud,” zei hij, eensklaps opstaande.

Zwijgend trad hij de gelagkamer binnen — Jane volgde hem.

„Wat ben je ineens stil?” vroeg zij verwonderd.

„Hoofdpijn — ik denk de avondlucht,” antwoordde hij met een gemaakten glimlach. „Ik ga maar terstond slapen, morgen spreken we wel verder af.”

Opnieuw trof hem een blik vol onrust, maar onverschillig reikte hij haar de hand. „Welterusten,” zei hij en om te voorkomen, dat haar vragen hem toch nog tot het afleggen van een verklaring zouden dwingen, verliet hij vlug de gelagkamer. Zij zou het wel reeds begrepen hebben, dacht hij, en anders zou zij het toch morgenvroeg wel begrijpen....

Voor dag en voor dauw verliet hij den volgenden morgen „De Gouden Hoed”, Jane sliep nog en de herbergier was zeer verbaasd, dat hij zoo hals over kop het dorp verliet. Vanuit Wolverhampton telegrafeerde hij aan Wavers, dat hij alle nieuws maar op moest zenden naar zijn huis in Londen en den huisknecht zond hij een telegram, dat de brieven doorgestuurd moesten worden naar een adres in Kent. Op die manier beveiligde hij zich voor een herhaling van de pijnlijke geschiedenis en denzelfden avond nog bevond hij zich in een gehucht, dat nog kleiner was dan Clive — waar hij eerst zijn teleurstelling te boven wilde komen, voor hij naar Londen terugkeerde....

Roger bracht een paar ellendige weken door. Zijn voornemen nooit meer aan Jane Trenton te denken strandde tot zijn ergernis op de klippen van zijn gevoel. Zij was het eerste meisje geweest, dat hem ernstig had bekoord en in wier gezelschap hij zich een ander, gelukkiger mensch had gevoeld. Soms pleitte hij haar vrij van alle dubbelhartigheid en egoïsme, maar op het punt naar Londen terug te keeren en haar om vergeving te gaan vragen voor zijn vlucht, keerde telkens de twijfel weer en volhardde hij in zijn voornemens.

Langzamerhand week het beeld van het meisje echter naar den achtergrond der herinnering. Op een dag in November pakte hij zijn koffers en keerde hals over kop naar Londen terug. Het seizoen was begonnen en wat de eenzaamheid niet vermocht, zou het vrolijke leven in Londen doen — ook de laatste herinnering aan Jane op de vlucht jagen....

Op zekeren dag was hij uitgenoodigd voor de lunch bij een lid van het Hoogerhuis. Zijn tafeldame was een nichtje van den gastheer — een aardig meisje, dat Roger al meer had ontmoet. Toen zij plaatsnam verspreidde zij een geur van sering en aan tafel en eensklaps was de herinnering er weer. De geur van sering, Jane en hun eerste kus — even koud als zich dien avond in Clive de hand van den argwaan om zijn hart had gelegd, even warm voelde hij zich thans aangedaan door die herinnering. En eensklaps wist hij het opnieuw — zijn levensgeluk was zóó innig aan het bezit van Jane Trenton verbonden, dat al het andere, wat het leven te bieden had, slechts een poover surrogaat daarvan kon zijn.

Toen was zijn besluit genomen. Hij

gaf zijn tafeldame slechts korte, verstrooide antwoorden en zoodra hij kon ontvluchtte hij het gezelschap. Het was half drie, toen hij het huis verliet, en hij liet zich regelrecht naar Lincolns Inn rijden.

Zijn hart hamerde als een moker, toen hij Wavers' kantoor betrad. Hij wierp een vluggen blik langs de meisjes en tegelijk ontsnapte hem een zucht, waarin zoowel zijn teleurstelling als een gevoel van verlichting zich baande. Jane was er niet en hij zag evenmin een onbezette stoel of lessenaar — zij was dus ontslagen, of had ontslag genomen.

„Wel, meneer Leslie!” begroette Wavers hem hartelijk, terwijl hij hem een club aanbood, „u is sinds eenigen tijd weer in Londen, heb ik vernomen.”

„Al drie maanden,” antwoordde Roger verstrooid. Hij besprak vlug de zaken, die Wavers voor hem behartigde en stond spoedig weer op. „O ja, wat ik u nog wilde vragen,” keerde hij zich om bij de deur, „weet u misschien ook waar juffrouw Trenton tegenwoordig woont of werkt?”

Wavers keek hem nadenkend aan. „Ik ken geen juffrouw Trenton, meneer Leslie,” zei hij hoofdschuddend.

„Geen.... geen juffrouw Trenton?” bracht Roger stamelend uit. „Jane Trenton — in den herfst was zij nog bij u op kantoor....”

„U zult een anderen Wavers bedoelen — er houden wel drie of vier Wavers kantoor in Lincolns Inn.”

Roger was doodsbek geworden, rukte de deur open en rende weg. Hij dacht te stikken, hij moest naar buiten — alleen zijn, nadenken over wat hij aan gruzels had geworpen en hoe dat nog te heelen zou zijn. Het was om....

Zijn gedachten stakten — hij kon er niet aan denken. Hij ging een paar trappen af en bespeurde, dat hij verkeerd gelopen was — hij sloeg op goed geluk een gang in en nóg een gang en begreep toen, dat hij den weg hopeloos kwijt was in het eeuwenoude gebouw, met zijn labyrint van trappen, corridors, hoekjes en kantoren. Hulpeloos stond hij stil op een smallen corridor, waar een geur hing van oud eikenhout.

Toen hoorde hij eensklaps een deur achter zich open gaan. Hij keerde zich bruusk om, teneinde naar den uitgang te vragen, maar hij voelde zich plotseling geslagen met stomheid. Daar stond zij — Jane! Dezelfde Jane van een half jaar geleden, met denzelfden geur van sering, die haar toen omgaf. Alleen plooiden zich nu een harde trek om haar mond en haar prachtige oogen stonden fel van verontwaardiging. Zij scheen van plan hem voorbij te loopen, maar toen die bedoeling hem duidelijk werd, kreeg Roger eensklaps zijn zelfbeheersching terug.

„Jane....” bracht hij met een verstikte stem uit. „Een verschrikkelijke vergissing — ik ben de toekomstige lord Wembley....”

Hij wist niet beter te doen dan zijn naam te noemen, om haar te dwingen hem aan te hooren en zijn toeleg slaagde naar wensch. Jane bleef staan en keek hem aan met een blik, waarin verbazing en ongeloof om den voorrang streden. En toen vond Roger eensklaps zijn zelfvertrouwen terug en trachtte haar in een verklaring van twintig woorden de heele geschiedenis te doen begrijpen. Maar Jane had aan de helft al genoeg en zonder tegenstreven liet zij toe, dat hij haar hand nam.

„Wil je?” fluisterde hij dringend. „Wil je nog, lieveling?”

„Ja,” antwoordde Jane Trenton zwak — en de huivering in haar stem en twee simpele tranen zeiden Roger Leslie de rest.

Alle Schoonheidsmiddelen

voor de verzorging van uw huid, handen, haar en uw „make-up” van het wereldbekende huis

Lesquendieu
PARIS

zijn overal verkrijgbaar

De beste producten tegen matige prijzen

POLITIE!

MARÉCHAUSSEE
MILITAIRE POLITIE
KOMMIES BIJ DE DOUANE

Regelmatig wordt een groot aantal van onze Cursisten bij deze corpsen geplaatst. Wij leiden sinds jaren jongelui, die alleen de lagere school hebben doorlopen, met succes op. Vraag inlichtingen; het verplicht U tot niets. Vermeld Uw geboortedatum. In ons antwoord delen wij U namen en adressen mede van onlangs geslaagde en geplaatste Cursisten.

ASSO INSTITUUT VOOR
BRIEFONDERWIJS
ERNST CASIMIRLAAN 26 - ARNHEM

Dir. J. VAN DER BIJ - HOOFDONDERWIJZER

VLUG EN PRACTISCH

ONTBIJTKLEEDJE

Waarom zouden we ons gewone ontbijtlaken eens niet door dit aardige kleedje, dat uit negen afzonderlijk geborduurde vierkantjes bestaat, vervangen?

Het zal zoo'n gezelligen en vroolijken indruk maken; al die vierkantjes met blauw perlé-garen aan elkaar gehaakt en met twee verschillende motieven in kruissteek geborduurd.

Het kleed is in het geheel ongeveer 86 cm. groot; ieder kwadraatje is 28 x 28 cm.

De beide motieven worden volgens bijgaand telpatroon op witte aïda-stof gewerkt. Vier ruitjes van de stof moeten te zamen 1 cm. groot zijn.

Voor het kruissteek-borduurwerk wordt blauwe splitzijde gebruikt van dezelfde tint als het blauwe perlé-garen.

Daarna ieder vierkantje zoo smal mogelijk zoomen en met het perlé-garen omhaken als volgt:

1e toer: 1 v. om den rand, daarbij drie ruitjes van de stof telkens overslaan. Dan 1 vaste in het gaatje ernaast. Vervolgens 3 l., waarbij men 3 ruitjes van de stof overslaat. Vanaf het begin herhalen. Voor het aan elkander haken van de vierkantjes werkt men:

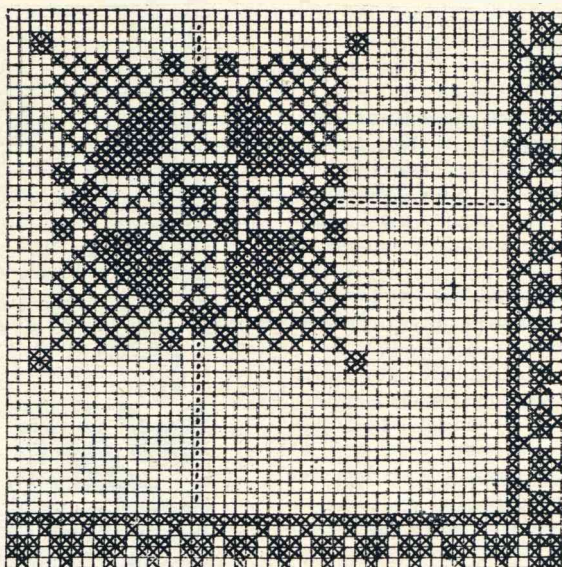
2 l., 1 v. om de 3 volgende l. van het tegenoverliggende vierkantje, 2 l., 1 v. om de volgende 3 l. van het eerste vierkantje enz.

Dan voor den buitensten rand van het kleedje:

2e toer: 1 v. om de volgende 3 l., 1 picot (d.i. 5 l., 1 v. in de eerste van de 5 l.). Dit telkens herhalen.

GEHAAKT SCHOTSCH MUTSJE

Als tweede handwerkje geven wij hier een mutsje in Schotsch model, dat zoowel door kinderen als grooteren kan gedragen worden en nog steeds modern is zoowel voor jong als oud.

Het wordt gehaakt van donkerblauwe zij, maar kan natuurlijk ook in iedere andere kleur gekozen worden.

We hebben ongeveer 100 gr. zij nodig en beginnen met het ronde gedeelte, dat bestemd is voor op het hoofd.

Dit gedeelte is 19 cm. groot en bestaat uit enkel vasten. Haak een ring van 5 l. In dezen ring worden 6 vasten gehaakt. Boven deze vasten telkens weer vasten haken, waarbij men beide lussen van den vorigen toer opneemt.

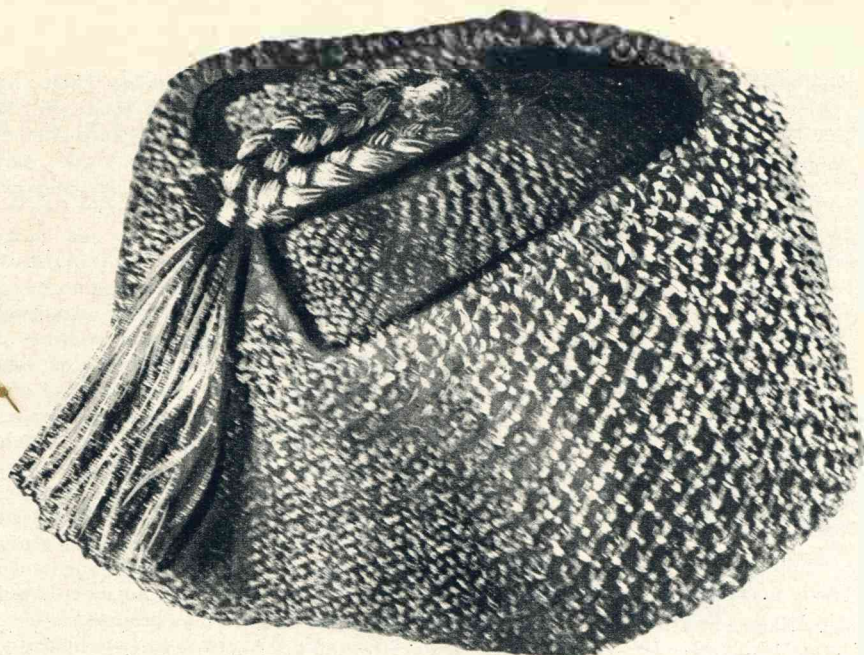
Om te zorgen, dat het geheel goed vlak blijft, wordt zoo nu en dan gemeerd. De rand van het mutsje bestaat uit een rechte streep, die 11 cm. breed en 60 cm. lang moet zijn. Zet een aantal lossen op ter lengte van 11 cm. en haak vervolgens:

1e toer: 1 kettingsteek (d.i. in den st. insteken en meteen den draad door beide lussen halen) in de 4e l. Dan telkens afw. 3 l. en 1 kettingst. in de 2e volgende l. Op het einde van den toer: 3 l. en omkeeren.

2e toer: Telkens afw. 1 l. kettingst. in de 2e der volgende 3 l. en 3 l. Op het einde van den toer nog 1 l. en 1 st. in den laatsten kantsteek. 3 l. Omkeeren.

3e toer: Telkens afw. 1 l. kettingst. in de 2e der 3 volgende l. en 3 l. Op het einde van den toer zooals bij toer 2.

Den 3en toer telkens herhalen. Is de streep 60 cm. lang, dan worden de uiteinden aan elkander genaaid en 't ronde gedeelte wordt er zóó aan bevestigd, dat de linkerzijde van de vasten naar boven komt te liggen.

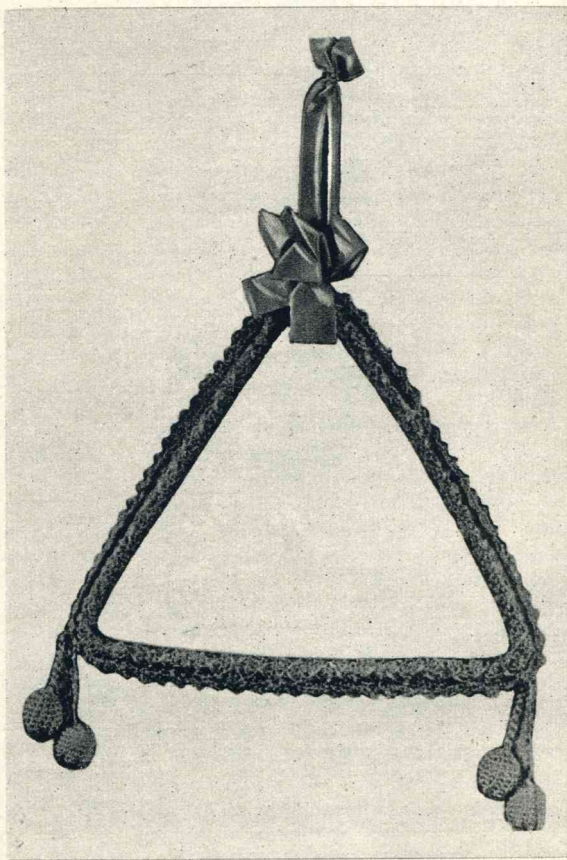
Boven van den rand wordt een vouw van 1 cm. breed afgenaaid en aan den binnenkant van de streep wordt een bandje tegengenaaid. Voor het kwastje 34 draden knippen ter lengte van 40 cm. Deze draden vlechten ter lengte van 15 cm. en aan het mutsje bevestigen, nadat het eerst dubbel is gelegd.

KOUSENHANGER

Zeer practisch is deze kousenhanger, die ook voor het ophangen van ceintuurs, zelfbinders en dergelijke kan gebruikt worden. De vorm bestaat uit een stukje buigzaam hout of ijzer, dat met lichtblauwe en gele zij omgehaakt wordt. Men haakt als volgt: (lichtblauw) 1 streep van stokjes, 75 cm. lang en 4 cm. breed. Men begint deze aan de smalle zijde met een opzetrand van 4 l., waarna men op deze lossen in heen- en teruggaande toeren stokjes haakt.

Deze streep om den vorm leggen en vastnaaien. Dan met gele zijde over deze stokjes kruisjes werken, volgens afbeelding. De buitenste rand wordt met een picot (geel) omgehaakt. Hiervoor werkt men afw. 1 v. in den rand, dan 3 l. en 1 v. in de 1e van de 3 l. Voor de balletjes onderaan neemt men vier propjes watten, waarvan men er twee met de blauwe en twee met de gele zij in vasten-toeren omhaakt. Vervolgens op de blauwe balletjes een geel en op de gele balletjes een blauw sterretje in spansteek werken.

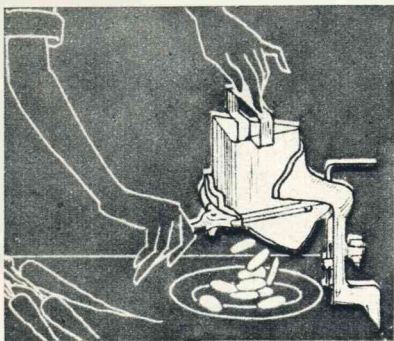
Daarna met een koordje uit lossen bestaande aan den vorm verbinden, bovenaan een lichtblauwen strik naaien, die voor het ophangen moet dienen.

NIEUWE DINGEN VOOR DE HUISHOUDING

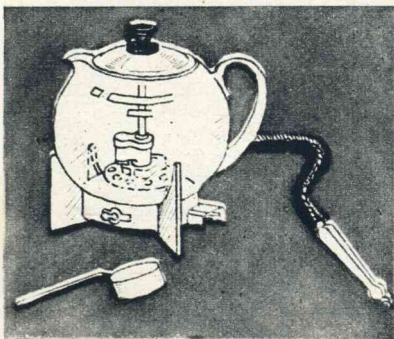
Wij geven hierbij enkele moderne vindingen op huishoudelijk gebied. Misschien is het voor velen niet mogelijk, deze ook in haar eigen huishouden in toepassing te brengen, temeer, omdat verschillende van deze hier afgebeelde toestelletjes mogelijk in ons land nog niet in den handel zijn gebracht. Maar wij twijfelen er toch niet aan, of menige huisvrouw zal met belangstelling van deze nieuwste snufjes op huishoudelijk gebied kennis nemen!

Daar is allereerst deze moderne snijmachine, die vooral liefhebbers van rauwkost goede diensten zal bewijzen. Aardappels en komkommers komen er

in onberispelijke schijfjes uit. Ook allerlei groentesoorten worden er vlug en keurig in fijngesneden. Het mes in de machine loopt uit in een soort brug, die boven het toestelletje uitsteekt. Houdt de huisvrouw daar haar vingers op, dan hoeft zij nooit bang te zijn dat zij zich bezeert.

Deze nieuwe elektrische koffiepote is van doorzichtig glas gefabriceerd. De inrichting er van is gebaseerd op een soort pompwerking. De koffie kan nooit koken, maar wordt wel door de warmtebron prachtig op temperatuur gehouden.

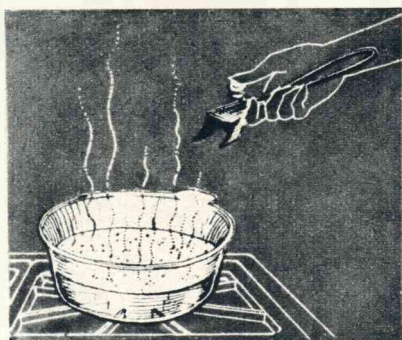
Onze afbeelding laat tevens een koffiematje zien, alsmede een praktisch borsteltje om den glazen koffiepote schoon te maken.

Geverfde muren en linoleum kunnen prachtig worden schoongemaakt met deze handige rol, die uit niets anders

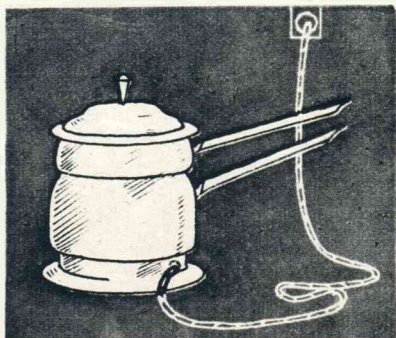
bestaat dan een houten cylinder met steel, waaromheen een speciale papier-soort is gewonden, die geen vezels achterlaat en het vuil goed opneemt. Het bijzondere van deze rol is wel, dat de buitenste laag papier, zoodra zij vuil begint te worden, makkelijk kan worden verwijderd, waarna we weer met een schoone oppervlakte kunnen beginnen.

Geen verstandige huisvrouw zal het in haar hoofd halen, zoo maar een glazen schaal op het vuur te zetten. Deze schaal echter is van een glassoort die de warmte van de vlammen kan verdragen. De huisvrouw kan dit exemplaar gebruiken om er het een en ander in te koken of warm te maken, want aan de schaal zit een handvat. Dit handvat

is echter afneembaar, zoodat het er, als de schaal op tafel wordt gebracht, kan worden afgehaald.

Dit is een elektrische ketel die uit twee gedeelten bestaat. Bovenin doet men groenten, aardappelen of wat dan ook. Het onderste gedeelte vult men met water. Hierbij zij opgemerkt, dat de hoeveelheid water die men er in doet, invloed uitoefent op den kooktijd.

Want op een gegeven oogenblik, als het water een zekeren tijd kookt, wordt de elektrische stroom automatisch uitgeschakeld.

ONDER HET VRAAGTEEKEN

Mevr. J. P. van B., te Delft: Een looper over een ombouw van een opklapbed kunt u breien van wol of frottégaren in een paar combineerende kleuren bv. terra, bruin, goudbruin, beige en geel. U zet een aantal steken op ter breedte van den looper en breidt dan steeds heengaande en teruggaande toeren recht, zoodat er ribbels ontstaan. Wanneer u zorgt, dat niet alle strepen precies even breed worden, zult u een heel aardig effect krijgen. Aan de uiteinden worden franjes gemaakt. Wat u met een beddekleedje bedoelt, is ons niet recht duidelijk. Bedoelt u misschien een ondersprei?

Mooi gebruind!
Amilda
zonnebruin crème

geeft Uw huid direct een sportief oruineteint, die U tevens volkomen beschermt tegen zonnebrand.

3 X inwrijven is gelijk aan 30 Zonnebaden

Flacon 90 ct. Tube 60 ct. Doos 50 en 25 ct.

EEN BRUINE HUID STAAT GEZOND

Eindelijk!...
Volmaakte
bescherming.

Odorono is het eenige anti-transpiratiemiddel dat U volledig behoedt tegen het transpireren onder de armen; het neemt de onaangename geur weg en voorkomt dat U Uw japonnen bederft.

"Normale" Odorono (robijnkleurig) wordt gebruikt door hen die een gewone huid hebben en beschermt U gedurende meerdere dagen.

"Instant" Odorono (kleurloos) kan dagelijks worden toegepast en is geschikt voor hen die een gevoelige huid hebben.

Verkrijgbaar bij alle goede firma's in toiletartikelen.

ODO-RO-NO

maakt transpiratie volmaakt reukeloos en onschadelijk.

VROUWEN

ONDER ELKAAR...

Vriendinnen raden elkaar meer en meer Nefa aan en altijd, altijd oogsten zij de grootste dankbaarheid bij de nieuwe Nefa-verbruikers. Terecht! Nefa is een Nederlandsch product, dat de Nederlandsche Vrouw tot een enormen steun is in moeilijke dagen. Het ideale Damesverband. Hygiënisch - wonderzacht - sterk absorbeërend en het maakt een eind aan het ouderwetsche, onhygiënische wasschen.

100% NEDERLANDSCH FABRIKAAT
Nadat de Rijks-nijverheidsdienst zich in onze fabrieken heeft overtuigd, dat Nefa werkelijk 100% Nederlandsch Fabrikaat is, werden wij gerechtigd tot het voeren van nevenstaand controle-merk.

VOOR ELK UUR VAN DEN DAG

Bij het kiezen van onze garderobe komt het er vooral op aan om te zorgen, dat we voor elke gelegenheid paraat zijn. Niet al ons kruit verschieten op één en hetzelfde terrein. Laat het vanzelf spreken, dat de sport-girl het meest voelt voor gezellige linnen en waschzijden jurkjes, het gaat toch niet aan, dat zij, bij gebrek aan beter, op een goeden dag bezoeken aflegt in dit al zeer ongeëigend toilet. Zoo zijn er weer anderen, die het zwaartepunt al te zeer verplaatsen naar het gekleed avondtoilet en daardoor niet voldoende ingespannen zijn voor die eenvoudige fuifjes, waar men met 'n gekleed middagjurkje volstaat. Dat degenen, die zich blindstaren op vroolijke luchtige zomertoiletjes, in ons liefelijke klimaat nogal eens vaak misgrijpen, behoeft ook al weer geen betoog.

Als recept voor een doelmatige garderobe geldt dan ook, zooveel mogelijk variatie, zoodat er slechts zelden misgegrepen wordt. En is het budget wat schraal, dan liefst zoo min mogelijk in het uitgesproken genre, doch veeleer pakjes en jurkjes, die voor meerdere doeleinden kunnen dienen.

Zal de vrouw, die over een uitgebreide garderobe beschikt, het eerste pakje waarschijnlijk nemen in de aangegeven combinatie van heel licht beige met bruine

als het ware gemaakt schijnt te zijn voor het gedemonstreerde kapsel. 'n Kapsel, dat bij den slaap in een rol begint en slechts weinige vrouwen bepaald flatteert.

De parasol heeft wel terrein verloren naarmate het aantal sportieve vrouwen toenam, toch blijft zij zich handhaven. Zelfs degenen, die van een geroosterd velletje houden, voelen er toch wel voor, bij gala-gelegenheden met dit attriboot der vrouwelijke ijdelheid te manoeuvreren.

CATY VERBEEK.

noppen, practischer zal zijn een wat donkerder frotté met lichte pastilles, zoodat het geheel ook bij donker weer geen slecht figuur maakt.

Het gekleede namiddagcostuum van het tweede plaatje is uitsluitend geschikt voor het modepopje, dat kasten vol variatie heeft. Hoe aardig en flatteus ook op zichzelf, dit pakje, dat bestaat uit een nauw rokje uit zwarte ottoman met een apart driekwart jasje van dezelfde geribde zijde, het is en blijft een eendagsvlinder, die bij herhaaldelijk vertoonen vrij vervelend zou worden. Heel apart de glacé handschoenen met glimmende lak-kap, die prachtig past bij het sterk glanzende hoedje.

Tenslotte een snoezig avondjurkje voor jonge meisjes. Met lelietjes van dalen overstrooide georgette en dit, even naïeve als geurige, bloempje óók als corsage en in het haar.

Op het laatste plaatje moge de parasol dan al de aandacht van 't coquette kleine hoedje aftrekken, tóch is dit een der laatste Parijsche modellen, dat

WIJ DRAGEN BLOUSE EN ROK

778. Eenvoudige blouse van shantung, voorpand met plooi, dubbele kraag met das. Benodigde stof: 2 m. à 96 cm. breed.

779. Blouse met puntgarneering, kleine kraag, korte mouw. Benodigde stof: 1.75 m. à 96 cm. breed.

780. Blouse van crêpe de chine, kraag en zakje afgewerkt met plissé-strookje, stolpplooi met knoopgarneering. Benodigde stof: 2 m. à 96 cm. breed.

781. Vierbaans-rok met plooï middenvoor en achter. Benodigde stof: 1.20 m. à 140 cm. breed.

782. Rok met plooien in den middenvoernaad, middenachter een ingestikte plooï. Benodigde stof: 2 m. à 100 cm. breed.

783. Rok met overslag, gegarneerd met knopen, plooï middenvoor. Benodigde stof: 1 m. tot 1.20 m. à 140 cm. breed.

Al deze modellen zijn verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46 en 48.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenste maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (liefst van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPELLE 1, HAARLEM waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Chocoladevla (6 personen)

Menu

Zondag: Julienesoepp.
Ossenhaas.
Snijboonen.
Aardappelen.
Chocoladevla.

Maandag: Hachée.
Aardappelen.
Broodpannekoekjes.
Fruit.

Dinsdag: Gekookte verse worst.
Stamppot van raapstelen.
Sagoschoteltje.

Woensdag: Rijstsoep.
Varkensschijf.
Spinazie.
Aardappelen.
Besluit met bessensap.

Donderdag: Koude varkensschijf.
Sla.
Gebakken aardappelen.
Deensche vla.

Vrijdag: Gebakken bot.
Witte boonen.
Aardappelen.
Rijst met pruimen.

Zaterdag: Runderlapjes.
Gestooide Meiknolletjes.
Aardappelpuree.
Broodschotel met rabarber.

1 L. melk, $\frac{1}{2}$ ons boter, $\frac{1}{2}$ ons maizena, $\frac{1}{2}$ ons suiker, 2 eierdooiers, een pakje vanillesuiker, 3 à 4 reepen chocolade.

Smelt de chocola onder toevoeging van zoo weinig mogelijk water op een puntje van de kachel of op damp van kokend water. Voeg boter, suiker en vanillesuiker bij de melk en roer de maizena met wat achtergehouden koude melk tot een dun papje. Voeg nu bij de maizena de gesmolten chocolade, roer alles goed door elkander en giet het papje bij de kokende melk.

Laat de vla eenige minuten onder voortdurend roeren goed doorkoken en voeg er van het vuur voorzichtig de geklopte eierdooiers bij.

Sagoschoteltje (6 personen)

1 L. melk, 75 gram sago, 1 ei, $\frac{1}{4}$ stokje vanille, 60 gram suiker. Breng de melk met wat zout aan de kook en strooi hierdoor steeds roerende de sago. Doe er de suiker en het vanillestokje bij en laat de pap gaar koken (1 uur). Verwijder het vanillestokje.

Klop den eierdooier en vermeng dezen voorzichtig met de pap.

Roer er daarna het stijfgeklopte eiwit door, doe de massa in een vuurvast schoteltje, en laat het in een niet te warmen oven lichtbruin worden. Men kan door de sago ook nog wat krenten en rozijnen roeren.

Bij deze hoeveelheid nemen we van krenten en rozijnen te zamen $\frac{1}{2}$ ons.

GRIJZE HAREN VERVEN NIET NOODIG!

Entrupal Haarwater wekt verzwakte haarwortels tot nieuwe activiteit op en doet het haar weer in de oorspronkelijke kleur krachtig groeien.

Entrupal bevrijdt U van alle zorg en ongemak aan verven verbonden. Miskleuren is eveneens uitgesloten, want Entrupal zorgt ervoor, dat de natuurlijke kleur weder verschijnt. Het bestrijdt ook roos en voorkomt het uitvallen der haren.

ENTRUPAL

het biologische haarmiddel. Eenig in zijn werking. Prijs Fl. 3.10 per flesch. Prospectus gratis op aanvraag.

Amsterdam: Hoofddepot: Jan Sol's Vereenigde Apotheken, Rozengracht 29, Roelof Hartstraat 74. Depots: Linnaeus Apotheek, Wytenbachstraat 10, Apotheek Minerva, Martelaarsgracht 13. Rotterdam: Passage-Apotheek P. Graafland. Utrecht: Firma H. Misser, Vredenburg 30; Firma Beyer, Biltstraat 57. Den Haag: Apotheek en Drogerij „de Koedoe”, Frederik Hendriklaan 166 en Antonie Duyckstraat 112; Apotheek Dr. H. Nanning, K. Poten 7. Haarlem: Centraal-Apotheek J. W. Florijn, Gr. Houtstraat 78

De Charme van een

VOLMAAKTE

GELAATSTINT

Een jeugdig-frissche gelaatstint - zacht, gaaf en smetteloos - verkrijgt men niet door de huid te bedekken met crèmes en poeder. Zorgt vóór alles dat de huid zelf gezond is.

D.D.D. doet alle onregelmatigheden van Uw huid als bij tooverslag verdwijnen. Enkele druppels van deze heldere, antiseptische vloeistof zijn reeds voldoende om Uw huid te zuiveren en te beschermen tegen stof, vuil en ziektekiemen.

D.D.D. is veel meer dan een schoonheidsmiddel - het is een reeds tal van jaren bekend geneesmiddel tegen Huidaandoeningen, dat de huidweefsels verfrist en de natuurlijke charme van Uw gelaat verhoogt.

Uitsluitend verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.

Kleine flacon F. 0.75
Grote flacon F. 2.50

GRATIS

Zendt deze bon of een briefkaart met Uw naam en adres aan:
D.D.D. COMPANY AMSTERDAM Afd. 32
en U ontvangt gratis en franco een Monsterflacon D.D.D.
Geen postzegels inzenden

D.D.D.

VOOR HUIDVERZORGING

Snelle Kolynos Methode voor Schitterend Heldere Tand

De wetenschap heeft uitgevonden dat onooglijk gele tandfilm en bederf veroorzaakt wordt door kiemen in den mond. Geeft uw tanden een antiseptische schoonmaakbeurt met Kolynos en doodt gevaarlijke kiemen. Telkens na het poetsen zijn uw tanden reiner en witter. Spoedig toonen zij weer den paarlenden glans, die uw glimlach nieuwe charme verleent.

Gebruikt slechts 1 c.m. Kolynos op een drogen borstel en gij zult verheugd en verwonderd zijn over het goede resultaat.

Weest zuinig — koopt de groote tube.
KOLYNOS TAND CREAM

HONGAARSCH ZOMERTAFEREELTJE